

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

oyuk iğne'nin esrarı Arsen Lüp pen

Maurice Leblanc

Çeviri: Saffet Günersel

Telegram : @cinciva

TEMAS
Polisiye

iyiki kitaplar var...

Telegram : @cinciva

ARSEN LÜPEN OYUK İĞNE’NİN ESRARI Maurice Leblanc

TİMAŞ YAYINLARI | 3802

Edebiyat Kitaplığı-Polisiye | 2

YAYIN YÖNETMENİ

İhsan Sönmez

EDİTÖR

Ayşe Tuba Ayman

KAPAK TASARIMI

Ravza Kızıltuğ

KAPAK İLLÜSTRASYONU

Ethem Onur Bilgiç

E-ISBN

978-605-08-1953-3

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul

Telegram : @cinciva

Telefon: (0212) 511 24 24

P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

facebook.com/timasyayingrubu

twitter.com/timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 12364

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Telegram : @cinciva

I SİLAH SESİ

Raymonde kulak kabarttı. Üstüste duyduğu tıkırtılar, gecenin sessizliğini bozan hışırtılardan çok farklıydı; fakat o kadar hafifti ki yakından mı yoksa uzaktan mı geldiğini kestiremedi, koskoca şatonun duvarlarından mı yoksa dışarıdaki تنها parktan mı?

Usulca ayağa kalktı. Penceresi yarı açıktı, kanatlarını iterek açtı. Etraf sakindi. Ay ışığı çimenliklerle fundalıkları aydınlatıyordu. Eski kilise harabesi -ki kırık dayanaklardan, yıkık sütunlardan ve kemerlerden oluşmaktaydı- ufkun hüzünlü gölgesi gibiydi. Hafif bir rüzgâr tüm bunları yalayarak çıplak ağaçların kımıltısız dallarını okşuyor, fundalıkların ufak yapraklarıyla çiçek açmaya yüz tutmuş tomurcuklarını hışırdatıyordu.

Derken aynı ses bir kez daha duyuldu. Binanın sol tarafından geliyordu, şatonun batı kanadındaki salondan.

Genç kız ürkmedi, cesaretliydi. Yine de içine bir korku düştü. Sabahlığının üzerine geçirdikten sonra eline kibrit kutusunu aldı.

“Raymonde... Raymonde...”

Fısıltı halinde bir sestir bu ve yandaki, kapısı açık odadan geliyordu. Karanlıkta yürüyeyim derken yeğeni Suzanne, kendini onun kollarına attı:

“Raymonde... Sen misin? ... Duydun mu?”

“Evet... Sen hâlâ uyumadın mı?”

“Galiba beni köpek uyandırdı... Ama epey oldu. Artık havlamıyor. Saat kaç acaba?”

“Dörde geliyor.”

“Duyuyor musun? Salondan ayak sesleri geliyor!”

“Korkma Suzanne, baban orada.”

“Ama o tehlikede. Ufak salonun yanındaki odada kalıyor.”

“Bay Daval da var ya...”

“Ama şatonun ta öbür ucunda... Bir şey olsa duyamaz ki!” Tereddüt ettiler, ne yapacaklarına karar veremediler. Sessizlikler? İmdat diye bağırırlar? Cesaret edemediler, kendi seslerinden bile ürüyorlardı. Suzanne pencereye yanaştı, neredeyse çığlığı basacaktı.

“Aşağıda bir adam var... Havuzun yanında.”

Gerçekten de bir adam, hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Kolunun altında büyücek bir şey taşıyordu; ne olduğunu anlayamadılar, ama o şey ikide bir ayağına çarparak yürümesini güçleştiriyordu.

Adam eski kiliseyi geçerek küçük kapıya koştu. Kapı açık olmalıydı, çünkü menteşelerin gıcirtısı işitilmedi ve adam bir anda gözden kayboldu.

“Salondan çıktı,” diye kekeledi Suzanne.

“Hayır, merdivenden inip girişteki holden geçseydi sol taraftan çıkması gerekirdi... Yoksa...”

Akıllarına gelen bir şey onları irkiltti. Pencereden sarktılar baktılar. Alt tarafta, birinci kata dayalı bir merdiven gördüler. Hafif bir ışık, taş balkonu aydınlatıyordu. Koltuğunun altında aynı şekilde bir şey taşımakta olan ikinci bir adam, balkon parmaklıklarını aşarak merdivenden aşağı indi ve öbür adamın gittiği yola koştu.

Dehşet içinde kalan Suzanne, bitkin bir şekilde diz çökerek kekeledi:

“Bağırırım! Yardım isteyelim!..”

“Kim gelir ki? Baban mı?.. Ya evde başkaları varsa, o zaman ona saldırmazlar mı?”

“Hizmetçileri uyandırsak?.. Senin zilin onların katından duyuluyor.”

“Evet, evet... İyi fikir... Keşke hemen gelseler!” Raymonde, yatağının baş ucundaki zile bastı. Üstlerindeki dairede zil çaldı, zil sesi aşağıdan duyuluyordu yani. Ama sessizlik bozulmadı, bu da onları çok korkuttu. Rüzgârın salladığı yaprakların hışırtısı da artık duyulmuyordu.

“Korkuyorum... Korkuyorum...” diye yineledi Suzanne.

Aşağı kattan gelen gürültü, gecenin sessizliğini birden bozuverdi; eşyalar devrildi, önce bir çığlık, sonra dehşet saçan, boğuk bir inilti duyuldu: Boğazlanan bir adamın hırıltısıydı bu.

Raymonde kapıya atıldı. Suzanne çaresizce onun koluna sarıldı:

“Hayır... Beni yalnız bırakma... Korkuyorum.”

Raymonde onu itti ve koridora çıktı; Suzanne bağırarak yalpalaya yalpalaya onun peşinden yürüdü. Raymonde önce merdiven başına geldi, sonra basamakları inerek salonun kapısına yüklendi, ama kapı eşiğinde kalakaldı. Bu arada kendisine yetişen Suzanne, oracıkta yığıldı kaldı.

Üç adım ötede bir adam durmaktaydı, elinde bir cep feneri vardı.

Adam fenerin ışığını iki kadının yüzüne doğrultunca ışık onların gözünü kamaştırdı. Sonra hiç acele etmeden, sanki hiçbir şey olmamışçasına, sakın bir hareketle yerden kasketini, bir kâğıt parçasını ve iki de saman çöpünü aldıktan sonra halıdaki ayak izlerini sildi; balkona yürüdü, genç kızlara dönerek önlerinde derin bir reverans yaptıktan sonra atlayıp gitti.

Suzanne hemen babasının yatak odasını büyük salondan ayıran ufak odaya koştu. Ama içeri girer girmez gördüğü manzara karşısında dehşetten kaskatı kesildi.

Odaya süzülen solgun ay ışığında, yerde yan yana hareketsiz yatan iki vücut gördü.

“Baba! Baba! Ne oldu? Neyin var?” diye korku içinde haykırdı, sonra öbür adama baktı.

Az sonra Kont Gesvres kımıldadı. Boğuk bir sesle fısıldadı:

“Korkma... Ben yaralı değilim... Sen Daval’a bak! Yaşıyor mu? Bıçak?.. Bıçak ne oldu?”

Aynı anda ellerinde mumlarla iki uşak geldi. Raymonde diğer vücudun üzerine eğildi; bu, babasının en güvendiği sekreteri Jean Daval’dı. Yüzü çoktan ölümün solgun örtüsüne bürünmüştü.

Bunun üzerine Raymonde ayağa kalktı, salona geçti, duvardaki tüfeği aldı, doldurdu ve balkona koştu. Kaçan adam merdivenden ineli elli ya da altmış saniye olmuştu. Fazla uzaklaşmış olamazdı, ancak peşinden kimse gelmesin diye de merdiveni yana çekmişti.

Az sonra genç kız onu gördü, eski kilise harabesine yürüyordu. Tüfeğini doğrulttu, hiç acele etmeden nişan aldı ve ateş etti. Adam yere düştü.

“Vurdunuz onu, bravo!” dedi uşaklardan biri. “Yakaladık sayılır. Ben aşağı koşayım.”

“Hayır, Victor; bak yine ayağa kalktı... Sen merdivenden in, küçük kapıya koş. Kaçsa kaçsa oradan kaçar.”

Victor koştu, ama daha parka ulaşamadan adam yine yere düştü. Raymonde diğer uşağa seslendi:

“Albert, sen git bak bakalım, büyük kemerin yanında...”

“Evet, çimenlerde sürünüyor. Artık kaçamaz...”

“Sen onu buradan gözetle.”

“Kaçmasına imkân yok. Sağda kilise harabesi, solda dümdüz çimenlik...”

“Victor, sen de sol taraftaki küçük kapıyı tut,” dedi Raymonde, tekrar silahını kavrayarak.

“Aşağı gitmeyin, hanımefendi.”

“Yoo, gideceğim,” diye cevap verdi genç kız, bir el hareketiyle kestirip attı. “Bırak beni, bir kurşunum daha var. Kımıldarsa ateş ederim.”

Odadan çıktı. Az sonra Albert, onun harabeye gittiğini gördü. Pencereden seslendi:

“Kemerin arkasına geçti. Onu artık görmüyorum... Dikkat edin, hanımefendi!”

Raymonde, adamın yolunu kesmek için harabenin etrafında dolaştı. Albert onu gözden kaybetti. Aradan birkaç dakika geçtiği halde onu hâlâ görmeyince huzuru kaçtı; bir yandan harabelerden gözlerini ayırmazken aynı anda dayalı merdiveni kendine çekerek çarçabuk aşağı indi ve adamı en son gördüğü yere koştu. Otuz adım sonra, Victor’a seslenen Raymonde’un yanına vardı.

“Ne var?” diye sordu.

“Kaçması imkânsız,” Bu kez cevap veren Victor’dur. “Küçük kapıdan kaçmasın?”

“Ben şimdi oradan geliyorum. İşte anahtarı.”

“Yine de bir bakalım.”

“Ohoo, bu oyunu kaybetti demektir. On dakika içinde yakalarız o serseriye!”

Silah sesine uyanan başka bir çiftlik sahibiyle oğlu çıkageldi; evleri oldukça uzaktı, evin sağ tarafına düşüyordu. Ancak gelirken kimseye rastlamamışlardı.

“Lanet olsun!” diye söylendi Albert. “O serseri kaçmış olamaz! Buralarda bir yerde olmalı...”

Gayretle avlarının peşine düştüler; her çalılığa baktılar, harabelikteki sütunları saran asma filizlerini kesip kopardılar. Manastır kapalıydı, bir camı bile kırılmamıştı. Binanın etrafında dolaştılar, her köşesini araştırdılar. Fakat bir sonuç alamadılar.

Bu arada bir şey dikkatlerini çekti: Raymonde’un adamı vurup düşürdüğü yerde sarı renkte meşinden bir şoför kasketi vardı! Başka bir şey bulamadılar.

Sabahın saat altısında Ouveille-la-Rivi re’deki jandarma karakoluna haber verildi. Hemen çıkıp geldiler. Hiç vakit kaybetmeden Dieppe savcılığına elden gönderdikleri bir mektupta cinayetin nasıl işlendiği, suçlunun yakalanmasının an meselesi olduğu, kasketinin ve su  aleti olan bıçağın da bulunduğu bildirildi. Saat onda şatoya inen bayırdan iki araba çıkageldi. Birinde sorgu hâkimiyle komiser bulunuyordu; üstü açık olan diğer arabadaysa Paris’in en büyük gazetelerinden biri olan *Journal de Rouen*’dan iki muhabir...

Eski şatoya yaklaştılar. Bir zamanlar burada Ambrum sy Manastırı’nın rahipleri otururdu. Kont Gesvres, Fransız Devrimi sırasında tahrip edilen şatoyu

yeniden yaptırmıştı; yirmi yıldan beri de içinde oturuyordu. Dört duvar arasında inşa edilen bu şatonun bahçesinde koskoca bir saat vardı; her iki taraftan yükselen birer merdiven, girişteki taş terasta son buluyordu. Park duvarlarının ardından bakıldığında Normandie Ovası, Sainte Margeurite ve Varengeville köyleri arasından da denizin mavi çizgisi görülüyordu.

Bu şatoda Kont Gesvres, kızı Suzanne'la birlikte yaşıyordu. Suzanne güzel ve narin bir kızdı, sarışındı; iki yıl önce anne ve babasını kaybeden yeğeni Raymonde Saint Véran'ı da yanına almıştı. Şatoda hayat sakin ve yeknesaktı. Arada sırada komşular ziyarete geliyordu. Yaz aylarında kont, hemen her gün iki kızı alıp Dieppe'e gidiyordu. Kont iri yarı, gösterişli bir adamdı; saçları ağarmıştı, ama hâlâ yakışıklıydı. Kendi servetini kendi idare ediyordu; çiftlik işlerini de sekreteri Jean Daval ile birlikte yürütüyordu.

Sorgu hâkiminin gelir gelmez yaptığı ilk iş, jandarma başçavuşu Quevillon'dan bilgi almak oldu. Suçlu henüz tutuklanmamıştı. Parkın bütün çıkış noktalarına nöbetçi konmuştu, buradan kaçmak imkânsızdı.

Önce giriş katındaki oturma ve yemek odasından geçilerek birinci kata çıkıldı. Salondaki kusursuz düzen, hemen dikkatlerini çekti. Tüm eşyalar yerli yerindeydi. Sağ ve soldaki duvarlarda eski Germenlerden kalma çok kıymetli halılar asılıydı. Dipteki duvarda da Barok stili çerçevelerde mitolojik figürlerin yer aldığı dört harika

yağlı boya tablo vardı; ünlü ressam Rubens tarafından yapılmıştı. Tüm bunlar Kont de Gesvres'e, soylu bir İspanyol olan Marki de Bobadilla'dan miras kalmıştı.

“Cinayet sebebi hırsızlıksa şayet,” dedi sorgu hâkimi Bay Filleul, “bu salona dokunulmadığı kesin.”

“Kim bilir?..” dedi komiser; sorgu hâkimiyle hep aksi fikirde olurdu nedense.

“Öyle deme, bir hırsız olsa bu halılarla resimleri almadan gitmezdi.”

“Belki zaman bulamadı.”

“Göreceğiz bakalım.”

Aynı anda Kont Gesvres ve doktor odaya girdi. Kont, hırsızlığın kurbanı kendi değilmişçesine iki adamı selamladı. Sonra da ufak odanın kapısını açtı.

Cinayetten sonra doktorun dışında kimsenin girmediği oda, salonun tam aksine darmadağındı. İki iskemle yere devrilmişti, masa kırılmıştı; ufak tefek eşya, örneğin bir seyahat saati, bir cüzdan ve bir mektup kâğıdı kutusu yere atılmıştı. Beyaz kâğıtlardan bazıları kana bulanmıştı.

Doktor, ölünün üzerindeki örtüyü çekti. Jean Daval, her zamanki kadife giysisi ve kabaralı çizmeleriyle sırt üstü yatmaktaydı, bir kolu başının altında kalmıştı. Gömleği çıkarılmıştı, göğsünde geniş bir yara vardı.

“Hemen ölmüş olmalı,” diye açıkladı doktor. “Bir bıçak darbesi işini bitirmiş.”

“Herhalde salondaki şöminede gördüğüm meşin kasketin yanındaki bıçakla öldürüldü,” dedi sorgu hâkimi.

“Evet, öyle,” diye doğruladı kont. “Bıçak burada bulundu. Salondaki koleksiyondan alınmış; yani yeğenim Bayan Saint Véran’ın tüfeğini aldığı dolaptan. Kasket de katile ait tabii.”

Bay Filleul odayı iyice aradı, doktora birkaç soru sordu; sonra konttan gördüklerini ve bildiklerini anlatmasını rica etti.

“Beni Jean Daval uyandırdı, zaten uyku kaçmıştı; ayak sesleri duyar gibi oldum. Gözlerimi açınca, birden onu yatağımın ayak ucunda gördüm. Elinde bir mum vardı ve şimdiki gibi giyinmişti; çünkü kendisi hep gecenin geç saatlerine kadar çalışırdı. Çok heyecanlı gözüküyordu, usulca, ‘Salonda biri var!’ dedi. Gerçekten ben de bir gürültü işittim. Yataktan kalktım, kapıyı bir parmak araladım. Aynı anda salona açılan öbür kapı itildi ve eşikte bir adam belirdi. Herif üzerime atılarak şakağıma bir yumruk patlattı ve beni yere yıktı. Tüm bunları size ayrıntıya girmeden anlatıyorum; çünkü en önemli olaylar çok kısa bir zaman içinde gerçekleşti.”

“Sonra?”

“Sonrasını bilmiyorum... Tekrar kendime geldiğimde Daval, yanı başımda yatıyordu. Ölmüştü!”

“Şüphelendiğiniz biri var mı?”

“Yok.”

“Bir düşmanınız var mı?”

“Yok.”

“Bay Daval’ın da yok muydu?”

“Daval’ın mı? Düşmanı mı? O dünyanın en iyi insanıydı. Yirmi yıl yanımda sekreter olarak çalıştı, kendisine çok güvenirdim. Tüm ilişkilerinde sevgi ve arkadaşlık hâkimdi, başka türlüünü görmedim.”

“Yine de bir soygun ve bir cinayet gerçekleşti, bunun bir nedeni olmalı.”

“Nedeni mi? Var tabii: Hırsızlık!”

“O zaman bir şeyler çalındı?..”

“Hayır.”

“Ee?”

“Çalınan ya da eksilen bir şey olmasa da adam beraberinde bir şey alıp götürdü.”

“Neymiş o?”

“Bilmiyorum. Ama kızımınla yeğenim size anlatacaklardır; ikisi de kollarının altında oldukça ağır bir şey taşıyan iki adamın parkı yürüyerek geçtiğini görmüşler.”

“Rüya görmüş olmasınlar?!”

“Rüya mı? Hani neredeyse ben de buna inanacağım, çünkü sabahtan beri durmadan her yeri arıyorum; aklımdan türlü şeyler geçiyor.”

İki kızını büyük salona çağırdılar. Suzanne hâlâ solgundu, titriyordu; ağzından tek laf çıkmadı. Raymonde ise daha

enerjik, daha yürekliydi; parlak kahverengi gözleriyle yeğeninden çok daha güzeldi. Gece olanları ve yaptıklarını anlattı.

“Emin misiniz, hanımefendi?”

“Eminim. İki adam parkta koşuştular. Kollarının altında büyük bir şey taşıyorlardı.”

“Ya üçüncü adam?”

“O bir şey taşımıyordu.”

“Onu tarif edebilir misiniz?”

“Hemen el fenerini yüzümüze tuttu, gözümüzü kamaştırdı. Sadece uzun boylu ve iri yarı olduğunu söyleyebilirim.”

“Sizin de hatıranızda böyle mi kaldı, bayan?”

Sorgu hâkimi bu soruyu Suzanne’a yöneltmişti.

“Evet... Daha doğrusu hayır...” diye yanıtladı Suzanne.
“Bence orta boyluydu ve zayıftı.”

Bay Filleul gülümsedi. Tanıkların tek bir gerçeğe dair farklı fikirleri olmasına alışıkta.

“Demek şimdi bir adam var: Hem uzun hem orta boylu, hem iri yarı hem zayıf; ayrıca şu içinde bulunduğumuz salondan eşya çaldıkları iddia edilen iki adam daha görüldü, ancak eksik eşya yok!”

Bay Filleul -kendi deyimiyle- “dalga geçmeyi” severdi. Öncelikle bir hâkimdi; karşısındakini aşağı görmediği gibi insanların önünde yeteneğini kanıtlayacağı fırsatları da kaçırmazdı; şu anda salonda da bir sürü insan vardı.

Gazetecilerin yanı sıra çiftlik sahibiyle oğlu, bahçıvanla karısı, şato personeli ve Dieppe'ten gelen arabaların sürücüleri de hazır bulunuyordu. Bay Filleul devam etti:

“Önce üçüncü adamın nasıl sıvıştığını anlayalım. Siz şu tüfekte şu pencereden ateş ettiniz, öyle mi hanımefendi?”

“Evet, adam manastırın sol tarafına düşen mezar taşına ulaşmıştı ki yere düştü, sonra da fundalıklar arasında kayboldu.”

“Ama bir ara ayağa kalktı, değil mi?”

“Kalktı, ama tökezledi. Victor hemen koşup küçük kapıyı tuttu, ben peşinden gittim, uşağımız Albert'i de burada nöbetçi bıraktık.”

Albert de aynı şeyleri söyledi. Bunun üzerine sorgu hâkimi, “Dediğinize bakılırsa yaralı adam sola gitmiş olamaz, çünkü arkadaşınız kapıyı kolluyordu; sağa da gitmedi, yoksa siz görürdünüz. O zaman mantiken şu önümüzdeki alan içinde olması gerekir, yani oldukça sınırlı bir yerde,” dedi.

“Ben de aynı fikirdeyim.”

“Ya siz, hanımefendi?”

“Ben de.”

“Ben de,” dedi Victor.

“Araştıracacağımız alan ufak, dört saattir yaptığımız araştırmayı biraz daha sürdürürsek bu iş biter!” dedi komiser alay edercesine.

“Belli olmaz, belki şansımız yaver gider.”

Bay Filleul, şöminenin üzerindeki kasketi aldı, inceledi, sonra jandarma çavuşuna dönerek usulca talimat verdi:

“Adamınızı hemen Dieppe’teki şapkacı Maigret’ye gönderin; Bay Maigret ona, bu kasketi kime sattığını söylesin.”

Komiserin dalga geçerek bahsettiği “araştırılacak alan”, şatoyla onun sağına düşen çimenliğin, sol taraftaki bahçe duvarıyla oluşturduğu köşeydi ki her bir yanı yüz metreyi bulan dört köşe bir araziydi bu ve içinde Orta Çağ’dan kalma ünlü Ambrumésy Manastırı’nın harabelisi bulunuyordu.

Ezilen çimenlere bakarak kaçan adamın gittiği yol belirlendi. İki yerde koyu renkli, kurumaya yüz tutmuş kan lekelerine rastlandı. Manastırın arka duvarında, yıkık kemerlerin olduğu yerde yol, çam kozalakları ve yapraklarıyla kaplı olduğu için ayak izi bulunamadı. İyi ama adam kızların, Victor’un ve Albert’in gözü önünde nasıl kaçabilmişti? Uşaklarla polisler fundalıkları didik didik ettiler, mezar taşlarının arkasına baktılar, ama hepsi o kadar.

Sorgu hâkimi, bahçıvana -hep yanında taşıdığı anahtarıyla- ufak kilisenin harap olmamış kısmını açtırdı. Girişte, onca zamana göğüs germiş, devrim hareketinden nasibini almamış harika heykeller vardı. Sonrasında gelen oda gayet basit döşenmişti. İçinde mermer bir masadan başka kayda değer bir şey yoktu. Saklanacak ya da kaçacak bir delik de görünmüyordu. Ayrıca, burada

saklanabilmek için önce içeri girmek gerekirdi. Anahtar olmadan buna imkân var mıydı?

Araştırma, ziyaretçileri harabelere çıkaran bir kapıda son buldu. Bu kapıdan dar bir yolla, içinde terk edilmiş mezarlığın bulunduğu sık bir koruluğa gidiliyordu. Bay Filleul yere eğildi. Tozlu yolda bir otomobil tekerleğinin izlerini gördü; silah sesiyle birlikte Raymonde ve Victor bir motor sesi duymuştu zaten. Sorgu hâkimi sıkıştırdı:

“O zaman yaralı adam, suç ortaklarıyla buluşup gitti.”

“Olamaz!” dedi Victor. “Hanımefendiyle Albert’in onu gördükleri sırada ben kapıdaydım.”

“Ama eninde sonunda bir yere varmış olmalı bu adam. Ya içeride, ya dışarıda! Başka seçeneğimiz yok!”

Uşak inatla kafasını salladı:

“O burada!”

Hâkim omuz silkti ve öfkeyle şatoya döndü. Bu olay kötü başlamıştı doğrusu. Hırsızlık olmuş, ama bir şey çalınmamıştı; suçluyu gören vardı, ama adam bulunamıyordu!

Vakit geç olmuştu. Kont Gesvres jandarmalarla gazetecileri yemeğe buyur etti. Yemek sırasında hiç konuşulmadı; sonra Bay Dilleul salona geçti ve orada hizmetçilerin ifadesini aldı. Derken avluda nal sesleri duyuldu. Az sonra içeri, Dieppe’e gönderilen jandarma girdi.

Hâkim sabırsızca sordu:

“Ee, şapkacıyı buldun mu?”

“Kasketi bir arabacıya satmış.”

“Arabacıya mı?”

“Evet, arabacıya. Adam arabasıyla dükkânın önünde durmuş ve müşterilerinden birine sarı renkte meşin bir şoför şapkası satın almak istediğini söylemiş. Şapkacıda tek bir kasket varmış. Adam onu satın almış, büyük olup olmadığına bakmadan çekip gitmiş. Çok acelesi varmış.”

“Nasıl bir araba kullanıyormuş?”

“Dört kişilik bir fayton.”

“Ne zaman olmuş bu iş?”

“Ne zaman mı? Bu sabah.”

“Bu sabah mı? Dalga mı geçiyorsun sen?”

“Kasket bu sabah satılmış.”

“Buna imkân yok, bu şapka dün gece bu parkta bulundu. O zaman daha önce satılmış olması gerekir.”

“Bu sabah satılmış. Şapkacı öyle dedi.”

Bir an hepsi donakaldı. Sorgu hâkimi çok şaşırmıştı, anlamaya çalıştı. Birden aklına bir şey geldi:

“Bizi bu sabah buraya getiren arabacıyı bulun hemen.”

Jandarma başçavuşuyla bir yardımcısı ahıra koştu. Birkaç dakika sonra başçavuş geri döndü.

“Arabacı nerede?”

“Mutfakta yemek yemiş, sonra...”

“Sonra?”

“Çekip gitmiş.”

“Arabasıyla mı?”

“Hayır. Ouville’deki bir akrabasını ziyaret etmek için seyisin bisikletini ödünç almış. İşte kasketiyle paltosu burada.”

“Herhalde başı açık gitmedi?”

“Cebinden bir kasket çıkarıp onu geçirmiş başına.”

“Kasket mi?”

“Evet, sarı renkte meşin bir kasketmiş.”

“Sarı renkli meşin bir kasket mi? Olamaz! O kasket işte burada!”

“Doğru, hâkim bey, ama onunki de aynen bunun gibiymiş.”

Komiser kıs kıs güldü:

“Çok komik! Gel de gülme! İki tane kasket var... Biri gerçek kasket, bizim tek kanıtımız; o da sahte arabacının başında toz oldu! Sahte olanıysa bize kaldı. Herif bizi enayi yerine koydu.”

“Yakalayın onu, buraya getirin!” diye haykırdı Bay Filleul. “Başçavuş Quevillon! Yanına iki adam al; atlayın atlara, haydi çabuk!”

“Herif çoktan uzaklaştı ama!” dedi komiser.

“Olsun. Ne yapıp edip onu yakalamalıyız.”

“Haydi bakalım! Yine de bana kalırsa buradaki araştırmalarımızı sürdürelim, derim. Şu pusulayı bir okusanıza, bir paltonun cebinde buldum.”

“Hangi paltonun?”

“Arabacının paltosunun.”

Komiser, Bay Filleul’e dörde katlanmış bir kâğıt verdi, kurşun kalemle yazılmıştı:

“Patronu öldürdüyse hanımın vay haline!”

Bu haber herkesi heyecanlandırdı.

“Bu sese kulak verelim! Uyarıldık!” diye homurdandı komiser.

“Kont hazretleri, lütfen bu yüzden telaşlanmayın!” dedi sorgu hâkimi. “Siz de hanımefendi! Bu tehdit tamamen palavra. Nasılsa biz buradayız. Her türlü önlemi alacağız. Sizin güvenliğiniz için tüm sorumluluğu ben üstleniyorum. Sizlere gelince beyler...” diyerek iki gazeteciye döndü. “Ağzınızı sıkı tutacağınıza inanıyorum; sayemde araştırmalarımıza tanık oldunuz, beni pişman etmeyin...” Konuşmasını kesti, aklına bir şey gelmişti; genç adamlardan birine yanaştı.

“Siz hangi gazetedenisiniz?”

“Journal de Rouen” dan.”

“Kimliğiniz var mı?”

“Buyurun.”

Kimlik doğruydu.

Bay Filleul öbür gazeteciye döndü:

“Ya siz, bayım?”

“Ben mi?”

“Evet, siz! Hangi gazetede yazıyorsunuz?”

“Aman hâkim bey, ben bir sürü gazeteye yazarım.”

“Kimliğiniz?”

“Yok.”

“Bak hele! O zaman nasıl oluyor da...”

“Bir kimlik alabilmek için bir gazetede devamlı çalışmak gerekiyor.”

“Eee?”

“Eee? Ben sadece ara sıra yazarım. Yazdıklarımı da yayımlansın diye bazen bütün gazetelere gönderirim ya da göndermem; keyfime kalmış bir iş.”

“Sizin adınız ne? Kimliğinizi gösterin bakayım.”

“Adım size bir şey ifade etmez. Kimliğim de yok.”

“Mesleğinizi kanıtlayacak hiçbir belge yok mu yanınızda?”

“Mesleğim yok ki!”

Sorgu hâkimi öfkeyle, “Bana baksanıza bayım...” dedi. “Bir numara yapıp buraya geliyor, soruşturmalarımızı izliyorsunuz. Sonra da adınızı söylemiyorsunuz!”

“Şu kadarını söylemek isterim ki hâkim bey, buraya geldiğimde bana hiçbir şey sormadınız, ben de herhangi bir şey söylemek zorunluluğu hissetmedim. Ayrıca bu soruşturma gizli tutulmadı; herkesin gözü önünde yapıldı. Hatta suçlulardan birinin gözü önünde...”

Ağır ağır, son derecede nazik konuşuyordu. Daha çok gençti; oldukça uzun boyluydu, o kadar ki pantolonu kısa geliyordu, ceket de çok dardı. Yüzü bir genç kızınki gibi

kırmızıydı, alnı genişti, fırça gibi saçları kısa kesilmişti, çenesini çevreleyen sakalı karmakarışık ve kumraldı. Gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Hiç de şaşırmışa benzemiyordu; gülümsüyordu, ama alaylı alaylı değil, sadece şaka edercesine.

Bay Filleul ona kuşkuyla baktı.

İki jandarma yavaşça ona yanaştı. Genç adam neşeyle, “Hâkim bey, beni katilin suç ortağı gibi görüyorsunuz; tamam, ama öyle olsaydı ilk fırsatta ben de kaçmaz mıydım?” diye sordu.

“Belki de şeyi umdunuz...”

“Ne umacağım ki? Saçma! Düşünsenize bir kere, mantiken ben...”

Bay Filleul onun gözlerinin içine bakarak sordu:

“Şaka bir yana!.. Adın ne?”

“Isidore Beautrelet.”

“Mesleğin?”

“Janson Sailly Lisesi’nde öğrenciyim.”

Bay Filleul gözlerini ondan ayırmadan, bu kez kabaca sordu:

“Ne öğrencisi?”

“Janson Lisesi, Pompe Sokağı, numarası...”

“Kes artık! Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Fazla ileri gittin!”

“Doğrusu, halinize şaşırdım, hâkim bey. Neden öğrenci olmayayım ki? Sakallı olduğum için mi? Merak etmeyin,

sakalım takmadır.”

Isidore Beautrelet çenesindeki sakalı çekip aldı. Sakalsız yüzü şimdi daha da genç görünüyordu; gerçek bir lise öğrencisinininki gibi. Çocukça bir gülümseme beyaz dişlerini açığa çıkardı.

“Şimdi inandınız mı? Başka kanıt ister misiniz? Buyurun, babamın bana gönderdiği mektubun zarfını okuyun: ‘Bay Isidore Beautrelet, Janson Sally Lisesi’nde öğrenci” İnansa da, inanmasa da Bay Filleul bu işten pek hoşlanmamıştı. Asık suratla sordu:

“Burada ne yapıyorsun?”

“Ben mi?.. Ders çalışıyorum.”

“Ders okulda çalışılır. Sen okuluna gitsene!”

“Unuttunuz galiba, hâkim bey, bugün 23 Nisan, Paskalya tatilinin ortasındayız.”

“Eee, ne olmuş?”

“Tatilde istediğimi yapmakta özgürüm.”

“Baban ne diyecek bu işe?”

“Babam çok uzakta, Savoyen’de oturuyor; Manş sahilinde ufak bir gezi yapmamı o önerdi bana.”

“Takma sakalla mı?”

“Hayır. Bu fikir benden çıktı. Okulda hep gizemli maceralardan bahseder, birçok polisiye roman okuruz; kılık değiştirmeyi düşünür, korkunç maceralar hayal ederiz. Ben de biraz eğlenmek istedim, onun için takma sakal taktım. Böyle olunca herkes beni ciddiye alacaktı;

kendimi gazeteci olarak tanıttım. Şu son hafta bayağı iyi geçti; dün akşam Rouen’lı bir meslektaşla tanıştım ve bu sabah, Ambrumésy olayını öğrenince, bana buraya gelmeyi teklif etti. Bir araba tutacak ve masrafı bölüşecektik.”

Isidore Beautrelet bütün bunları öyle safça anlatmıştı ki hayran kalmamak elde değildi. Bay Filleul bile, hâlâ kuşkulu olmasına karşın, oğlandan hoşlanmıştı. Bu kez öfkelenmeden sordu:

“Peki, bu gezi bir işe yaradı mı bari?” “Harikaydı! Bugüne kadar hiç böyle bir olayla karşılaşmamıştım, çok ilginç.”

“Bir o kadar da gizemli; öyle bir şey isterdin, değil mi?”

“Hem de çok heyecanlı, hâkim bey. Gün yüzüne çıkan verileri tek tek sıralayarak, yavaş yavaş olası gerçeğe ulaşmak kadar heyecan verici ne olabilir ki?”

“Olası gerçek ha! Çok cesursun delikanlı! Yani sen şimdi bu bilmeceyi çözdün mü?”

“Hayır, hayır,” dedi, Beautrelet gülerek. “Yalnız bazı noktalar var ki, bunlara bakarak bir çıkarımda bulunmak mümkün, diye düşünüyorum. Hatta bunlardan kesin bir sonuç bile çıkarılabilir.”

“Yok yahu? Bu ilginç işte, sonunda ben de bir şey öğreneceğim. İtiraf edeyim, şu ana kadar hiçbir şey bilmiyordum.”

“Düşünecek zamanınız olmadı da ondan, hâkim bey. Önemli olan düşünmek! Gerçekler kendiliğinden ortaya çıkmaz; çıksa bile bu, her zaman olmaz. Siz de aynı fikirde değil misiniz? Ben sadece tutulan zaptı okudum.”

“İyi o zaman! Öyleyse bu salondan hangi eşyaların çalındığını sana sorsam?”

“Bunu bildiğimi söyledim.”

“Aferin sana! Beyimiz, ev sahibinden daha çok biliyor! Kont Gesvres kendi eşyalarını biliyor, Bay Beautrelet bunu bilemez. Koskoca bir heykelle bir kitaplık eksik; onları bugüne dek kimse görmedi. Oldu olacak, katilin ismini de söyle bari?”

“İsterseniz söyleyeyim.”

Herkes şaşırdı. Komiserle gazeteciler yaklaştı; kontla genç kızlar, Beautrelet’nin o sakin ve kendinden emin davranışından çok etkilenmişlerdi.

“Sen katilin ismini biliyor musun?”

“Evet.”

“Şu anda nerede olduğunu da biliyor musun?”

“Evet.”

Bay Filleul ellerini havaya kaldırdı:

“Ne şans yahu! Bu tutuklamayla mesleğimin zirvesine çıkacağım desene. Şimdi bana bunları açıklayabilir misin?”

“Evet, hemen açıklayayım... Ya da, sizce bir sakıncası yoksa bir iki saat sonra, yani araştırmalarımı bitirdikten

sonra açıklayayım.”

“Olmaz öyle şey delikanlı, hemen açıkla!”

Aynı anda, ta başından beri gözlerini Isidore Beautrelet’den ayırmayan Raymonde Saint Véran, Bay Filleul’e doğru bir adım attı.

“Hâkim bey...”

“Buyurun, hanımefendi?”

Genç kız bir an tereddüt etti; gözlerini Beautrelet’den ayırmadan Bay Filleul’e döndü:

“Beyefendiye sorar mısınız, dün kendileri küçük kapıya giden dar yolda ne arıyordu?”

Bu, gökten inen bir yıldırım etkisi yarattı. Isidore Beautrelet şaşırdı:

“Kim, ben mi hanımefendi? Siz dün beni mi gördünüz?”

Raymonde düşünceliydi, emin olmak istercesine gözleri durmadan Beautrelet’ye takılıyordu. Sonra yavaşça mırıldandı:

“Dün akşamüstü saat dörtte ormanda yürürken dar yolda genç bir adama rastladım; bu delikanlının boyundaydı, onun gibi giyinmişti; sakalı da onunkine benziyordu. Saklanmak ister gibi bir hali vardı.”

“Yani o, ben miydim?”

“Yemin edemem, ama hatırımda öyle kalmış. Yine de... Çok benziyor. Bu benzerlik gerçekten çok ilginç...”

Bay Filleul dilini yutmuş gibiydi. Suç ortaklarından biri tarafından “işletildiği” yetmiyormuş gibi şimdi de başına

şu ukala lise öğrencisi çıkmıştı.

“Sen ne diyorsun bu işe?”

“Hanımefendi yanılıyor, bunu kolayca kanıtlayabilirim. Ben dün, söylenen saatte Veules’deydim.”

“Kanıtla öyleyse. Öyle kolay kolay paçayı kurtaramazsın. Şimdi durum değişti. Başçavuş, adamlarından biri beyefendiye göz kulak olsun.”

Isidore Beautrelet’nin canı sıkılmıştı:

“Uzun sürecektir mi bu?”

“Gerekli bilgi elimize geçinceye kadar bekleyeceksiniz.”

“Hâkim bey, bu işi mümkün olduğu kadar çabuk yapın ve gizli tutun lütfen...”

“Neden?”

“Babam oldukça yaşlı... Kendisini üzmem.” Ağlamaklı hali, Bay Filleul’ün hoşuna gitmedi. Sanki bir melodram oynanıyordu! Yine de söz verdi:

“Bu akşam... Ya da en geç yarın her şey belli olacak.”

Hava kararmaya başladı. Hâkim, yıkık manastıra döndü; bu arada kendisine ulaşan bilgileri değerlendirdi; sabırla ve sistemli şekilde arazinin her köşesini arattırdı, bu işi bizzat kendi yönetti. Akşam olduğu halde bir adım bile ilerleyememişlerdi. Şatoyu dolduran gazetecilere şu açıklamada bulundu:

“Beyler, durum gösteriyor ki yaralı buralarda bir yerde; dediğim gibi burnumuzun dibinde, ama henüz

yakalayamadığımız da bir gerçek. Bu nedenle kaçtığını kabullenmekten başka seçeneğimiz yok, bu yüzden onu dışarıda arayacağız.”

Başçavuşun da rızasını aldıktan sonra ne olur ne olmaz deyip parka nöbetçiler koydurttu. Her iki salonu bir kez daha inceledi, bütün şatoyu dolaştı; gerekli bilgileri topladıktan sonra komiserle birlikte Dieppe’e yollandı.

Gece inmişti. Odayı mühürlemeden önce Jean Daval’ın cesedi bir başka odaya taşındı. Civarda oturan iki kadınla Suzanne ve Raymonde, ölünün başında nöbetleşe beklediler. Isidore Beautrelet giriş katında, jandarmaların nezaretinde, önceleri şapel olarak kullanılan ufak bir odadaki divana yatıp uyudu. Dışarıda jandarmalar, çiftlik sahibi ve bir düzine kadar çiftçi, harabedeki şato duvarları boyunca nöbet tuttu.

Saat on bire kadar her şey sakindi, ama on dakika sonra şatonun öbür ucundan bir silah sesi duyuldu.

“Dikkat!” dedi başçavuş. “İki kişi burada kalsın, Fossier’le Lécanu... Diğerleri benimle gelsin, haydi!”

Şatonun sol tarafına koşmaya başladılar. Karanlıkta biri görüldü, gizlenmeye çalışıyordu. Derken bir silah sesi daha duyuldu, onu bir ikincisi izledi; ses bu kez çok uzaktan, çiftlik sınırından gelmişti. Herkes meyve bahçesinin çitlerine koştu; aynı anda çiftlik evinin sağ yanından bir alev yükseldi, az sonra bir alev daha... Ağzına kadar saman dolu ambarlardan biri tutuşmuştu.

“Vay namussuzlar!” diye haykırdı başçavuş. “Yangını o haydutlar çıkardı. Haydi arkadaşlar! Fazla uzağa gitmiş olamazlar.”

Ama rüzgâr, alevleri yerleşim bölgesine sürüklediği için önce bu tehlikeden kurtulmak gerekiyordu. Talihsiz kont yangın yerine vardığı zaman herkesin canla başla çalıştığını görünce onlara para vadetti. Yangın söndürüldüğünde saat ikiydi. Adamları takip etmenin artık bir anlamı yoktu.

“Gündüz gözüyle ararız,” dedi başçavuş. “Mutlaka iz bırakmışlardır... Onları yakalarız.”

“Acaba niye yangın çıkardılar?” diye sordu Kont Gesvres. “Hele de samanlığı yakmaları çok saçma.”

“Benimle gelin kont hazretleri, bunun nedenini belki açıklayabilirim.”

Birlikte manastır harabesine gittiler.

Başçavuş, “Lécanu... Fossier...” diye seslendi.

Öbür jandarmalar nöbet tutan bu arkadaşlarını aradı. Sonunda onları, küçük kapının girişinde buldular. Elleri ayakları iplerle, gözleri de mendille bağlıydı; yerde yatıyorlardı. Başçavuş onların bağlarını çözerken, “Kont hazretleri,” dedi, “çocuklar gibi aldatıldık.”

“Nasıl yani?”

“Silah sesleri... Saldırı... Yangın... Tüm bunlar bizi parkın öbür tarafına çekmek içindi. Dikkati başka yere

çekme numarası... Bu arada adamlarımızı bağladılar, böylece oyunu kazandılar.”

“Ne oyunu?”

“Yaralıyı kaçırdılar işte!

“Yok canım... Öyle mi dersiniz?”

“Kalıbımı basarım! Gerçek bu! Bu benim aklıma on dakika önce geldi. Amma budalaymışım ki daha önce düşünmedim! Yoksa hepsini yakalardık.”

Başçavuş Quevillon öfkeden tepinmekteydi:

“Lanet olsun! Acaba hangi yoldan kaçtılar? Nereden girdiler? Nereden çıktılar? Bu herif onca zaman nerede saklandı? Bütün gün aramadığımız yer kalmadı, yaralıysa çalılıkların arkasına da saklanamazdı... Hokkabaz işi bu!”

Başçavuş Quevillon’u başka bir sürpriz daha bekliyordu. Sabaha doğru Isidore Beautrelet’nin yattığı şapele girdiklerinde, delikanlının ortadan kaybolduğunu fark ettiler. Nöbetçi jandarma, bir iskemlenin üzerinde iki büklüm olmuş uyuyordu, yanında bir sürahiyle iki bardak duruyordu. Bardaklardan birinin dibinde beyaz bir tortu gördüler.

Bunu inceledikten sonra Beautrelet’nin jandarmaya uyku ilacı verdiği ve yerden sadece iki buçuk metre yüksekteki pencereden atlayıp kaçtığı ortaya çıktı; işin tuhafı, bu pencereye tırmanmak için nöbetçinin sırtını basamak olarak kullanmıştı!

II

LİSE ÖĞRENCİSİ BEAUTRELET

Le Grand Journal'da şöyle bir yazı çıktı:

GECENİN SON HABERİ

Doktor Delattre Kaçırıldı: Küstahça Bir Oyun

“Gazetemizi baskıya verdiğimiz sırada elimize geçen, ama doğruluğundan kuşku duyduğumuz bir haberi -bu konuda sorumluluk üstlenmeksizin- aynen yayımlıyoruz:

Dün akşam ünlü cerrahlarımızdan Doktor Delattre, eşi ve kızıyla birlikte Comedie Française’e,¹ Hemanî² piyesinin galasına gitti. Üçüncü perdenin başında, yani saat ona doğru, locasının kapısı açıldı ve içeri üç kişi girdi. Bunlardan biri, Bayan Delattre’in da işitebileceği şekilde, ‘Doktor bey,’ dedi, ‘kusura bakmayın, ama öyle bir görev üstlendim ki... Umarım bana yardımcı olursunuz...’

‘Siz kimsiniz bayım?’

‘Adım Tézard; komiserim, Emniyet Müdürlüğü’nden geliyorum. Müdürümüz Bay Dudouis sizi alıp getirmemi söyledi.’

‘Ama bayım...’

‘Lütfen tartışmayın doktor, sakın merak etmeyin... Ortada üzücü bir yanlış anlama var. Oyun bitene kadar yine buraya döneceksiniz.’

Doktor yerinden kalkıp komiserin peşinden gitti, fakat oyunun sonunda hâlâ geri dönmemişti.

Bayan Delattre çok meraklanarak polis merkezine gitti. Orada gerçek Bay Tézard'la tanışıp kocasını alıp götüren kişinin sahte komiser olduğunu anlayınca büyük bir korkuya kapıldı.

İlk soruşturmadan sonra doktorun bir arabaya binerek Concorde Meydanı'na doğru gittiği saptandı.

Bundan sonraki baskımızda okuyucularımıza bu inanılmaz olayın ayrıntılarını vereceğiz.”

Ne kadar inanılmaz olursa olsun, olay doğrudu. Çözümü de uzun sürmedi. *Le Grand Journal*, öğle baskısında olayın nasıl sonuçlandığını açıkladı.

OLAYIN SONU

İddiaların Başlangıcı

“Bu sabah saat dokuzda Doktor Delattre, bir arabayla Duret Sokağı 78 numaradaki evinin önüne bırakıldı. Burası her gün doktorun yaya olarak gittiği özel muayenehanesiydi.

Oraya vardığımızda doktor, emniyet müdürüyle görüşüyordu.

Sorumuzu şöyle yanıtladı:

‘Size bütün söyleyeceğim şu: Bana karşı çok iyi davrandılar. Birlikte yolculuk yaptığım üç kişi o kadar nazik, nüktedan ve hoşsohbetti ki vaktin nasıl geçtiğini anlamadım.’

‘Yolculuk ne kadar sürdü?’

‘Dört saat kadar.’

‘Nereye götürüldünüz?’

‘Ameliyat gerektiren bir hastaya.’

‘Ameliyat ettiniz mi?’

‘Evet, ama yan etkiler oluşabilir. Burada olsaydı garanti verebilirdim. Ama orada... O koşullarda...’

‘Koşullar o kadar mı kötüydü?’

‘Bir rezaletti... Bir otel odasında... Yani orada bakılması imkânsız...’

‘Kurtulabilir mi?’

‘Mucize olması gerek. Tabii, bünyesi kuvvetliyse...’

‘Bu acayip hasta hakkında bize daha fazla bilgi veremez misiniz?’

‘Hayır. Her şeyden yemin ettim, ayrıca muayenehanem için bana on bin frank verdiler. Konuşursam bu parayı geri alacaklar.’

‘Yok canım? Buna inanıyor musunuz?’

‘Elbette... Evet, inanıyorum. Adamlar çok ciddi.’

Doktorun bize anlattıkları bu kadardı.

Öte yandan öğrendiğimize göre emniyet müdürü, bu ameliyat ve hasta hakkında daha fazla bilgiye sahip değil. Hastanın bulunduğu yer de belli değil. Gerçeği ortaya çıkarmak herhalde zor olacak.”

Bu gerçek -ki gazeteci bunu meydana çıkaramadığını itiraf etti- bir akşam önce Ambrumésy Şatosu’nda olup bitenleri anlamaya çalışan zihinleri aydınlattı. Orada olup bitenleri, ertesı gün gazetede çıkan yazıyla karşılaştıınca, aralarında bir ilişki bulunduğu kendiliğinden ortaya ıktı: Yaralı hırsızla, kaçırılan ünlü cerrahın arasında bir bağlantı olduğu kesindi.

Öte yandan yapılan bir inceleme, bu varsayımın doğruluğunu kanıtladı. Bisikletle kaçan sahte şoför, Arques ormanına doğru on beş kilometre yol almıştı. Orada bisikletini bir çukura atmış ve Saint Nicolas köyüne gidip oradan şı telgrafı çekmişti:

‘A.L.N. 45. Postane-Paris. Durum umutsuz. Ameliyat gerekiyor. B 14 Karayolu’ndaki nliyy getir.’

Bundan daha kesin bir kanıt olamazdı. Demek ki yaralının Paris’teki adamlarına haber verilmişti; onlar da gerekli önlemi almıştı. Akşamın saat onunda ünlü doktorla birlikte B-14 Karayolu’na ıkılmışlar, Arques ormanı boyunca Dieppe’e doğru yol almışlardı. Yangın çıkaran suç ortakları, o arada şeflerini kaçırıp bir otele getirmişler, gece yarısından sonra ikide de doktor gelip ameliyat etmişti.

Bu şüphe götürmez bir gerçekti. Paris’ten gönderilen Başmüfettiş Ganimard ile Müfettiş Folenfant, Pontoise, Goumay ve Forges’de yaptıkları inceleme sonucunda bir gece önce bu yerlerden bir araba geçtiğini saptadılar. Keza aynı araba Dieppe’den Ambrumésy’ye giden yolda

da görülmüştü. Her ne kadar arabanın izini şatodan yarım mil ötede gözden kaybetseler de parkın ufak kapısında ve manastır harabelerinde ayak izlerine rastladılar.

Ayrıca Ganimard, ufak kapının kilidinin kırıldığına dikkat çekti.

Böylece her şey açıklandı. Doktorun bahsettiği oteli arayıp bulmak gerekiyordu. Bu da Ganimard gibi emektar bir müfettiş ve deneyimli jandarmalar için kolay bir işti. Otel sayısı sınırlıydı; yaralının durumuna bakılırsa aranan otel, Ambrumésy yakınında bir yerde olmalıydı. Ganimard ve adamları araştırmaya başladı. Beş yüz, bin ve bin beş yüz metre mesafedeki bütün otelleri aradılar. Ancak beklentileri boşa çıktı, ağır yaralıyı bulamadılar.

Ganimard öfkeden küplere bindi. Cumartesi gecesini şatoda geçirdi; niyeti, ertesi gün incelemelerini tek başına sürdürmektir. Pazar sabahı, nöbet tutan bir jandarma, dün gece duvar boyunca yürüyen birini gördüğünü söyledi. Acaba bu adam, yaralının suç ortağı mıydı? Bilgi toplamaya mı gelmişti? Öyleyse çete reisi manastır ve civarını henüz terk etmemiş demektir.

O akşam Ganimard, bir müfreze jandarmayı otel civarına gönderdi, sonra Folenfant'la birlikte bahçe duvarının dışında, sağlı sollu, kapıya yakın bir yerde gizlendiler. Gece yarısı olmamıştı ki ormandan bir gölge çıktı, önlerinden geçerek kapı eşiğine kadar geldi, oradan parka girdi. Üç saat boyunca harabelerde dolaşan bu gölgeyi izlediler. Adam kâh yere diz çöküyor, kâh

kalkıyor ya da dakikalarca kımıldamadan duruyordu. Derken kapıya yaklaştı ve yine iki müfettişin arasından geçerken Ganimard, onun yakasına yapıştı. Folenfant da gövdesine sarıldı.

Adam zorluk çıkarmadı, ellerinin bağlanmasına ve şatoya getirilmesine itiraz etmedi. Kendisini sorguya çekmek istediklerinde hesap vermek zorunda olmadığını, sorgu hâkimini beklemek istediğini söyledi.

Kendisini bir odadaki yatağın ayak ucuna bağladılar; yandaki odada da kendileri yattı.

Bay Filleul, pazartesi sabahı saat dokuzda şatoya geldi; Ganimard, yakaladıkları kişi hakkında ona bilgi verdi. Adamı getirdiler. Bu, Isidore Beautrelet'ydi.

Sorgu hâkimi coşkuyla, “Vaay, Isidore Beautrelet!” diyerek iki elini oğlana uzattı. “Bu ne sürpriz! Bizim meraklı dedektifimiz çıkagelmiş! Doğrusu bu, beklenmedik bir rastlantı! Müfettiş bey, size Janson Saily Lisesi öğrencilerinden Isidore Beautrelet'yi takdim edeyim.”

Ganimard afalladı. Isidore onu, saygı duyduğu bir meslektaşymış gibi selamladı. Sonra Bay Filleul'ye döndü:

“Hakkımda iyi bilgi toplamışsınız, hâkim bey...”

“Hem de nasıl! Bayan Saint Véran'ın yolda seni gördüğünü zannettiği sırada gerçekten de okuldaymışsın. Sana benzeyenin kimliğini saptayacağımızdan hiç

şüphem yok. Ayrıca sen, gerçekten Isidore Beautrelet'ymişsin. Davranışları kusursuz, çok da çalışkan bir lise öğrencisi. Baban kasabada yaşadığı için ayda bir kez onun iş arkadaşı Bay Bemod'yu ziyaret ediyormuşsun. Bay Bemod da seni öve öve bitiremiyor.”

“Yani?”

“Yani serbestsin.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Yalnız küçük bir engel var. Nöbetçiyi uyku ilacıyla uyuttuktan sonra pencereden kaçan, sonra özel bir mülkte haydut gibi yakalanan birini öyle kolay kolay serbest bırakamayacağımı anlamalısın. Yani bunun bir karşılığı var.”

“Neymiş o?”

“Konuşmamıza kaldığımız yerden devam edeceğiz ve sen bana neler bulduğunu anlatacaksın... Son iki gün içinde oldukça ilerlemiş olmalısın.”

Bu tip soruşturmalara omuz silkip geçen Ganimard, dışarı çıkmak istedi. Ama hâkim seslenerek onu durdurdu:

“Yapmayın, başmüfettiş! Sizin yeriniz burası! Bay Isidore Beautrelet'yi dinlemenizi öneririm, buna değer. Kendisi Janson Saily Lisesi'nin en yetenekli gözlemcisi olarak ün yapmış; hatta sınıf arkadaşları, onu Herlock Sholmes'ün rakibi olarak görüyor.”

“Ne demezsiniz!” diye dalga geçti Ganimard.

“Evet. Hatta öğrencilerden biri bana şöyle bir mektup yazdı: ‘Beautrelet ben bir şey biliyorum derse ona inanın ve söylediklerinin gerçekliğinden şüphe etmeyin.’ Beautrelet! Arkadaşlarının sana olan güvenini ya şimdi kanıtlayacaksın ya da hiç. Ne biliyorsan anlat bakalım.”

Isidore gülümseyerek dinledikten sonra cevap verdi:

“Çok zalimsiniz, hâkim bey. Zavallı bir öğrenciyle elinizden geldiğince alay ediyorsunuz. Öte yandan hakkınız var. Neyse... Bundan böyle benimle dalga geçme imkânını vermeyeceğim size.”

“Yani bir şey bilmiyorsun, öyle mi?”

“Doğrusunu isterseniz bilmiyorum. Sizin de gözünüzden kaçmayan bir iki noktayı biliyorum demem, bir şey bildiğim anlamına gelmez de ondan.”

“Neymiş onlar?”

“Örneğin, çalınan eşya.”

“Yok yahu? Sen çalınan eşyanın ne olduğunu biliyor musun yani?”

“Elbette, sizin bildiğiniz kadar. Zaten öncelikle bunu araştırdım, çünkü oldukça kolaydı.”

“Oldukça mı?”

“Evet, efendim. Sadece sonuç çıkaracaksınız, o kadar.”

“Hepsi o kadar mı?”

“O kadar.”

“Neymiş bu sonuç?”

“Abartmadan açıklayayım. Bir şeyin çalındığı kesin; çünkü iki kız da kollarında bir şeyler taşıyan iki adam görmüş.”

“Evet, bir şey çalındı.”

“Öte yandan Kont Gesvres’e göre hiçbir şey eksilmedi. Eşyalarının ne olduğunu herkesten daha iyi o bilir tabii.”

“Hiçbir şey eksilmedi.”

“Bu iki saptamadan sadece bir sonuç çıkar: Bir şey çalınmış da hiçbir şey eksilmemişse bu, çalınan şeyin yerine yenisi kondu anlamına gelir. Bu varsayım doğru olmayabilir, ama bunun için adamakıllı bir inceleme gerekir.”

“Doğru... Doğru...” diye mırıldandı hâkim, ilgisi artmıştı.

Isidore devam etti:

“Bu salonda hırsız en çok cezbeden ne var? İki şey. Önce, duvardaki halılar; ama bu olmayabilir. Eski bir halı taklit edilemez, hemen belli olur. Geriye Rubens’in dört yağlı boya tablosu kalıyor.”

“Ne?”

“Bana kalırsa duvardaki Rubens’ler sahte!”

“Olamaz!”

“Kalıbımı basarım, bunlar sahte.”

“Söylüyorum sana, bu imkânsız!”

“Hâkim bey, bundan bir yıl önce, Ambrumésy Şatosu’na Charpenais adında bir delikanlı gelerek Rubens’in dört

tablosunu kopya etmek için izin istedi. Kont Gesvres, bu izni ona verdi. Charpenais, dört ay süreyle her gün sabahtan akşama kadar bu salonda çalıştı. Yaptığı kopyalar, çerçeveler ve tuvaller şu anda hakikilerinin yerini almış durumda. Ki onlar Kont Gesvres'e amcası Marki de Bobadilla'dan miras kalmıştı.”

“Elinde kanıt var mı?”

“Kanıt gerek yok, bir resim sahteyse sahtedir. Buradakiler kontrol edilmeye bile değmez.”

Filleul'le Ganimard şaşkın şaşkın bakıştılar. Müfettiş gitmekten vazgeçti. Sonunda hâkim homurdandı:

“Kont Gesvres'e soralım bakalım.”

“Soralım,” diye destek verdi Ganimard.

Kontu salona çağırttılar.

Liseli genç gerçek bir zafer kazanmıştı, Filleul ve Ganimard gibi iki ihtiyar kurdu yenmek onun için bir şerefti. Başka kim olsa göğsünü kabarta kabarta övünürdü. Ama Beautrelet bundan kendine pay çıkarmadı: Yüzünde en ufak bir alaycı ifade olmaksızın, gülümseyerek bekledi. Kont Gesvres içeri girdi.

“Kont hazretleri,” diye söze başladı sorgu hâkimi. “Araştırmalarımız bizi hiç beklemediğimiz bir sonuçla karşı karşıya getirdi. Bu ya doğru ya da değil! Buraya giren hırsızlar dört Rubens'inizi çalıp yerine kopyalarını bırakmışlar. O kopyaları bir yıl önce Charpenais adında

bir ressam yapmış. Resimlere bakar mısınız lütfen; hakiki mi, değil mi?”

Kont öfkesini belli etmemeye çalışan bir hareket yaptı ve resimlere bakmaya lüzum görmeden, “Keşke gerçek ortaya çıkmasaydı, hâkim bey,” dedi. “Hal böyle olunca itiraf edeyim: Bu dört resim sahte!”

“Demek biliyordunuz?..”

“Daha ilk bakışta anlamıştım.”

“Niye bize söylemediniz?”

“Kıymetli bir şeye sahip olan kişi, onun sahte olduğunu... Daha doğrusu ‘artık sahte olduğunu’ söylemez!”

“Ama onları bulmanın tek yolu buydu.”

“Başka bir yol daha var.”

“Neymiş o?”

“Bu sırrı açıklamamak, hırsızlı ürkütmemek ve resimleri geri almak için pazarlığa oturmak.”

“Onlarla nasıl ilişki kuracaksınız ki?”

Kont cevap vermeyince Isidore açıkladı:

“Gazetelere ilan vererek. *Le Journal*, *Echo de Paris* ve *Le Matin*’e şu kısa ilanı vermeniz yeterli olacaktır: ‘Resimleri tekrar satın almaya hazırım.’”

Kont onaylarcasına başını salladı. Bu kez de delikanlının kafası erişkinlerinkinden daha iyi çalışmıştı.

Bay Filleul, Sezar’ın hakkını Sezar’a verenlerdendi:

“Arkadaşların pek de haksız sayılmaz evlat,” dedi. “Aşk olsun! Bu ne keskin zekâ! Ne yetenek!.. Böyle giderse Bay Ganimard’la bana iş kalmayacak.”

“Olur mu efendim, hepsi oldukça kolaydı.”

“Yani bundan sonrası daha mı kolay demek istiyorsun? Hatırlıyorum da ilk karşılaşmamızda sanki katilin ismini bildiğini söylemiştin?..”

“Doğrudur.”

“Jean Daval’ı kim öldürdü öyleyse? Katil yaşıyor mu? Nerede saklanıyor?”

“Ortada bir yanlış anlaşılma var, hâkim bey; daha doğrusu en başından beri gerçeklere bakış açımız farklı. Katil ile kaçan adam aynı kişi değil.”

“Öyle mi dersin?” dedi Bay Filleul. “Yani Kont Gesvres’in küçük odada gördüğü ve boğuştuğu, genç kızların salonda gördüğü ve Bayan Saint Vêran’ın parkta silahla vurduğu, bizim de aradığımız adam Jean Daval’ın katili değil, öyle mi?”

“Öyle.”

“Kızlar gelmeden önce ortadan kaybolan üçüncü adamın izini bulabildin mi?”

“Hayır.”

“Aklım ermiyor bu işe... Jean Daval’ın katili kim o zaman?”

“Jean Daval’ı öldüren...” Beautrelet durdu, bir an için susup düşündü; sonra devam etti. “Önce size hangi

düşünceyle yola çıktığımı, cinayetin sebebini ve nasıl işlendiğini anlatayım; suçlamalarım korkunç olacak ama... Öyle değil... Yok, öyle değil... Çok önemli olmasına karşın bir ayrıntı gözden kaçtı: Jean Daval bıçaklandığında tamamen giyinikti, ayakkabısını bile çıkarmamıştı. Yani gündüz kıyafeti içindeydi. Oysa cinayet sabahın saat dördünde işlendi.”

“Bu benim de gözümünden kaçmadı,” diye karşılık verdi hâkim. “Kont Gesvres bana Daval’ın gece yarısına kadar çalıştığını söylemişti.”

“Hizmetçilere bakılırsa öyle değilmiş, hep erken yatarmış. Ama diyelim ki o gece uyumadı, o zaman niye yatağını yatmışçasına bozdu? Yatıyorduyorsa, gürültüyü duyduğunda -üzerine bir robdöşambr geçireceği yerde- neden giyinmek ihtiyacını duydu? İlk gün, siz kahvaltı ederken odasını araştırdım. Terlikleri yatağın ayak ucundaydı. Neden onları değil de kabaralı çizmelerini giydi?”

“Bunu anlamış değilim...”

“Çünkü hep anlaşılmaz şeyler çıkıyor karşımıza. Rubens’in dört tablosunu kopya eden ressam Charpenais’yi Kont Gesvres’e önerenin Jean Daval olduğunu öğrenince bu durumdan şüphelendim.”

“Eee?”

“Bundan şunu çıkardım: Daval ile Charpenais ortaklardı. Bu sonuca sizlerle konuşurken vardım.”

“Biraz acele ettin gibi geliyor bana.”

“Haklısınız, kesin kanıt gerekiyordu. Nitekim Daval’ın odasındaki yazı masasını karıştırırken şu adresi buldum: - Aynı adresin ters yazılışını da kurutma kâğıdında gördüm.- ‘Bay A.L.N. 45. Postane, Paris.’ Ertesi sabah sahte arabacının Saint Nicolas’tan gönderdiği telgrafta da aynı adres vardı: ‘A.L.N. 45. Postane, Paris.’ Kanıtı bulmuştum. Jean Daval, hırsızlığı planlayan çeteyile haberleşmişti.” Bay Filleul bu kez karşı çıkmadı.

“Tamam. Bunlar suç ortağıydı. Peki bundan ne sonuç çıkardın?”

“Şunu çıkardım: Kaçan adam Jean Daval’ı öldürmedi, çünkü Daval onun ortağıydı.”

“Kim öldürdü öyleyse?”

“Hâkim bey, Kont Gesvres’in ayılır ayılmaz ne söylediğini hatırlıyor musunuz? Hanımefendi de bunu yineledi, zapta da geçti: ‘Ben yaralı değilim. Ama Daval?.. Yaşıyor mu? Ya bıçak?’ Bu sözleri, Kont Gesvres’in aynı şekilde zapta geçen ifadesindeki sözleriyle karşılaştırmanızı rica edeceğim: ‘Adam üzerime saldırdı ve şakağıma attığı bir yumrukla beni yere yıktı.’ Kont Gesvres önce bayılıyor, ayılır ayılmaz da Daval’ın bıçakla yaralandığına değiniyor; bunu nereden biliyordu peki?” Beautrelet bu sorunun cevabını beklemedi bile. Her türlü yorumu göz ardı ederek bunu kendi yanıtlamak niyetindeydi, devam etti. “Sizin

anlayacağınız, üç hırsız salona sokan Jean Daval'dı. O üç kişiden 'patron' diye hitap edilen kişiyle salonda yalnız kalınca bir gürültü işittiler. Daval kapıyı açtı. Karşısında Kont Gesvres'i görünce ona bıçakla saldırdı. Ama Kont Gesvres, bıçağı onun elinden alıp karşısındakine sapladı; aynı anda da üçüncü kişi tarafından bir yumruk yedi. Yumruğı atan adamı birkaç dakika sonra genç kızlar da gördü."

Bay Filleul'le müfettiş yine bakıştı. Ganimard şaşkınlıkla kafa salladı:

"Kont hazretleri, buna inanayım mı? Siz ne diyorsunuz?"

Kont Gesvres cevap vermedi.

"Ama kont hazretleri, sustuğunuza göre demek ki..."

"Anlatılanların hepsi doğru."

Sorgu hâkimi yerinden fırladı. "O zaman adaleti neden yanılttınız? Neden bilerek işlediğiniz bir cinayeti, nefsinizi savunduğunuzu söyleyerek gizlemeye çalıştınız?"

"Daval yirmi yıldır yanımda çalışıyordu. Ona güveniyordum. Bana çok büyük hizmetlerde bulundu. Nedenini bilmiyorum, ama şayet şeytana uyarak bana ihanet etmişse -geçmiş düşünerek- bunun ortaya çıkmasını istemedim."

"İstemediniz, ama açıklamanız gerekirdi..."

"Ben aynı fikirde değilim, hâkim bey. Ortada cinayet suçuyla suçlanan masum biri olmadığı sürece, bu olayda

hem suçlu hem de kurban olarak görünen birini mahkemeye verip vermemek hakkına sahibim ne de olsa. Daval öldü. Günahlarının bedelini ödedi.”

“Ama kont hazretleri, artık gerçeği bildiğimize göre her şeyi anlatabilirsiniz.”

“Evet. İşte adamın, suç ortaklarına yazdığı iki mektubun kopyası. Daval’ın ölümünden hemen sonra bunları onun cüzdanından aldım.”

“Hırsızlığın asıl sebebi neymiş?”

“Dieppe’e gidin, Barre Sokağı’nda 18 numaralı evi bulun. Orada Bayan Verdier diye biri oturuyor. İki yıl önce Daval, bu kadına yardım edebilmek için hırsızlık yaptı.”

Böylece her şey meydana çıktı. Bu trajedi yavaş yavaş aydınlandı.

Kont çekildikten sonra Bay Filleul, “Biz işimize bakalım,” dedi.

“Ben gerçekten çok yoruldum. Bu meseledeki rolüm bitti artık,” diye karşılık verdi Beautrelet.

“Peki ya kaçan adam, yani yaralı?..”

“Siz de onun hakkında en az benim kadar bilgi sahibisiniz, hâkim bey... Manastırın önündeki çimenlikte onun ayak izlerini takip ettiniz. Yani biliyorsunuz...”

“Evet, biliyorum... Ama bu arada onu kaçırdılar. Şu otel hakkında bir şeyler bilmek gerekir.”

Isidore Beautrelet bir kahkaha attı:

“Otel mi? Otel motel yok ortada! Adaleti yanıltmak istediler ve başardılar da. Çok iyi bir buluştu.”

“Ama Doktor Delattre’in anlattıkları...”

“Benim demek istediğim de bu ya! Doktor Delattre’in anlattıklarına inanmamak gerek. Niye mi? O bu olayın tüm ayrıntılarını anlatmadı zaten. Hastasının güvenliğini tehlikeye atacak bir şey söylemekten kaçındı. Ve birden, dikkatleri otele yöneltti. Şundan emin olun ki bu otel hikâyesini de kendi uydurmadı. Karşı taraf korkunç önlemler almıştı. Doktor, tehdit altında kalmıştı. Doktorun bir eşi ve bir kızı var, onları taparcasına sever. Karşısındaki büyük gücü görünce boyun eğmek zorunda kaldı. O yüzden tüm sorularınıza hep kesin cevaplar verdi.”

“Öyle kesin cevaplar ki oteli bulamadık!”

“Bulamayacaksınız da... Adam Bayan Saint V éran tarafından vurulduktan sonra, kendine bir yer buldu; inine saklanan bir hayvan gibi gizlendi ve orayı hiç terk etmedi, daha doğrusu edemedi. İşte sizin dikkatinizi başka yere çekmek için de bu numaralara başvurdu.”

“Peki nerede saklanıyor bu adam?”

“Eski kilise harabelerinde.”

“Orada artık harabe falan yok ki! Birkaç yıkık duvar var, hepsi o kadar. Birkaç da mermer sütun...”

“Ama orada saklandı işte, hâkim bey!” diye sesini yükseltti Beautrelet. “Araştırmalarınızı harabelere

yöneltin. Arsen Lüpen'i bulsanız bulsanız, orada bulursunuz!”

“Arsen Lüpen mi dedin?!” diyen Bay Filleul yerinden sıçradı.

Bu ünlü isim sessizlikte cınladı. Arsen Lüpen, soyguncular kralı, büyük maceracı... Hep kazanan ve bir türlü yakalanmayan, günlerce peşine düşülen, ama bir türlü bulunamayan adam Arsen Lüpen'di demek! Tuzağa düşürölüp tutuklanan bir Arsen Lüpen, sorgu hâkiminin hemen terfi etmesi ve ününe ün katması anlamına gelirdi.

Ganimard yerinden kıpırdamadı. Isidore ona döndü:

“Siz de benimle aynı fikirdesiniz, değil mi Müfettiş Bey?”

“Hem de nasıl! O baş belası yine karşıma çıktı!”

“Bu olayı tezgâhlayanın o olduğunu ta başından beri biliyordunuz, öyle değil mi?”

“Bir an olsun aksini düşünmedim! Bu işe damgasını vurmuş! Nasıl iki insan birbirine benzemezse, Lüpen'in işleri de öyle benzersiz... Anlamak için sadece gözünüzü açmanız yeter.”

“Yani sizce bunu o mu yaptı?”

“Kalıbımı basarım!” dedi delikanlı. “Şu ufak ayrıntıya bir baksanıza: Soyguncular aralarında haberleşirken hangi harfleri kullanıyor? A.L.N. yani Arsen'in ilk harfiyle Lüpen'in birinci ve sonuncu harfleri.”

“Vay be!” diye homurdandı Ganimard. “Sizin de gözünüzden hiçbir şey kaçmıyor. Kurnaz bir oğlansınız, emektar Ganimard buna şapka çıkarır işte!”

Beuatrelet mahcubiyetten ve heyecandan kıpkırmızı kesildi ve müfettişin kendisine uzattığı eli sıktı. Üç adam balkona çıktı; harabelere baktılar. Bay Filleul mırıldandı:

“Orada olması lazım.”

“Orada...” diye karşılık verdi Beuatrelet boğuk bir sesle. “Yere yıkıldığı andan beri orada. Mantıklı düşünüldüğünde, Bayan Saint Véran ve iki uşak tarafından görülmeden kaçmasına imkân yoktu.”

“Elinde nasıl bir kanıt var?”

“Bu kanıt bize onun suç ortakları verdi bile. İçlerinden biri arabacı kılığına girerek sizi buraya getirdi.”

“Onun kasketi, kanıt mı sayılıyor yani?”

“Elbette, özellikle de patronuna ne oldu diye geri dönüp etrafı gözetlemesi...”

“Peki bununla yetindi mi?”

“Bence o, patronunun saklandığı yeri biliyordu. Patronunun sağlık durumunun ciddiyetini anlayınca ihtiyatsız davranarak, ‘Patronu öldürdüyse hanımın vay haline!’ diye tehdit mektubunu yazan da oydu.”

“Ama arkadaşları onu daha sonra alıp götürebilirdi.”

“Ne zaman? Sizin adamlarınız bir saniye bile harabeden ayrılmadı ki. Sonra onu nereye götürebilirlerdi? Birkaç yüz metre yürüseler adam ölebilirdi... O zaman siz onu

bulurdunuz. Hayır, diyorum ya size: O hâlâ orada! Arkadaşları onu, böyle emin bir yerden asla alıp götürmezdi. Jandarmalar çocuk gibi yangına koşarken doktoru buraya getirdiler işte!”

“Peki, nasıl yaşıyor bu adam? Yaşayabilmesi için yiyeceğe, içeceğe ihtiyacı var!”

“Bunu size söyleyemem... Bilmiyorum... Ama o orada, size yemin ederim. O orada, çünkü başka yerde olmasına imkân yok. Onu görüyor ve hissediyorum sanki, bundan o kadar eminim: O orada.”

Parmağıyla harabeleri göstererek havada bir daire çizdi, sonra bunu gittikçe ufaltarak tek bir nokta haline getirdi. Yanındakiler de eğilip bakarak o noktayı bulmaya çalıştı, ikisi de Beautrelet gibi kendilerine sunulan bu inandırıcı iddianın ateşiyle yanıp tutuşmaktaydı. Evet, Arsen Lüpen oradaydı. Hem teorik olarak, hem de gerçekten! Artık ikisinin de şüphesi kalmamıştı.

Ünlü serüvencinin kapkaranlık bir köşede, ateşler içinde, bitkin ve çaresiz bir şekilde, yerde kıvrılıp kaldığını bilmenin trajik olduğu kadar etkileyici bir yanı da vardı.

“Ya ölürse?” diye usulca sordu Bay Filleul.

“Eğer ölürse ve de adamları bunu duyarsa, Bayan Saint Véran’ı koruyun hâkim bey, yoksa intikamları korkunç olacaktır,” diye karşılık verdi Beautrelet.

Birkaç dakika sonra, tatili o gün sona eren Beautrelet, bu kıymetli yardımcıyı hep yanında bulundurmak isteyen Bay Filleul'ün sürekli ricalarına karşın, Dieppe'e gitmek üzere yola çıktı.

Saat beşe doğru Paris'e giden trene atladı ve saat sekizde, sınıf arkadaşlarıyla aynı anda Janson Lisesi'ne döndü.

Ganimard da Ambrumésy harabelerinde boşu boşuna incelemelerde bulundu; sonuç alamayınca o da akşam treniyle Paris'e vardı. Eve gelince bir mektup buldu:

Sayın Başmüfettiş!

Akşama doğru biraz zaman ayırarak edindiğim yararlı bilgilerle ilgileneceğinizi umuyorum.

Arsen Lüpen, bir yıldan beri Paris'te, Etienne Vaudreix adı altında yaşamaktadır. Bu ismi sosyete ve spor haberlerinde duymuşsunuzdur. Kendisi seyahat etmekten hoşlandığı için bazen uzun zaman ortalıkta gözükmmez. Kendisine sorduğunuzda ya Bengal'de kaplan avına ya da Sibirya'da tilki avına çıkmıştır. İş adamı olduğu söyleniyor, ama nasıl bir iş yaptığını bilen yok.

Şimdiki adresi: Marbeuf Sokağı, 36 numara. (Bu sokağın 45. Postane yakınında olduğuna dikkatinizi çekerim.) 23 Nisan Perşembe gününden beri, yani Ambrumésy'deki soygundan bu yana Etienne Vaudreix'den hiçbir haber yok.

Bana karşı gösterdiğiniz teveccühden ötürü çok teşekkür eder, saygılarımı sunarım.

—Isidore Beautrelet

Not: Bu bilgileri edinirken zorlandığımı sanmayın. Cinayet sabahı, Bay Filleul sorgulamaya başlarken, ben kaçan adamın kasketini -sahte şoför onu değiştirmeden önce- inceleme fırsatını buldum; şapkacının ismi, onu bulup şapkayı kime sattığını ve alıcının nerede oturduğunu öğrenmem için yeterli oldu.

Ganimard, ertesi sabah Marbeuf Sokağı, 36 numaradaki eve gitti. Kapıcı kadını sorguya çektikten sonra sağdaki giriş katını açtırttı; içeride, şöminede birikmiş bir yığın külden başka bir şey bulamadı. Dört gün önce iki kişi gelip bir sürü evrak yakmıştı.

Ganimard evden çıkacağı sırada postacıyla karşılaştı; adam Bay Vaudreix adına bir mektup getirmişti. O gün öğleden sonra savcılık, bu mektubun açılmasına karar verdi. Amerika'dan gönderilmişti ve İngilizce yazılmıştı:

Sayın bayım!

Cevabımı ajanınıza vermiştim, şimdi de size yazıyorum: Kont Gesvres'in dört tablosu elinize geçer geçmez, anlaştığımız koşullarda, bana yollayın. Mümkünse arta kalanları da gönderin. -Pek umudum yok ya!-

Beklenmedik bir iş nedeniyle ben de yola çıkıyorum; bu mektup elinize geçtiğinde ben de orada olacağım. Beni Grand Hotel'de bulursunuz.

—*Harlington.*

Aynı gün Ganimard, hırsızlığa yardım ve yataklık etmek suçuyla Amerikan vatandaşı Bay Harlington için tutuklama emri çıkardı.

Olayın bütün düğümleri yirmi dört saat içinde, on yedi yaşındaki bir oğlan tarafından çözülürdü. Yirmi dört saat içinde açıklanamaz gibi görünen şeyler açıklığa kavuştu; patronlarını kurtarmak isteyenlerin planları boşa çıktı. Tutuklanacak yaralının ölmek üzere olan Arsen Lüpen olduğundan artık kimsenin şüphesi kalmamıştı. Çetesi dağıldı. Paris'teki evine el kondu. Bu arada, başka bir isim altında, uzun süredir hazırlayıp sonunu getiremediği bir sürü soygunda parmağı olduğu meydana çıktı.

Bu bilgiler, halk arasında büyük bir şaşkınlık, hayranlık ve merak uyandırdı. Rouen'lı gazeteci, genç lise öğrencisinin ilk sorgusunu tüm ayrıntılarıyla anlatan güzel bir yazı yayımladı; özellikle onun terbiyeli davranışını, sevimliliğini ve kendine güvenini anlata anlata bitiremiyordu. Ganimard'la Bay Filleul, gururlarını yenerek ona ve okuluna övgü yağdırmaktan geri kalmadı. Yaptıkları açıklamada son olaylarda Beautrelet'nin rolü üzerinde durdular. Her şeyi o yapmıştı. Kazanılan zafer, ona aitti!

Artık herkes ondan bahsediyordu. Bir gün içinde Isidore Beautrelet bir kahraman olup çıktı. Herkes, sevdiği bu kahraman hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Muhabirler

peşini bırakmıyordu. Okul çıkışında Janson Lisesi öğrencilerinden, Beautrelet hakkında az veya çok, bütün bildiklerini anlatmasını istediler. Böylece onun, arkadaşları arasında “Herlock Sholmes’e rakip” olarak görüldüğü ortaya çıktı. Ne de olsa sadece düşünerek ve mantık yürüterek polisin bunca zaman çözemediği zor bir olayı aydınlatıvermişti. Okuldaki öğrenciler Beautrelet’ye zor sorular yöneltip önüne çözülemez problemler sürerek onun en karanlık noktalara sağlam analizlerle nasıl açıklık kazandırdığını gördükçe hayran kalıyordu. Sömürge ülkelerine ihracat yapan Jorisse’in tutuklanmasından on gün önce, bu yolsuzluğun şemsiye ticaretinden kaynaklandığını ortaya çıkaran yine oydu. Aynı şekilde Saint Cloud’da işlenen cinayette katilin ancak kapıcı olabileceğini yine o kanıtlamıştı.

Daktiloyla yazıp altına imzasını attığı ilginç bir çalışması, on nüsha olarak okul öğrencileri arasında elden ele dolaştı durdu: *ARSEN LÜPEN, Metotları, Klasik Eylemleri ve Orijinalliği. İngilizlerin Alaycılığı ve Fransızların İronisinin Mukayesesıyla.*

Bu, Lüpen’in tüm maceralarını en ince ayrıntılarına kadar inceleyen bir çalışmaydı: Bu sıra dışı, muhteşem hırsızın davranışları, eylemlerinin sanatsal yönü, özel taktikleri, gazetelerde yayımlanan mektupları, tehditleri, soygunları önceden haber veriş ve bu alandaki kurnazlıkları, bir taraftan ağını örerken seçtiği ‘kurban’ını

tevekküle zorlayıp artık her şeye razı hale getiriş... Bütün bu ayrıntılar bir bir açıklanmıştı.

Bu inceleme boyunca yaptığı eleştiriyi öyle keskin bir zekâyla ve canlılıkla ortaya koymuştu ki zararsız gibi görünen bu acımasız ironiyi halk görmezden gelemeydi; bir anda herkesin sempatisi Lüpen'den Isidore Beautrelet'ye yöneldi. Öyle ki bundan böyle aralarındaki savaştan genç öğrencinin galip çıkacağına kesin gözle bakılır oldu.

Bu olasılık ister istemez Bay Filleul'le savcayı kıskandırdı. Doğrusu o zamana kadar Bay Harlington'ın kimliğini saptayamadıkları gibi onun, Lüpen'in çetesiyle ilişkisi olduğunu da kanıtlayamamışlardı. Adam, Lüpen'in suç ortağı mı, değil mi, belli olmadı. Çünkü hep susuyordu. Amerika'dan gönderilen mektubun onun elinden çıktığına kimse inanmadı. Ancak, Bay Harlington adında birinin bavuluyla ve para dolu cüzdanıyla Grand Hotel'e indiği kesindi.

Öte yandan Bay Filleul, Dieppe'te, Beautrelet'nin sunduğu gerçeklerle uğraşıp durdu. Ama bir adım dahi ilerleyemedi. Bayan Saint Véran'ın cinayet günü gördüğü adam da bulunamadı. Aynı şekilde Rubens'in dört tablosunun da ne olduğu meydana çıkarılamadı. Nereye gitmişti bu resimler? Onları gece alıp götüren araba hangi yöne gitmişti?

Luneray, Yerville ve Yvetot'da onu görenler olmuştu; keza sabah karanlığında Caudebec en Caux'da da

görölmüştü ki buna göre feribotla Seine Nehri'ni geçme olasılığı büyüktü. Ancak, bu durum irdelendiğinde, bu arabanın -yolcular fark etmeden- dört büyük tabloyu taşıması imkânsız göröldü. Peki öyleyse, dört Rubens'e ne olmuştu?

Tüm bu soruları Bay Filleul cevapsız bıraktı. Adamları günlerce harabeyi araştırıp durdu. Kendi de hemen her gün onların başında bekledi. Ama işte Lüpen'in kan kaybettiği barınağın ortaya çıkarılmasını -ki bunu Beautrelet başarmıştı- bu yetenekli hâkim bir türlü hazmedemedi.

Bu durumda herkesin Isidore Beautrelet'den medet umması doğal karşılandı; çünkü oğlan, hiçbir eyleme katılmadan karanlığa ışık tutmaktaydı. Ama niye bu meselenin üzerine gitmiyordu? Biraz gayret etse, bunu da diğerleri gibi çözmesi işten bile değildi.

Bu soruyu *Le Grand Journal* gazetesinden Bemod sahte ismiyle, kendini Beautrelet'nin arkadaşı diye tanıtip liseye giren bir gazeteci sordu. Beautrelet'nin cevabı çok basitti:

“Bu dünyada sadece Lüpen ve hırsız-polis öyküleri yok ki! Onlardan daha önemli bir gerçek var: Adına ‘lise bitirme sınavı’ deniyor! Bu sınava temmuz ayında gireceğim. Şimdi mayıstayız. Sınıfta kalmak istemem. Sonra babam bana ne der?”

“Ya Arsen Lüpen'i adalete teslim etseniz ne der?”

“Pöh! Her şeyin bir zamanı var. Tatil bir gelsin de hele...”

“Hamsin Yortusu’nda mı yani?”

“Evet. 6 Haziran cumartesi akşamı ilk trenle gidiyorum.”

“O cumartesi akşamı Lüpen tutuklanacak, öyle mi?”

“Bana pazar gününe kadar zaman verseniz?..” dedi Beautrelet gülümseyerek.

Gazeteci ciddi bir tavırla karşılık verdi:

“Bir şeyden mi çekiniyorsunuz?”

Nedense herkes bu genç adama güvenir oldu; çünkü olaylar gelip bir noktada tıkanmıştı. Ama kimin umurunda! Herkes ona inanıyordu; o, her zorluğun üstesinden gelecekti. Usta, deneyimli, keskin zekâlı ve ileri görüşlü birinden beklenecek her şeyi ondan bekliyorlardı. 6 Haziran! Tüm gazeteler bu tarihe yer veriyordu: 6 Haziran! 6 Haziran’da Isidore Beautrelet, Dieppe trenine binecek ve o günün akşamı Lüpen tutuklanmış olacaktı!

Ünlü hırsızın sadık takipçileri buna karşı çıktı:

“Ya o zamana kadar kaçarsa...”

“Kaçamaz! Bütün çıkışlar tutuldu.”

Kahramanlarının tutuklanmaktansa ölmesini yeğleyenler, “Belki de aldığı yaradan ötürü ölmüştür,” diyordu.

“Haydi canım siz de! Lüpen ölseydi adamları çoktan intikam almıştı, Beautrelet de söyledi ya!”

Ve 6 Haziran geldi çattı. Yarım düzine gazeteci Saint Lazarre tren istasyonunda Isidore’u kolluyordu. İçlerinden ikisi ona yolculukta refakat etmek istedi, ama Beautrelet bu isteği nazikçe geri çevirdi.

Böylece yolculuğa tek başına çıktı. Kompartımanı boştu. Son günlerde çalışmaktan uykusuz kaldığı için derin bir uykuya daldı. Bu arada trenin çeşitli istasyonlarda durduğu, birtakım insanların inip bindiği hissine kapıldı. Rouen’a varırken uyandı, hâlâ yalnızdı. Ancak, karşısındaki koltuğun arkalığına koskoca bir kâğıt parçası iğnelenmişti. Şunlar yazılıydı:

“Herkes kendi işine baksın. Sen de kendi işine bak. Yoksa yanarsın!”

“Harika!” dedi, ellerini ovuşturarak. “Karşı taraf sıkıştı. Bu tehdit, en az sahte şoförünki kadar saçma! Şu üsluba baksana! Lüpen’in işi değil bu!”

Eski Normandiya’ya varmadan önce tren bir tünele daldı. İstasyona vardıklarında Isidore, bacaklarını çalıştırmak için peronda birkaç tur attı. Tekrar kompartımanına dönmek üzereyken haykırmaktan kendini alamadı, çünkü gazete satış büfelerden birinde *Journal de Rouen*’ın son baskısı gözüne ilişmişti.

“Son dakika -Dieppe’ten telefonla aldığımız bir habere göre dün gece Ambrumésy Şatosu’na zorla girenler

Bayan Gesvres'in ellerini bağlayıp kaçırdı. Şatodan beş yüz metre ötede kan izlerine rastlandı, ayrıca yine bu civarda kana bulanmış bir eşarp bulundu. Buna göre genç kızın öldürüldüğü sanılıyor."

Isidore Beautrelet, Dieppe'e kadar yerinden kımıldayamadı. Dirseklerini dizlerine dayamış ve ellerini yüzüne gömmüş vaziyette, iki büklüm, düşüncelere daldı. Dieppe'te bir araba kiraladı. Ambrumésy Şatosu'nda bulunduğu sorgu hâkimi acı haberi doğruladı.

"Başka bir şey bilmiyor musunuz?" diye sordu Beautrelet.

"Bilmiyorum. Ben de yeni geldim zaten."

Aynı anda jandarma başçavuşu gelerek Bay Filleul'ün eline sararmış, buruşmuş, yırtık bir pusula tutuşturdu; eşarba yakın bir yerde bulunmuştu. Bay Filleul pusulayı inceledikten sonra Isidore Beautrelet'ye uzatarak şöyle dedi.

"Bunun bize pek faydası olmayacak."

Isidore pusulayı evirip çevirdi; üzerinde şu rakamlarla işaretler vardı:

III

CESET

Soruşturmasını bitiren Bay Filleul, zabıt kâtibi Bay Brédoux'yla birlikte saat altıya doğru kendilerini Dieppe'e götürecek arabayı bekledi. Heyecanlı ve sinirli görünüyordu. İki kez sordu:

“Beautrelet'yi gördünüz mü?”

“Görmedik, hâkim bey.”

“Hangi cehenneme gitti acaba? Bütün gün kendisini gören olmamış.”

Derken aklına bir şey geldi; evrak çantasını Brédoux'ya bırakıp şatoya, harabelere koştu. Büyük kemerin altında, çam yapraklarının örttüğü çimenlikte Beautrelet, başını koluna dayamış halde uzanmıştı, sanki uyuyordu.

“Ne oldu delikanlı? Uyuya mı kaldın?”

“Uyumuyorum, düşünüyorum.”

“Düşünmek iyi bir şey! Ama önce çevreye bakacaksın, verileri kontrol edeceksin, ipuçlarından yola çıkacaksın ve bir karara varacaksın. Ancak ondan sonra düşünmeye başlayıp gerçeğe ulaşabilirsin.”

“Evet, biliyorum... Bu, her zamanki metot... Kuşkusuz iyi de bir yöntem, ama benimki başka... Ben önce düşünürüm ve işin püf noktasını yakalamaya çalışırım. Sonra bu noktayla örtüşen sağlam ve mantıklı bir

varsayım kurarım. Ancak ondan sonra verilerin benim varsayımıma uyup uymadığına bakarım.”

“Acayip bir yöntem, oldukça da karışık.”

“Benimki daha sağlam bir yol, Bay Filleul; sizinki işe yaramaz!”

“Haydi canım sen de! Ortada kesin bir bilgi varsa onu değiştiremezsin.”

“Karşınızdaki rakip sıradan biriye haklısınız. Ama biraz kurnazsa, verileri istediği gibi değiştirebilir. Sizin dayandığınız ipuçlarını canının istediği gibi sunar. Nitekim bu kez karşınızda Lüpen gibi bir adam var, o yüzden saçma sapan bir sürü hata yaptık. Sholmes bile bu tuzağa düştü.”

“Arsen Lüpen öldü.”

“Olabilir, ama çetesi ölmedi, böyle bir ustanın öğrencisi de günü geldiğinde usta kesilir.”

Bay Filleul, Isidore’u kolundan yakalayıp çekti:

“Boş laf bunlar, delikanlı. Sana çok önemli bir haberim var, iyi dinle. Şu anda Paris’te bulunan Ganimard, birkaç güne kadar buraya gelecek. Öte yandan Kont Gesvres, Herlock Sholmes’e bir telgraf çekti; dedektif de yardım etmeyi kabul etti, gelecek hafta burada olacak. Düşünsene evlat, o ünlü kişilerin geldiği gün karşılarına çıkıp, ‘Boşuna zahmet ettiniz, ama sizi daha fazla bekleyemedik. Biz meseleyi hallettik,’ desek, ne kariyer yaparız be!”

Bay Filleul aczini itiraf ederken gülünç düştüğünün farkında değildi. Beautrelet gülümsemesini zor bastırdı ve alttan aldı:

“Araştırmalarınız sırasında ben yanınızda değildim, hâkim bey; umarım bulduklarınızı bana da açıklarsınız. Neler biliyorsunuz, söyler misiniz?”

“Bak anlatayım... Dün gece saat on birde Başçavuş Quevillon’un şatoda nöbetçi bıraktığı üç jandarma, başçavuştan bir haber aldı: Hemen Ouville’deki jandarma karakoluna gelmeleri isteniyordu. Onlar da atlarına atladıkları gibi karakola vardılar, ama...”

“O zaman oyuna geldiklerini anladılar, çünkü böyle bir emir verilmemişti. Bunun üzerine tekrar şatoya döndüler.”

“Başçavuş da onlara katıldı. Şatoda olmadıkları bir buçuk saat içinde de cinayeti işlediler.”

“Nasıl peki?”

“Çok basit. Çiftlik evlerinden birinden aldıkları merdiveni şatonun ikinci katına dayadılar. Bir camı kesip pencereyi açtılar. İki adam ellerinde cep feneriyle Bayan Gesvres’in odasına girdi ve onu, bağırmasına meydan vermeden sımsıkı bağladı. Sonra usulca Bayan Saint Vêran’ın odasına girdiler. Kontun kızı önce boğuk bir ses, sonra da debelenen birinin çıkardığı gürültüyü duydu. Ardından, ellerini ve ağzını bağladıktan sonra yeğenini kollarından tutup götüren iki adam gördü. İkisi de

önünden geçti ve pencereden çıkıp kaçtı. Bayan Gesvres korkudan bitkin düşüp bayıldı.”

“Ya köpekler? Kont Gesvres’in iki kurt köpeği yok muydu?”

“Onlar ölmüştü, zehirlemişler.”

“Peki kim yaptı bunu? O köpekler kimseyi yanlarına yanaştırmazdı ki!”

“Orası bilinmiyor. Her neyse, iki adam hiçbir engelle karşılaşmadan önce harabeye gitti, oradan da o ünlü küçük kapıdan çıkıp kaçtı. Çalılıkların arasından geçip taş ocaklarına vardılar. Orası şatodan beş yüz metre uzaktadır. ‘Koca Çınar’ denen ağacın dibinde mola verdiler ve planlarını uyguladılar.”

“Niyetleri Bayan Saint Véran’ı öldürmekse, bunu niye onun odasında yapmadılar?”

“Bilmiyorum. Belki de buna, şatodan uzaklaştıktan sonra karar verdiler. Belki de genç kız, bağlarını çözmeyi başardı. Ve bana kalırsa, onun ellerini bizim bulduğumuz eşarpla bağlamışlardı. Her neyse, çınarın dibinde kızı öldürdüler. Bulduğumuz ipuçları bunu kanıtlar nitelikte...”

“Ya ceset?”

“Ceset bulunmadı, zaten bizi en çok şaşırtan da bu oldu. Takip ettiğim izler beni eski mezarlığın bulunduğu kayalıktaki Varengenville Kilisesi’ne kadar götürdü. Ondan sonrası da zaten yüz metreden daha derin bir

uçurum... Oraları sarp kayalık ve aşağısı deniz. Herhalde birkaç güne kadar şiddetli bir gelgit, cesedi sahile atacaktır.”

“Evet, her şey bu kadar basit.”

“Elbette. Zaten kuşkulandığım bir nokta yok. Lüpen öldü, suç ortakları bunu duyunca -daha önce tehdit ettikleri gibi- Bayan Saint Véran’ı öldürdüler. Tüm bu gerçekleri daha fazla kurcalamaya gerek yok. Ama Lüpen?..”

“Ne olmuş Lüpen’e?”

“Şey, o ne oldu? Herhalde adamları onu, Bayan Saint Véran’ın cesediyle birlikte alıp gitti. Ama elimizde kanıt var mı? Yok. Harabede yattığına, ölü veya diri olduğuna dair hiçbir kanıt yok. İşte bütün sır burada, azizim Beuatrelet! Bayan Raymonde’un öldürülmesi bir çözüm sağlamıyor. Aksine, meseleyi zorlaştırıyor. İki aydan beri Ambrumésy Şatosu’nda neler olup bitti? Bu sırrı biz çözemezsek başkaları gelip çözecek.”

“O ‘başkaları’ ne zaman geliyor?”

“Çarşamba günü. Belki de salı.”

Beuatrelet bir hesap yaptı, sonra, “Hâkim bey,” dedi. “Bugün cumartesi. Pazartesi günü okula dönmüş olmalıyım. Yine de o gün saat onda okula gelerseniz, size belki bu meselenin çözümünü verebilirim.”

“Sahi mi söylüyorsun? Emin misin bundan?”

“En azından öyle olacağını ümit ediyorum.”

“Şimdi nereye gidiyorsun?”

“Gerçekler düşündüklerime uyuyor mu, bir bakayım.”

“Uymazsa ne olacak?”

“O zaman hâkim bey, gerçekler ‘gerçek’ değil demektir,” dedi Beautrelet gülerek. “Daha uygun bir açıklama bulmaya çalışacağım. Pazartesiye... Tamam mı?”

“Tamam.”

Birkaç dakika sonra Bay Filleul, Dieppe’e yollandı; Isidore da Kont Gesvres’in ödünç verdiği bisiklete atlayarak Yerville yoluna çıktı, oradan da Caudebec en Caux’ya gitti.

Genç oğlanın kafasını karıştıran bir soru vardı ki bu da düşmanın zayıf noktasını oluşturunuyordu. Rubens’in koskoca dört tablosu nereye gitmişti? Herhangi bir yerde gizlenmiş olmalıydı. Şu anda bulunamıyorsa, o zaman hangi yoldan kaçırıldıkları araştırılmalıydı.

Beautrelet’nin varsayımı şöyleydi: Dört tabloyu arabayla götürmüşlerdi; Caudebec’e varmadan onları bir başka arabaya yüklemişler, ya Seine Nehri’nin akış yönünde ya da ters yönde gitmişlerdi. Akış yönünde gitmişlerse Quillebeuf’teki ilk feribota binmişlerdi; bu, nehrin en çok kullanılan yoluydu ve tehlikeliydi. Ters yönde gitmişlerse, La Mailleraie feribotuna binmiş olmalıydılar. Bu, pazar yerinin dışında kalan تنها bir yol üzerindeydi.

Gece yarısına doğru Isidore, La Mailleraie'yi on sekiz mil geçtikten sonra nehir boyunca kurulmuş otellerden birinin kapısını çaldı. Bir oda kiraladı ve yatıp uyudu. Ertesi sabah feribottaki tayfaları sorguladı. Yolcu listesine baktılar. 23 Nisan perşembe günü hiçbir otomobil taşımamışlardı.

“O zaman at arabasıyla gelen oldu mu? Ya da faytonla? Yük arabası falan da mı yoktu?” diye directti Beautrelet.

“Yoktu.”

Isidore araştırmasını öğlene kadar sürdürdü. Tam Quillebeuf'e doğru yola çıkacaktı ki geceyi geçirdiği otelin garsonu geldi:

“Ben o sabah izinden dönmüştüm,” dedi. “Bir yük arabası geldi, ama feribota çıkmadı.”

“Neden?”

“Çıkmadı. Rıhtıma bağlı üç direkli bir yelkenliye boşalttılar yüklerini.”

“Araba kimindi?”

“Sahibini hemen tanıdım: Arabacı Vatinel Usta.”

“Nerede oturuyor?”

“Louvetot köyünde.”

Beautrelet haritasına baktı; burası Yvetot'yla Caudebec Kavşağı'na rastlıyordu; oradan dar ve eğri büğrü bir yolla La Mailleraie'ye varılıyordu.

Isidore, Vatinel Usta'yı bir meyhanede bulduğunda saat akşamın altısıydı. Vatinel Usta, kulağı kesiklerdendi;

yabancılara pek yüz vermezdi, ama birkaç bira ısmarlayıp kesenin ağzını da açtınız mı dayanamaz, dili çözölüverirdi.

“Evet, bayım. O sabah saat beşte, bir arabayla adamlar geldi. Bana dört parça eşya verdiler; koskoca bir şeydi. İçlerinden biri benimle geldi. Eşyayı yelkenliye yükledik.”

“Onlardan sanki tanışıyormuşsunuz gibi bahsediyorsunuz.”

“Tanımak da ne kelime! Altıncı kez onlar için çalışıyorum.”

Isidore irkildi:

“Altıncı kez mi dediniz? Ne zamandan beri?”

“O sabahtan sonra her gün! Başka şeyler de taşıdım: Taş heykeller... Daha ufak, oldukça uzun, kâğıda sarılı taşlar... Kutsal heykeller, put gibi bir şeyler... El bile sürdürmediler. Ne o? Neyiniz var? Yüzünüz bembeyaz kesildi!”

“Yok bir şey. Sıcaktan olacak...”

Beautrelet sallanarak dışarı çıktı. Beklenmedik bir keşifte bulunmuştu, şimdi bunun keyfini çıkarıyordu.

Sakinleşince tekrar yola koyuldu. Geceyi Varengeville köyünde geçirdi. Ertesi sabah belediyede bir öğretmenle bir saat görüştü, sonra şatoya döndü. Orada kendi adına gelmiş bir mektup buldu. Zarfın üzerinde “Kont Gresves eliyle” yazıyordu. İçeriği şöyleydi:

“İkinci ihtar. Sus. Yoksa...”

“Vay vay vay...” diye mırıldandı. “Kendi güvenliğim için önlem almalıyım. Yoksa yazdıkları gerçekleşir...”

Saat dokuz olmuştu. Bir süre harabede dolaştı, büyük kemerin altına uzandı ve gözlerini kapadı.

“Eee, delikanlı! Sefere çıktığına göre işe yaradı mı bari?” Bu, kararlaştırdıkları saatte gelen Bay Filleul’dü.

“Çok yaradı, hâkim bey.”

“Yani?”

“Yani, şu tehdit mektubuna rağmen sözümde duracağım.” Mektubu Bay Filleul’e gösterdi.

“Peh!” dedi beriki. “Sırf palavra! Herhalde kulak asmazsın, vazgeçmezsin?..”

“Bildiklerimi size söylemekten mi? Hayır, hâkim bey. Söz verdim bir kere. Ben sözümü tutarım. On dakika sonra... Gerçeğin bir kısmını öğrenmiş olacağız.”

“Bir kısmını mı?”

“Evet, bence bütün mesele sadece Lüpen’in nerede saklandığını bulmakta değil! Başka şeyler de var, onları da göreceğiz.”

“Artık sana şaşmıyorum, Beautrelet. Ama nasıl çıkardın bunları?”

“Şey, çok kolay oldu. Bay Harlington’un Bay Etienne Vaudreix’ye, daha doğrusu Lüpen’e yazdığı mektuptan...”

“Bizim bulduğumuz mektuptan mı?”

“Evet. O mektuptaki bir cümle hep kafamı karıştırdı: ‘Mümkünse arta kalanları da gönder. -Pek umudum yok ya!’”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Arta kalan neydi? Bir sanat eseri mi? Ender bulunur bir şey mi? Şatoda kıymetli şey olarak sadece halılarla Rubens’in dört yağlı boya tablosu vardı. Mücevher dersiniz, fazla bir şey yoktu. Peki ne aramışlardı? Öte yandan Lüpen gibi kurnaz ve yetenekli bir hırsız, nasıl olur da istediklerinin sadece bir kısmını alıp giderdi? Gerçekten zor bir işe kalkışılmıştı, ama herhalde Lüpen öyle istiyordu.”

“Yine de başaramadı. Hiçbir şey çalınmadı.”

“Başardı. Bir şeyler çalındı.”

“Rubens’leri diyorsun, ama...”

“Hem Rubens’leri çaldı, hem de başka şeyleri... Diğerlerini de tıpkı Rubens’ler gibi sahtesiyle değiştirdi; ancak o bunlar çok daha ender, çok daha kıymetli ve çok özel şeylerdi...”

“Neymiş bunlar ufaklık? Meraktan çatlatacaksın!”

İki erkek harabelere yöneldi, sonra ufak kapıdan geçerek şapele girdiler.

Beautrelet olduğu yerde durdu:

“Bilmek mi istiyorsunuz, hâkim bey?”

“Hem de nasıl!”

Beautrelet'nin elinde sağlam ve boğumlu bir baston vardı. Bunun topuzuyla kilisenin kapısını süsleyen heykellerden birine vurarak paramparça etti.

“Çıldırдың mı sen?!” diye haykıran Bay Filleul heykeli tutmak istedi. “Delirdin mi? Bu kutsal heykel bir şaheserdi...”

“Şaheser ha!” diye bağırarak Isidore, bu kez Meryem Ana heykellerinden birini kırdı.

Bay Filleul delikanlının kollarına sarıldı:

“Bana bak! Daha fazlasına izin veremem... Sana söylüyorum...”

Doğu filozoflarından birine ait bir heykelin parçacıkları havada uçtu, derken bir Hz. İsa heykeli...

“Durmazsan vururum!” Kont Gresves çıkagelmişti, bir yandan tabancasını dolduruyordu.

Beautrelet bir kahkaha attı:

“Ateş edin, kont hazretleri! Ateş edin, luna parktaki gibi... Şuna ateş edin! Başını elleri arasına almış şu adama...”

Kutsal Jean Baptiste'in heykelciği parçalara ayrıldı.

“Yapma!” diye kekeledi kont ve tabancasını yana salıverdi. “Alçaklık bu... Yazık bu şaheserlere!”

“Taklit bunlar, kont hazretleri!”

“Ne? Ne diyorsun sen?!” diye seslendi Bay Filleul, kontun tabancasını alırken.

“Hepsi taklit! Hepsi alçıdan...”

“Nasıl olur?.. İmkânsız bu!”

“Hepsinin içi boş! Bomboş! Bunların hiçbiri beş para etmez!”

Kont eğildi, kırık heykellerden birini alıp inceledi.

“İyi bakın, kont hazretleri... Alçı bunlar! Küflenmiş ya da yeşile çalan bakır görünümündeki şu kutsal anahtar tamamen alçı. Kalıplar, dökümler... Hepsi alçı. O şaheserlerden artakalan şey sadece alçı... Hepsi birkaç gün içinde değiştirilmiş! Bunları bir yıl önce, Rubens’in resimlerini kopya eden Bay Charpenais hazırladı.” Bay Filleul’ü kolundan yakaladı. “Ne dersiniz, hâkim bey? Harika değil mi? Muazzam bir iş! Kiliseyi nakletmişler! Taşlarını birer birer alıp götürmüşler ve asıl heykellerin yerine de alçıdan yapılmış taklitlerini bırakmışlar. Eşi bulunmaz sanat eserlerine el koymuşlar! Kiliseyi çalmışlar! Hâkim bey, bu adam kesinlikle bir dahi olmalı!”

“Bakıyorum heyecanlandın, Beautrelet.”

“Karşımda böyle biri olunca heyecanlanmamak elde değil, efendim. Ortalamanın üstüne çıkana değer verir ve ona hayran oluruz. Ama bu kez karşımıza çıkan kişi, hepsinin üstünde. Bu soygunda öyle bir kurnazlık, güç, yetenek ve küstahlık var ki tüylerim diken diken oluyor.”

“Yazık ki öldü,” diye dalga geçti Bay Filleul. “Yoksa, oldu olacak Notre Dame Kilisesi’ni de yürütürdü.”

“Gölmeyin efendim, onun ölüsü bile insana papucunu ters giydirir.”

“Bir şey dediğim yok, Beautrelet; hatta ona hayran olduğumu bile söyleyebilirim. Keşke adamları onun cesedini kaçırmısaydı...”

“Kaçırdıkları, zavallı yeğenimi yaralayan adamın cesedi mi acaba?” diye söze karıştı Kont Gesvres.

“Öyleydi, kont hazretleri,” dedi Beautrelet, kendinden emin. “Bayan Saint Vëran’ın kurşunuyla yaralanan kişi, ondan başkası değildi. Hanımefendi onun önce ayağa kalktığını, sonra da tökezleyerek büyük kemerin olduğu yere kadar sürünerek uzaklaştığını gördü. Ve adam sonunda -ki mucize denebilecek bu işi nasıl yaptığını size sonra açıklayacağım- kendi mezarı olacak o taş barınağa kadar gidebildi.” Elindeki bastonla kilisenin kapısının eşiğine vurdu.

“Ne? Nasıl yani?” diye söylendi Bay Filleul. “Mezarı mı dedin?.. Yani bir türlü bulamadığımız barınak...”

“Burada... İşte şuracıkta...” diye yineledi Isidore.

“Ama biz her yeri aradık.”

“Yeterince dikkatle aramadınız.”

“Burada barınak falan yok,” diye karşı çıktı Kont Gesvres. “Ben bu kiliseyi iyi biliyorum.”

“Burada bir barınak var, efendim. Varengeville Belediyesi’ne gidin, Ambrumésy Manastırı’na ait tüm evrakın saklı bulunduğu daireye bakın. XVIII. yüzyıldan

kalma bu evraka göz attığınızda bu kilisenin altında bir mahzen bulunduğunu öğreneceksiniz. Hiç kuşkusuz o mahzen, bu Roma kilisesiyle beraber inşa edildi.”

“Peki ama Lüpen bunu nereden biliyordu?” diye sordu Bay Filleul.

“Gayet basit, kiliseyi talan ederken gördü.”

“Ciddi olamazsın Beautrelet, abartıyorsun ama... O, bütün kiliseyi alıp götürmedi ya! Baksana şu taşlara, hiç yerinden oynatılmamış...”

“Elbette, ama o sadece gerçek sanat eserlerinin, maddi değeri olan heykellerin, büstlerin, ufak sütunların, oyma mermerlerin kalıbını çıkardı. Kilisenin temeline dokunmadı.”

“O zaman Lüpen ancak mahzene kadar girebildi.”

Bunu söyleyen Kont Gesvres’ti; uşaklardan birine getirttiği şapelin anahtarıyla birlikte çıkageldi. Kapıyı açtı ve üç adam içeri girdi.

Kısa bir incelemeden sonra Beautrelet, “Döşemedeki taşlara dokunulmamış; onlar sahte değil, ama ucuz. Ama bakın şu dua kürsüsü alçıdan. Onun önündeki merdiven de mahzene açılıyor.”

“Yani?”

“Yani Lüpen, çalışırken buldu bu mahzeni.”

Kont bir kazma getirtti, Beautrelet onunla kürsüyü kanırttı. Sağa sola alçı parçaları sıçradı.

Bay Filleul sabırsızlandı:

“Meraktan çatlayacağım...”

“Ben de...” diye yanıtladı Beautrelet, yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti.

Kazma darbeleri hızlandı. O zamana kadar bir engelle karşılaşmayan kazma, sert bir cisme çarptı. Bir şeyler düşüyormuş gibi bir gürültü işitildi; kürsünün tamamı, kazmanın ortaya çıkardığı taşların altındaki boşluğa kayıverdi. Beautrelet öne eğildi. Bir kibrit çakarak boşluğu aydınlattı:

“Merdiven tahmin ettiğimden de yakınmış, hemen hemen kapı girişindeki döşemenin altına rastlıyor. Son basamaklarını bile görüyorum.”

“Derin mi?”

“Üç, dört metre... Basamaklar oldukça dik, bazıları da eksik.”

“Üç polisin kısa süreli yokluğundan yararlanarak Bayan Saint Véran’ı kaçıranların, cesedi bu mahzenden alıp götürmek için yeterli vakitleri yoktu ki! Sonra bunu niye yapacaklardı zaten? Yoo, bana kalırsa ceset orada.”

Uşaklardan biri bir merdiven getirdi, Beautrelet onu mahzene sokarak kırık taşlara dayadı.

“Buyurun, inmek ister misiniz, Bay Filleul?”

Sorgu hâkimi elinde bir mumla merdivenden indi. Beautrelet de onun ardından ayağını ilk basamağa attı.

Zifiri karanlığı delmeye çalışan mum ışığının altında bakışlarıyla mahzeni incelerken, on sekiz basamak saydı.

Aşağı vardığında burnuna asla unutamayacağı, müthiş bir leş kokusu geldi. Öff! Öyle pis kokuyordu ki! Midesi bulandı... Birden omzuna bir el dokundu.

“Ne var? Ne oluyor?”

“Beautrelet...” diye kekeledi Bay Filleul.

Konuşamadı, içine düştüğü dehşetten sesi çıkmıyordu.

“Haydi hâkim bey, kendinize gelin...”

“Beautrelet... O orada...”

“Ne?”

“Evet... Kürsüden kopan büyük taşın altında bir şey var. Ben taşı yana kaydardım ve... Ona dokundum. Ah! Ömrüm boyunca unutmayacağım bunu!”

“Hani nerede?”

“Şu tarafta... O pis koku gelmiyor mu burnuna? İşte orada, baksana...”

Elindeki mumla zemindeki bir cismi aydınlattı.

“Aman Tanrım!” çığlığıyla Beautrelet dehşet içinde geriledi.

Üç adam eğilip baktı. Yarı çıplak, zayıf ve korkunç görünen bir ceset vardı yerde. Yırtılmış giysilerinin arasından gözüken etleri kısmen mum gibi erimiş, rengi yeşile çalmıştı. Ama en fecisi -ki delikanlı bu nedenle basmıştı çığlığı- taşlarla ezilen başıydı. Çirkin yüzü tanınmaz haldeydi. Gözleri karanlığa alıştığında cesedin tamamen kurtlandığını gördüler.

Beautrelet dört basamak merdiven çıkarak kendini gün ışığına ve temiz havaya attı. Bay Filleul onu, elleriyle yüzünü kapamış, yüzükoyun yatar halde buldu.

“Tebrik ederim, Beautrelet. Önce barınağı buldun, sonra da tahminlerin doğru çıktı. Ta başından beri iddia ettiğin gibi Bayan Saint Véran’ın yaraladığı adam Arsen Lüpen’di. Gerçekten de Etienne Vaudreix adı altında Paris’te yaşıyordu. Cesedin çamaşırlarına da E.V. harfleri işlenmiş. Bu kadar kanıt yeterli, öyle değil mi?”

Isidore kımıldamadı.

“Kont Gesvres bir atlı göndermiş, Doktor Jouet’u getirtecek. Bana kalırsa adam sekiz gün önce ölmüş. Cesedin durumuna bakılırsa... Ne o, sen dinlemiyorsun galiba?”

“Yok yok, dinliyorum...”

“Ne diyordum? Cesedin durumuna göre... Örneğin...”

Bay Filleul elindeki kanıtları sıralamaya başladıysa da Beautrelet’nin ona kulak astığı yoktu. Kont gelince sorgu hâkimi konuşmasını yarıda kesti.

Kont beraberinde iki mektup getirmişti. Birinde Herlock Sholmes’ü ertesi sabah geleceği yazılıydı.

“Harika!” dedi Bay Filleul, zevkten dört köşeydi. “Müfettiş Ganimard da geliyor. Biraz eğleneceğiz.”

“Bu mektup da size, hâkim bey,” dedi kont.

Bay Filleul mektubu okuduktan sonra, “Bu daha da iyi,” dedi. “Beylere fazla iş düşmeyecek. Beautrelet, bana

Dieppe'ten yazıyorlar; orada bir balıkçı bu sabah kayalıklar arasında genç bir kadın cesedi bulmuş.”

Beautrelet yerinden fırladı:

“Ne dediniz? Ceset mi?!”

“Genç bir kadın cesedi... Yazdıklarına göre kimliği saptanamamış, yüzü gözü tanınmaz haldeymiş; sadece sağ kolunda, şişen etine geçmiş ince bir altın bilezik bulmuşlar. Anlaşılan bu, zavallı yeğeniniz olmalı, kont hazretleri. Herhalde deniz onun cesedini çok uzaklara sürükledi. Sen ne dersin, Beautrelet?”

“Hiç... Hiçbir şey... Ya da durun bakayım... Bütün taşlar bir bir yerine oturuyor, bütün kanıtlar ortada. Gerçek gibi görünen tüm bilgiler, hatta çelişkili kanıtlar bile bir araya geldiğinde hepsi benim başından beri üzerinde durduğum teorimi destekliyor.”

“Anlamadım.”

“Yakında anlarsınız. Hatırlasanıza, size tüm gerçeği meydana çıkaracağıma dair söz vermiştim.”

“İyi de...”

“Biraz sabredin. Şimdiye kadar sizi düş kırıklığına uğratmadım. Hava güzel. Gidin dolaşın, şatoda bir yemek yiyin. Piponuzu yakın. Ben saat beşe kadar dönerim. Ah, okulumu da unuttum. Neyse, gece yarısı kalkan trene biner giderim.”

Şatonun arka tarafına düşen çiftlik tesislerine vardılar. Beautrelet bisikletine atlayıp gitti.

Dieppe’te çıkan *La Vigie* gazetesinin yazıhanesine girerek son on dört günün gazetelerini istedi ve aldıklarını gözden geçirdi. Sonra on kilometre ötedeki Envermeu kasabasına gitti. Orada kaymakamla, rahiple ve korucularla görüştü. Kilisenin saati  vururken araştırmasını bitirmişt.

Keyfi yerinde, şarkı söyleye söyleye geri döndü. Ayaklarıyla düzenli ama hızlı hızlı pedalları çevirirken denizden gelen temiz havayı ciğerlerine çekiyordu. Arada kendinden geçiyor, bunca şanslı uğraşıdan sonra hedefe ulaşmanın verdiği sevinçle zafer çığlıkları atıyordu.

Derken Ambrumésy göründü. Şatoya giden bayırı var hızıyla indi. Dört sıralı asırlık ağaçları rüzgâr gibi geçti. Birden haykırdı. Yolun ortasına, boydan boya bir ip gerilmişti. Frenlere asıldı; o hızla giden bisiklet duruverdi. Genç oğlan ne fırladı ve yere düştü. Kafası neredeyse bir taş yığınınına çarpıp paramparça olacaktı.

Birkaç saniye olduğu yerde, yarı baygın kalakaldı. st başı toz toprak içindeydi, dizi de sıyrılmıştı. Bulunduğu yeri gözden geçirdi, sağ tarafta bir koruluk vardı; tuzağı kuran buradan kaçmış olmalıydı. Beautrelet ipi zd. Bir ucunun bağlı olduğu sol taraftaki ağaca bir pusula iliştirilmişti. Aıp okudu:

“nc ve son ihtar.”

Şatoya döndü, uşaklara birkaç soru yöneltti, sonra binanın sağ kanadında, Bay Filleul’n soruşturmasını

yürüttüğü zemin kattaki odaya daldı. Sorgu hâkimi bir şeyler yazıyordu, karşısında da zabıt kâtibi vardı. Hâkimin bir işareti üzerine kâtip dışarı çıktı.

“Gel bakalım, Beautrelet; bu ne hal böyle? Ellerin kan içinde...”

“Önemli değil,” dedi delikanlı. “Sadece düştüm; bisikletimle geçeceğim ip germişler. Ancak şu kadarını söyleyebilirim: Bu ip şatodan alınmış. Yirmi dakika önce çamaşırlıkta, çamaşır asmak için kullanılıyordu.”

“Bu nasıl olur?”

“Bu şatoda, aramızda bulunan biri tarafından gözetleniyorum efendim; bu kişi beni görüyor, dinliyor, her dakika yaptıklarımıza bakıyor ve ne yapacağımı biliyor.”

“Emin misin?”

“Bundan adım gibi eminim. Onu bulup bulmamak size kalmış; bu iş hiç de zor olmayacak. Ama ben bu işi sona erdirmek ve size söz verdiğim açıklamayı yapmak niyetindeyim. Rakibimin sandığından hızlı ilerleme kaydettim. Ona göre de önlem alacaklarından eminim. Üzerimdeki ağ geriliyor, tehlikenin gittikçe yaklaştığını hissediyorum.”

“Yapma, Beautrelet.”

“Eh, göreceksiniz! Ama şimdi elimizi çabuk tutmalıyız. Önce bir konuyu netleştirmek istiyorum. Başçavuş

Quevillon'un yerde bulduğu ve benim yanımda size verdiği pusuladan kimseye bahsettiniz mi?"

"Hayır, hiç kimseye bahsetmedim. Ama bu o kadar önemli mi?"

"Çok önemli. Bir fikrim var, ama bu bir kanıt sayılmayacak... O pusulada yazılanları şimdiye kadar çözemedim. O yüzden sizinle bu konuda konuşacağım... Bir daha da lafını etmeyeceğim."

Beautrelet, Bay Filleul'ün elini tutarak fısıldadı:

"Şşt... Susun... Biri bizi dinliyor... Dışarıda."

Kumlar çıtırdadı. Beautrelet pencereye gidip dışarı baktı.

"Kimse yok... Ama çimenler çiğnenmiş... Herhalde ayak izi bulacağız."

Pencereyi kapayarak yerine geçip oturdu.

"Gördünüz ya hâkim bey, düşman ihtiyatı da elden bırakır oldu. Artık zamanı kalmadı... Çemberin daraldığını o da hissediyor. Onun için acele edelim ve şu konuyu konuşalım, çünkü onlar benim konuşmamı istemiyor."

Pusulayı açıp masaya yaydı:

"Bir şeye daha dikkatinizi çekerim. Bu pusulada, noktalardan başka sadece rakamlar var. Önce ilk üç satıra ve beşinci satıra bakalım; dördüncüyü şimdilik bir tarafa bırakalım. Bu satırlarda hiçbir rakam 7'yi geçmiyor. Bu

sayılardan her biri, alfabadeki sesli harfin yerini tutuyor. Buna göre şöyle bir sonuç çıkıyor:

e..e.a. .a.a.a.ı

.a..a.e. .e.o.a.ı

..e.o..e .a.e.i

o . u . i.. e

Gördüğünüz gibi önce pek bir şey anlaşılmıyor. Oysa mesele basit: Sesli harf yerine rakam, sessiz harf yerine de nokta kullanılmış! Önce çok zor gibi gözüküyor, ama biraz uğraşınca çözmek çok kolay.”

“Pek sayılmaz.”

“Açıklamaya çalışayım: İkinci satır iki kısma ayrılmış. İkinci kısım herhalde tek bir sözcük olmalı. Şimdi noktaların yerine sessiz harfler koyalım; ben hepsini denedim ve birinci kısımda ‘matmazeller’ sözcüğünü buldum.”

“Bayan Gesvres’le Bayan Saint Véran mı kastedilmiş?”

“Kesinlikle.”

“Başka bir şey bulamadın mı?”

“Buldum; son satırın ortasında da boşluk var; burada iki sözcük olmalı. Aynı metodu uygulayarak noktalı yerlere sessiz harf koyunca şöyle bir sözcük çıkıyor: ‘Oyuk İğne’.”

“Vay canına! Sahiden de öyle. Ama bunun anlamı ne?”

Beautrelet düşündü:

“Şu anda bir anlamı yok, ileride göreceğiz... Ama bence bu sözcüklerde çok şey gizli. Her şeyden önce kafamı kurcalayan ne, biliyor musunuz? Kâğıdın cinsi... Bu kalın parşömen kâğıdı yapılıyor mu bugün?.. Şu fildişi renge bir baksanıza, pusulanın kıvrım yerlerine... Neredeyse kırılacak... Arka tarafında da kırmızı balmumu lekesi var...”

Aynı anda Beautrelet'nin konuşması kesildi. Çünkü zabıt kâtibi Brédoux kapıyı açıp içeri girerek savcının geldiğini haber verdi.

Bay Filleul ayağa kalktı:

“Savcı bey aşağıda mı?”

“Hayır, hâkim bey. Arabasında bekliyor. Az önce geldi, sizden kapıya kadar gelmenizi rica ediyor. Bir şey söyleyecekmiş.”

“Çok tuhaf...” diye mırıldandı Bay Filleul. “Neyse, gidip bakalım... Müsaadenle Beautrelet, az sonra dönerim.”

Odadan çıktı. Ayak sesleri boşlukta yankılandı. Aynı anda zabıt kâtibi kapıyı kilitledikten sonra anahtarı cebine attı.

“Bu da ne demek oluyor?” diye bağırdı Beautrelet, çok şaşırırmıştı. “Neden kapıyı kilitlediniz?”

“Böyle daha rahat konuşuruz,” dedi, Brédoux.

Beautrelet yandaki odanın kapısına koştu. Anlamıştı, zabıt kâtibi, Lüpen'in adamıydı! Başka bir hâkimin değil, Bay Filleul'ün zabıt kâtibi...

“Zorlayıp da elini incitme, delikanlı,” diye dalga geçti Brédoux. “O kapının anahtarı da bende.”

“Pencere var ya!” dedi Beuatrelet.

“Geç kaldın!” diyen Brédoux, tabancasını çekerek pencereyle oğlanın arasına girdi.

Tüm yollar tutulmuştu. Genç öğrencinin düşmanına karşı koymaktan başka seçeneği kalmamıştı. Belli belirsiz bir korku içinde kollarını kavuşturdu.

“Harika...” diye homurdandı Brédoux. “Şimdi kısa keselim.”

Cebinden saatini çıkardı.

“Filleul Efendi kapıya kadar gidecektir. Orada kimse yok tabii, ne savcı ne de bir başkası... O zaman buraya geri dönecek. Bu iş dört dakika sürer. Pencereden çıkıp harabedeki kapıya varmam bir dakikamı alır. Geriye üç dakika kalıyor. Bu yeter.”

Adam komik görünüyordu, iri yarı vücudunu taşıyan bacakları upuzun ve ipinceydi. Şiş karınlı, uzun bacaklı bir örümceğe benziyordu. Kemikli yüzü ve basık alnı, dik kafalı biri olduğunu kanıtlıyordu.

Beautrelet sallandı, dizlerinin bağı çözülmüştü. Oturmak zorunda kaldı:

“Söyleyin. Ne istiyorsunuz?”

“Pusulayı. Üç gündür arıyorum.”

“Bende değil.”

“Yalan söylüyorsun. Buraya geldiğimde onu nasıl cüzdanına koyduğunu gördüm.”

“Eee?”

“Bu işe artık burnunu sokma. Başımıza bela oldun zaten. Bizi rahat bırak, kendi işine bak. Sabrımız tükendi çünkü.”

Elindeki tabancayı sallayarak oğlana yaklaştı. Boğuk bir sesle konuşuyordu, sözcükler ağzından çıkarken zorlanıyor gibiydi. Gözleri çakmak çakmaktı, zalimce bir gülüşü vardı. Beautrelet titredi. İlk kez tehlikeyi hissediyordu. Karşısında gözünü budaktan sakınmayan, çok güçlü ve acımasız bir düşman vardı.

“Peki pusulayı verirsem ne olacak?”

“Ne mi olacak? Hiç... Serbest kalacaksın.”

İkisi de sustu.

Brédoux devam etti:

“Bir dakikamız kaldı. Karar ver! Haydi evlat, aptallık etme! Çok güçlüyüz, kimse bizi yenemez... Haydi çabuk, ver şu kâğıdı.”

Isidore kımıldamadı. Yüzü ölü gibi bembeyazdı, dehşetten donakalmıştı. Yine de kendini toparladı, bilinci yerindeydi, sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. Yirmi santimetre ötedeki tabancanın namlusundan gözlerini ayıramadı. Adamın parmağı tetikteydi. Hafifçe dokunması yeterdi...

“Kâğıdı ver.” diye yineledi Brédoux. “Yoksa...”

“Al.”

Cüzdanını çıkarıp verdi, adam da hemen çekip aldı.

“Harika. İkimiz de uslandık işte. Seninle iş yapılır delikanlı... Biraz tabansızsın, ama kafan çalışıyor... Arkadaşlara anlatırım. Şimdi tüyüyorum. Haydi eyvallah.”

Tabancasını cebine soktu, pencerenin kolunu döndürdü. Bu sırada koridorda ayak sesleri işitildi.

“Haydi hoşça kal,” dedi Brédoux. “Geç bile kaldım.” Birden aklına bir şey geldi ve durdu. Hemen cüzdanına el attı. “Lanet olsun!..” diye dişlerini gıcırdattı. “Bu o pusula değil... Bana oyun oynadın!”

Oğlanın üzerine yürüdü. İki el silah sesi duyuldu. Isidore da aynı anda tabancasını çekip ateşlemişti.

“Iskaladın, yavrum!” diye tısladı Brédoux. “Elin titriyor, korkuyorsun...”

Yerde boğuşmaya başladılar. Bu esnada durmadan kapıya vuruluyordu.

Isidore halsiz düştü. Rakibi galip çıkmıştı, elindeki kamayı havaya kaldırıp bir anda sapladı. Delikanlı omzunda yakıcı bir acı hissetti ve rakibini serbest bıraktı.

Isidore, adamın ceket cebinden pusulayı çıkarıp aldığını hissetti; sonra pencereden atlayıp kaçtığını hayal meyal gördü...

Ertesi sabahki gazetelerde Ambrumésy Şatosu’nda olan bitenler, kilisenin talan edilmesi, Arsen Lüpen’le

Raymonde'un cesetlerinin bulunması, Brédoux'nun Beuatrelet'yi yaraladığı yazılıydı. Aynı gazeteler şu haberi de verdi: Ganimard ortadan kaybolmuş; Herlock Sholmes de Londra'da güpegündüz, Dover'a giden trene binerken kaçırılmıştı.

İşte, olağanüstü bir zekâya sahip on yedi yaşındaki bir lise öğrencisinin altüst ettiği Lüpen'in çetesi, yeniden harekete geçmiş ve ilk aşamada başarılı olmuştu. Lüpen'in iki büyük rakibi, Ganimard'la Sholmes devre dışı bırakılmıştı. Beautrelet'nin de savaşıacak hali yoktu. Böyle bir düşmana karşı koyacak güçte hiç kimse kalmamıştı ortalıkta.

IV YÜZ YÜZE

Bu olaylardan altı hafta sonra bir akşam, uşağıma izin verdim. 14 Temmuz'dan bir gün önceydi. Dışarıda gök gürlüyordu; sıkıntılı bir hava vardı. Sokağa çıkmaya hiç niyetim yoktu. Balkona açılan pencereyi açtım, masanın üzerindeki lambayı yaktım ve koltuğuma gömüldüm.

Henüz gazeteyi okumamıştım, sadece şöyle bir karıştırdım. Tabii hep Arsen Lüpen'den bahsediliyordu. Zavallı Isidor Beautrelet'yi öldürmek istemelerinden bu yana gün geçmiyordu ki Ambrumésy Şatosu'ndaki olaylara değinilmesin. Her gün birkaç sütun buna ayrılıyordu mutlaka. Gökten inmişçesine beklenmedik ve

şaşırtıcı olayların peş peşe gelişi halkı o kadar heyecanlandırmıştı ki! Bay Filleul, övülecek bir içtenlikle gazetecilere, bu olayda kendisinin ikinci derecede rol oynadığını, son üç gündeki önemli gelişmeleri genç danışmanına yani Beautrelet'ye borçlu olduğunu söyledi; bundan sonra hayal gücünü işletmek de artık okuyucuya düşüyordu.

Nitekim öyle oldu. Cinayet uzmanları, romancılar, oyun yazarları, hâkimler ve polis müdürleri, artık emekliye ayrılmış ünlü Müfettiş Lecocq, hatta gıyaben Herlock Sholmes, uzun uzadıya fikir yürütüp durdu. Herkes meseleyi ta başından ele alıp sözüm ona tamamladı. Hepsi de bir lise öğrencisinin teorisinden yola çıkmıştı!

Doğrusunu söylemek gerekirse gerçek, tüm ayrıntılarıyla herkesin gözü önündeydi. Peki ya esrar? Bütün bu gizemin ayrıntıları neredeydi? Arsen Lüpen'in kaçıp saklandığı ve can çektiği yer, kesinlikle biliniyordu. Doktor Delattre sonunda suskunluğunu bozarak gevezelikten başka işi olmayan en yakın arkadaşlarına, bir kilise mahzeninde gizlenen bir yaralıyı ameliyat ettiğini, adamlarının onu Arsen Lüpen diye tanıştırdığını söyledi. O mahzende Etienne Vaudreix adında birinin cesedi bulununca, bu Etienne Vaudreix de Arsen Lüpen'le özdeşleşince, Lüpen'in öldüğü konusunda yeni bir ipucu ele geçmiş oldu.

Yani Lüpen ölmüştü. Bayan Saint V éran'ın da kimliği, kolundaki bilezik sayesinde saptanmış, bu feci olay adeta

kapanmıştı.

Ama kazın ayağı öyle değildi. Mesele kapanmıştı; hele Beautrelet için hiç kapanmadı... Neden kapanmadığını bilen yoksa da genç öğrencinin açıklamalarından sonra bu olayın esrarı bir türlü çözülemedi. Gerçek gibi görünen veriler Beautrelet'yi tatmin etmemişti. Ortada kimsenin bilmediği bir şey vardı ki bunu çözseler çözseler o çözerdi.

Bu yüzden başlangıçta, kontun pek güvendiği Dieppe doktorlarının, hasta Beautrelet hakkında sunduğu raporları herkes endişeyle okudu. İlk günlerde genç oğlanın durumundaki hayati tehlike herkesi öyle bir umutsuzluğa düşürdü ki!.. Ölüm tehlikesinin artık ortadan kalktığının ilan edildiği gün, halkın coşkusu görölmeye değerdı. Herkes en küçük ayrıntıyı bile öğrenmek istiyordu. Babasına telgraf çekildi; o da apar topar gelerek oğlunun yatağının başında yerini aldı. Bayan Gesvres de geceleri yaralının yanında sürekli nöbet tuttu.

Ve genç öğrencinin iyileşmesi uzun sürmedi. Artık herkes gerçeği öğrenecekti! Beautrelet'nin Bay Filleul'e söylemek isteyip de caninin sapladığı bıçak yüzünden söyleyemediği son sözlerini merak ediyordu herkes. Adaletin onca gayretine karşın cevapsız kalan bu dramın iç yüzü artık ortaya çıkacaktı.

Hele Beautrelet hastaneden çıksın ve iyileşsin; o zaman herkes hâlâ Sante Cezaevi'nde yatan, Arsen Lüpen'in gizemli arkadaşı Bay Harlington hakkında da yeterli bilgiye sahip olacaktı. Cinayetten sonra şaşırtıcı bir

soğukkanlılık sergileyen zabıt kâtibi Brédoux'yla diğer suç ortaklarının akıbeti de açıklanacaktı.

Beautrelet serbest kalınca Ganimard'ın ortadan kayboluşuyla Herlock Sholmes'ün kaçırılışı da aydınlanacaktı. Nasıl kaçırılmıştı bu iki adam? İngiliz dedektiflerle Fransız polisinin elinde hiçbir ipucu yoktu! Pazar gününe rastlayan bayram sabahı Ganimard eve dönmemişti; pazartesi günü de görünmemiştir; o günden bu yana altı hafta geçtiği halde ortalıkta yoktu.

Bayramın üçüncü günü -ki pazartesiydi- Herlock Sholmes, tren istasyonuna gitmek üzere bir faytona binmişti. Biner binmez de hemen inmeye çalışmıştı, anlaşılan tehlikeyi hissetmişti.

Böyle diyordu kont. Ama aynı anda faytona her iki kapıdan birer adam binerek dedektifi aralarında sıkıştırmış ve atlamasını engellemişti. Bu olay on kişinin gözü önünde gerçekleşmiş, kimse de müdahale etmemişti. Fayton oradan hızla uzaklaşmıştı. Sonra? Sonrası yok! Kimse bir şey bilmiyordu.

Beautrelet belki şu gizemli pusulayı da açıklayabilirdi, hani Brédoux'nun bıçak çekerek almayı denediği pusulayı... Kripto ve bilmece meraklısı bir sürü sivri zekâ, bu kez 'Oyuk İğne' diye adlandırdıkları bu bilmecenin noktalarla rakamlarına kafayı taktı, bunlardan bir anlam çıkararak çözmeye çalıştı... Oyuk İğne! Bunun nereden çıktığı belli değildi! Belki bir kelime oyunuydu; belki de bir ilkokul öğrencisi, kalemiyle bir kâğıdın bir

köşesine gelişi güzel bir şeyler karalamıştı? Yoksa bu iki sihirli sözcük, Arsen Lüpen'in en büyük macerasının simgesi miydi? Bilen yoktu.

Ama yakında herkes öğrenecekti. Gazeteler Beautrelet'nin dönüşünü yazıyordu günlerdir. Savaş yakında yeniden başlayacaktı. Delikanlı intikam ateşiyle yanıp tutuşuyordu.

Derken gazetelerde büyük puntolarla yazılı ismini gördüm. *Le Grand Journal*, haberi ilk sayfasında şöyle vermişti:

“Bay Isidore Beautrelet, Ambrumésy faciasını çözmüş bulunmaktadır; bunun yayın hakkını bize devrettiği için tüm bilgileri -adalet makamlarına daha ulaşmadan- yarınki gazetemizde okuyacaksınız.”

“Oldukça iddialı, değil mi? Sen ne diyorsun buna, dostum?”

Yerimden sıçradım. Yanımdaki iskemlede tanımadığım bir adam oturuyordu.

Ayağa kalktım ve gözlerimle silahımı aradım.

Ama adamın davranışı tamamen tehlikesizdi; kendimi toparlayarak ona yaklaştım.

Gençti, enerjik bir yüzü vardı. Uzun saçlıydı, sarışındı; kızıla çalan sakalı kıvrıkcıktı. Giysisi İngiliz rahiplerinkini andırsa da davranışları Püriten papazları gibiydi. Ciddi görünüşünün ötesinde saygın bir izlenimi uyandırıyordu.

“Siz kimsiniz?” diye sordum, cevap vermeyince yineledim. “Siz kimsiniz? Buraya nasıl girdiniz? Ne istiyorsunuz?”

Bana baktı, sonra cevap verdi:

“Beni tanımadın mı?”

“Hayır... Hayır!”

“Çok ilginç! İyi düşün... Arkadaşlarından biriyim ben. Biraz özel bir arkadaş...”

Kolundan yakaladım:

“Yalan söylüyorsunuz!.. Siz dostum falan değilsiniz. Bu olamaz.”

“Hatırınıza neden başkası değil de dostunuz’ geldi öyleyse?” diye sordu gülerek.

Aman Tanrım! Bu gülüş! Beni sık sık hayran bırakan bu şen şakrak gülüş!.. Ürperdim. Bu mümkün müydü?

“Hayır, hayır...” diye karşı çıktım, dehşete düşmüştüm. “Bu imkânsız!”

“Benim ben olduğum mu? Çünkü ben öldüm, değil mi? Sen de hortlağa falan inanmazsın zaten!”

Yine güldü.

“Ben ölecek adam mıyım hiç? Hem de bir kızın kurşunuyla ha? Beni iyi tanımamışsın! Böyle bir sona katlanır mıyım hiç!”

“Sensin demek!” diye kekeledim; gözlerime inanamıyordum. Çok heyecanlanmıştım. “Gerçekten tanıyamadım...”

“Tamam o zaman...” dedi, neşeyle. “Beni daha önce gerçek kimliğimle gören biri, bugünkü halime bakıp gerçek görünüşüme bakıp tanımıyorsa, kimse tanımayacak demektir. Aslında bu görünüşüm da aslı değil ya, neyse...”

Sesini değiştirdiği için onu ancak şimdi tanıyabildim: Gözlerini, yüzünün ifadesini, davranışını, hatta saklamaya çalıştığı kişiliğini...

“Arsen Lüpen!..” diye mırıldandım.

“Evet, Arsen Lüpen,” diyerek ayağa kalktı. “Tek ve eşsiz Lüpen. Bir mahzende son nefesini verecekken öbür dünyadan dönen Arsen Lüpen. Canlıdan da daha canlı, tüm enerjisini biriktirmiş, mutlu ve özgür, her zamankinden daha kararlı, her türlü nimetlerini tattığı bu dünyaya yeniden geldiğine şükreden bir Arsen Lüpen!”

Gülme sırası bendeydi:

“Evet, bu sensin. Bundan bir yıl önce, seni son gördüğümünden daha da iyisin.... Tebrik ederim.”

Son buluşmamızdaki sahneyi hatırlattım: Herkesin dilinden düşmeyen o ünlü hükümdar tacı macerasını, eşinden boşanıp Sonia Krichnof’la kaçışını ve sonra bu genç Rus kızın ölümünü... O günkü Arsen Lüpen güçsüzdü, yenilgiye uğramıştı, gözleri ağlamaktan yorgun düşmüştü, az bile olsa yakınlığa ve sevgiye gereksinim duyuyordu.

“Sus,” dedi. “Geçmiş geçmiştir. Ben unuttum bile.”

“Bir yıl önceydi.”

“On yıl önceydi,” diye karşılık verdi. “Arsen Lüpen’in bir yılı on yıla bedeldir.”

Fazla üzerine gitmeyip konuyu değiştirdim:

“Buraya nasıl girdin?”

“Ah Tanrım, herkes gibi kapıdan girdim. Kimseyi görmeyince önce salona geçtim, sonra balkon boyunca yürüyüp buraya geldim.”

“İyi de dış kapının anahtarını nereden buldun?”

“Bana kapı dayanmaz, bilirsın. Senin evine ihtiyacım vardı, içeri giriverdim.”

“Emrine amadeyim. İstersen seni yalnız bırakayım?”

“Yok canım... Rahatsız etmiyorsun. İlginç bir akşam olacak, bilesin.”

“Birini mi bekliyorsun?”

“Evet, saat onda buraya bir randevu verdim...” Saatini çıkarıp baktı. “On olmuş. Telgraf eline geçmişse neredeyse gelir...” Kapı çalındı. “Sana demedim mi? Dur, sen zahmet etme... Ben açarım.”

Kiminle randevulaştı acaba? Daha neler göreceğim bakalım. Lüpen bunu ilginç bulduğuna göre özel bir durum söz konusu olmalıydı.

Az sonra geri geldi; yanında genç, uzun boylu ve solgun biri vardı.

Hiçbir şey söylemeden, hareketlerinde beni şaşırtan bir tantanayla Lüpen, tüm lambaları yaktı. Oda aydınlandı.

İki adam bakıştı, her biri karşısındakinin ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışıyordu. İkisi de susuyordu, ikisi de ciddiye, ikisi de görülmeye değerdı. İlk adımı kim atacaktı?

Lüpen'in, geçenlerde gazetede basılan bir resimle olan benzerliği bana bir şeyleri anımsattı.

“Aziz dostum, sana Bay Isidore Beautrelet'yi takdim edeyim...” dedi Lüpen. Ve aynı anda genç adama döndü. “Size teşekkür borçluyum, Bay Beautrelet; önce, benden aldığınız mektup üzerine şu ana kadar kamuya bir açıklamada bulunmadığınız ve benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için...”

Beautrelet gülümsedi:

“Sizinle görüşmeyi kabul etmemin nedeni, emir vermiş olmanızdır; bunu bilesiniz. Çünkü tehdit mektubunuz bana değil, babama yönelikti.”

“Ben elimden gelenin en iyisini yaptım. Bazen yaratıcı olmak gerekiyor. Kendi güvenliğinizi önemsemediğinizi biliyorum, çünkü Brédoux'nun tehditleri size vız geldi. Geriye babanız kalıyordu. Çok sevdiğiniz babanız... Ben de bu çareye başvurdum.”

“Geldim işte.”

İkisine de sandalye getirdim. Oturdular. Lüpen şakayla karışık, “Bay Beautrelet,” dedi. “Teşekkürlerimi kabul etmeseniz de özrümü reddetmezsiniz herhalde.”

“Özür dilemek mi? O da nereden çıktı, Tanrı aşkına?”

“Brédoux size çok kötü davrandığı için...”

“Doğrusu onun bu davranışı beni şaşırttı. Normalde bu, Lüpen’in tarzı değil. Adam yaralama, bıçaklama...”

“Bu benim elimde değildi. Peşinize taktığım Brédoux, çeteye yeni katılmış, o zamana kadar da hep iyi çalışmıştı. Her yeni gelen, kendini göstermek ister ya! Kendi kafasına göre hareket edip sizi bıçaklayınca tüm planlarımı altüst etti.”

“Zararı yok.”

“Zararı yok olur mu? Kendisi benden adamakıllı bir zılgıt yedi. Öte yandan, çözüme o kadar hızlı yaklaşmıştınız ki başka çaremiz kalmamıştı. Bize birkaç saat daha tanısaydınız, böyle bir yaralama olayı gerçekleşmezdi.”

“O zaman herhalde ben de Bay Ganimard’la Bay Sholmes’ün akıbetine uğrardım, değil mi?”

“Aynen öyle!” diye yüksek sesle gülerek karşılık verdi Lüpen. “O zaman yaralanmayacaktınız, ben de vicdan azabı çekmeyecektim. Yemin ederim, çok üzüldüm sizin için; bugün bile, solgun yüzünüzü gördükçe içim sızlıyor. Umarım bana kızmamışsınızdır?..”

“Bana güvenerek kalkıp tek başınıza geldiniz, isteseydim Ganimard’ın adamlarından birkaçını yanıma alabilirdim; şahsıma göstermiş olduğunuz güvenden ötürü yaşananları unuttum gitti.”

Söylediklerinde ciddi miydi? Doğrusu çok şaşırmıştım. İki adam arasındaki savaş öyle bir mecraya dökülmüştü ki hiçbir şey anlayamıyordum. Kuzey istasyonundaki bir kahvede Lüpen’le Sholmes’ün ilk karşılaşmalarında ben de vardım. İster istemez bu iki rakibin o günkü gururlu davranışını anımsadım; küstahlıklarıyla kurnazlıklarını nazik davranışlarıyla örtmeye kalkışırken aslında müthiş gururları çarpışmıştı.

Ama bugün hiçbir şey belli olmuyordu. Lüpen değişmemişti: Aynı taktik, aynı alçakgönüllü ve arkadaşça davranış. Tuhaf bir rakiple karşılaşmıştı işte! Buna rakip denebilir miydi ki? Ne sesi ne de görünüşü karşısındakini etkiliyordu. Çok sakindi; o kadar sakindi ki, öfkesini bastırmaya çalışan birinin sakinliği falan değildi bu; çok nazikti, ama bu davranışı abartılı değildi; gülümsemesinde alaydan eser yoktu. Delikanlının bu hali benim kadar Lüpen’i de çok şaşırtmıştı.

Hayır, Lüpen, bu pembe yanaklı, temiz yürekli ve sempatik oğlan karşısında her zamanki güvenini yitirmişti. Utanır gibiydi, tedirgindi; açıkça saldıramadığı gibi olur olmaz sözlerle vakit de kaybediyordu. Bir şeyin eksikliğini o da hissediyordu. O şeyi ararken de beklemeyi yeğliyordu. Ama ne bekliyordu? Yardım mı?

Tekrar kapı çalındı. Hemen kalkıp dışarı çıktı ve kapıyı açtı. Bir mektupla geri döndü.

“İzin var mı, beyler?” diye sordu.

Zarfl yırtdı, içinden bir telgraf çıktı. Okudu ve birden değişti. Yüzü aydınlandı, vücudu gerildi; alnındaki damarların kabardığını gördüm. Yine kendini toparlamıştı. Olayların hâkimiyeti tekrar ondaydı. Kendine güveni gelmişti. Telgrafı açıp yaydığı masaya bir yumruk atarken seslendi:

“Gelelim bize, Bay Beautrelet!”

Beautrelet kulak kabartırcasına yerinde doğruldu. Lüpen ağır ağır, soğuk ve tuhaf bir sesle konuşmaya başladı:

“Maskeleri düşürsek daha iyi olur, ha? Yağcılığı da bir tarafa bırakalım. Karşılıklı iki düşmanınız; şimdi de ona göre, iki düşman gibi pazarlığa oturacağız.”

“Pazarlık mı?” diye soran genç, şaşırmıştı.

“Evet, pazarlık. Bu sözü bilerek kullandım ve yineliyorum, her ne pahasına olursa olsun. Bu bana çok pahalıya mal olacak. Ömrümde ilk kez bir rakibe karşı böyle ihtiyatlı hareket ediyorum. Ve de bu son olacaktır, şimdiden söylüyorum sana. Bundan yararlanmaya bak. Ancak senden bir söz aldıktan sonra buradan çekip gideceğim. Yoksa...”

Beautrelet iyiden iyiye şaşırmıştı. Arkadaşça cevap verdi:

“Böyle bir şey beklemiyordum. Benimle çok tuhaf konuşuyorsunuz! Bu şekilde karşılanacağımı düşünmemiştim. Niçin bu kadar kızgınsınız? Neden beni tehdit ediyorsunuz? Koşullar bizi karşı karşıya getirmişse

illa birbirimize düşman mı olalım? Düşmanlık... Niye ki?”

Lüpen biraz şaşırmış gibiydi, delikanlıya eğilerek dalga geçti:

“Bak evlat, lafla peynir gemisi yürümez. Ortada bir gerçek var, tartışılmaz bir gerçek... On yıldan beri senin kadar güçlü biriyle karşılaşmadım ben; Ganimard’la, Herlock Sholmes’le kedi fareyle oynar gibi oynadım. Senin karşında korunma durumuna geçiyorum, daha doğrusu geri çekilmek zorunda kalıyorum. Evet, ikimiz de çok iyi biliyoruz ki şu anda yenilmiş görünüyorum. Isidore Beautrelet, Arsen Lüpen’e karşı bir zafer kazanmış durumda. Planlarım altüst oldu. Ben neyi gizlemişsem, sen meydana çıkardın. Beni rahatsız ediyorsun, durmadan yoluma çıkıyorsun... Brédoux sana söyledi, ama laf anlatamadı. Bak, bir daha söylüyorum; yolumdan çekil artık. Sabrım tükendi.”

Beautrelet kafasını iki yana salladı:

“Yani ne istiyorsunuz?”

“Barış! Herkes kendi işine baksın.”

“Yani siz güle oynaya hırsızlığa devam edeceksiniz, ben de okuluma döneceğim.”

“Okuluna dön, nereye istersen git... Bana ne! Ama beni rahat bırak! İşime bakmak istiyorum...”

“Rahatınızı nasıl bozuyorum ki?”

Lüpen onu bileğinden sımsıkı yakaladı:

“Ne yaptığını gayet iyi biliyorsun! Bilmezmiş gibi davranma! Şu anda benim için çok önemli olan bir şeyi biliyorsun. Bu sırrı çözmüş olabilirsin, ama herkese açıklamaya hakkın yok!”

“O sırrı bildiğimden emin misiniz?”

“Biliyorsun, eminim. Günlerce, saatlerce senin aklından neler geçirdiğini düşündüm. Brédoux seni yaralamadan önce her şeyi açıklamak üzereydin. Babanı tehdit ederek bunu geçici olarak önledim. Ama bugün için gazeteye açıklama sözü verdin. Yazı hazır. Bir saat sonra basılacak ve yarın gazetede yayımlanacak.”

“Çok doğru.”

Lüpen ayağa kalkarak tehdit edercesine yumruğunu havada salladı, “O yazı yayımlanmayacak!” diye haykırdı.

“Yayımlanacak,” diye karşılık veren Beautrelet, yerinden fırladı.

İki adam karşı karşıya geldi. Neredeyse birbirlerine gireceklerdi. Beautrelet bir anda canlanmıştı. İçinde uyanan yeni duygular bir kıvılcımla ateşlenmiş gibiydi; soğukkanlıydı, bu kez onuru söz konusuydu, çarpışacaktı; tehlikeyi hissediyordu.

Lüpen’in parlayan gözlerinde, nefret ettiği rakibine en sonunda kılıcını saplayan birinin sevincini görebiliyordum.

“Yazıyı gazeteye verdin mi yoksa?”

“Henüz vermedim.”

“Yanında mı o yazı?..”

“O kadar aptal değilim! Yanımda değil elbette.”

“Nerede?”

“Yazı işleri müdüründe, kasasında kilitli. Gece yarısı gazetede olmazsam hemen basacak.”

“Vay şerefsiz vay!” diye mırıldandı Lüpen. “Her şeyi düşünmüş.”

Öfkeden köpürmüş, adeta kudurmuştu.

Beautrelet, zafer sarhoşluğuyla dalga geçmekteydi.

“Kapa çeneni, bacaksız!” diye haykırdı Lüpen. “Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Ben istesem... Bak, hâlâ gülüyor!”

O an derin bir sessizlik oldu. Lüpen öne doğru bir adım attı, gözlerini Beautrelet’ye dikti:

“Gazeteye gideceksin...”

“Hayır.”

“Yazıyı yırtıp atacaksın.”

“Hayır.”

“Yazı işleri müdürünü arayacaksın.”

“Hayır.”

“Ona yanıldığını söyleyeceksin.”

“Hayır.”

“Yeni bir yazı hazırlayacaksın ve Ambrumésy olayını, daha önce açıklanmış haliyle anlatacaksın.” “Hayır.”

Lüpen, yazı masası üstündeki demir cetveli kavradığı gibi hiç zorlanmadan parçaladı. Yüzü hiddetten kıpkırmızı kesilmişti. Boncuk boncuk terleyen alnını sildi. İradesine karşı gelinmesine alışık değildi, bu yüzden çocuğun inadı onu çıldırtıyordu. Elleriyle oğlanın omuzlarını bastırdı:

“Dediklerimi yapacaksın Beautrelet, benim öldüğümü söyleyeceksin! Bunu söyleyeceksin, çünkü ben öyle istiyorum. Herkesin benim öldüğüme inanmasını istiyorum. Bunu özellikle sen söyleyeceksin, yapmazsan...”

“Yapmazsam ne olacak?”

“Baban da aynen Ganimard ve Sholmes gibi kaçırılacak.”

Beautrelet gülümsedi.

“Sırtıma! Cevap ver!”

“Vereyim. Pazarlıkta anlaşılamadık. Ben söz vermiştim, sözümü tutacağım ve konuşacağım!”

“Konuş, ama benim söylediğim şekilde.”

“Ben gerçeği anlatacağım!” diye cevap verdi Beautrelet öfkeyle. “Siz bunu anlayamazsınız; gerçeği haykırmak, bir ihtiyaçtır, bir zevktir. Gerçeğin sırrını bu beyin ortaya çıkardı. Salt gerçeği herkes öğrenmiş olacak. Yazı, benim hazırladığım haliyle gazetede yayımlanacak. Herkes Lüpen’in yaşadığını öğrenecek, neden kendisini ölmüş

gösterdiğini anlayacak. Her şey açıklanacak.” Sonra sakin sakin devam etti. “Babam da kaçırılmayacak.”

Yine sustular; bakışları çatıştı, birbirlerini süzdüler. Kılıçlar çekilmişti. Ölümcül darbeden önceki bunaltıcı sessizlikti bu. Kim saldıracaktı?

“Bu gece yarısından sonra saat üçte,” diye mırıldandı Lüpen, “adamlarımdan ikisi, başka bir emir almadıkları takdirde, babanın odasına girip onu ya kendi rızasıyla ya da zorla kaçırıp Ganimard’la Herlock Sholmes’ün yanına getirecekler.”

Cevap olarak keskin bir kahkaha çınladı odada:

“Ben de kendi önlemlerimi aldım, bunu anlamıyor musun, alçak herif?” diye karşılık verdi Beautrelet. “Babamı evde tek başına bırakacağımı mı sandın? O kadar enayi miyim ben?”

Oğlanın yüzünü değiştiren şu alaycı gülüşe de ne demeli! Bu bambaşka bir gülüştü, Lüpen’in etkilendiği belli oluyordu. Hele o senli benli konuşması... Böylece karşısındakinin seviyesine inmiş oluyordu!..

Delikanlı devam etti:

“Bana bak Lüpen, senin en büyük hatan ne, biliyor musun? Kafan eskisi gibi çalışmıyor. Kendini galip sanıyorsun! Ama hepsi palavra! Evdeki hesabın çarşıya uymadığını sen de anladın... Karşındakinin sana taş çıkarabileceğini unutuyorsun. Ben daha pratik düşünüyorum, dostum!”

Onu dinlemek insana zevk veriyordu. Elleri pantolonunun cebinde olduğu halde, zincire vurulmuş bir hayvana eziyet edercesine, deliler gibi odayı bir aşağı bir yukarı arşınlamaktaydı. Lüpen'in tüm kurbanları adına intikam alır gibiydi:

“Dinle Lüpen! Babam, Savoyen'deki evinde değil artık. Fransa'nın en ücra köşesinde, yirmi dostuyla birlikte. Aramızdaki mücadele bitinceye kadar o dostlar onun yanından ayrılmayacak. Ayrıntıları bilmek ister misin? Babam şu anda Cherbourg'da; geceleri kapalı tutulan, gündüzleri de ancak özel izinle ve kılavuz refakatinde içeri girilen bir mühimmat deposunda çalışanlardan birinin yanında.” Lüpen'in karşısına geçip durdu, oyunda mızıkçılık yapan arkadaşını kızdıran çocuk gibi sııttı. “Eee, buna ne diyorsun üstat?”

Lüpen bir süredir olduğu yerde kımıldamadan duruyordu. Yüzünde en ufak bir değişiklik olmadı, çehresinin tek bir çizgisi bile değişmemiştı. Ne düşünüyordu? Neye karar vermişti? Onun vahşı gururunu tanıyanlara göre tek bir çözüm yolu vardı: Rakibini hemen, her şeyiyle çökertmek! Yumruklarını sıktı. Bir an için oğlanın üzerine atılıp onu boğacak sandım.

“Eee, ne diyorsun, üstat?” diye yineledi Beautrelet.

Lüpen, masanın üzerinde duran telgrafı alıp ona verdikten sonra gayet soğukkanlı cevap verdi:

“Al evlat, şunu bir oku.”

Onun bu sakin tavrı karşısında Beautrelet birden ciddileşti. Telgrafı açıp okudu, sonra kafasını kaldırdı ve mırıldandı:

“Bu ne demek oluyor? Anlamıyorum...”

“İlk kelimeyi anlamışsındır. Telgrafın ilk kelimesi... Yani telgrafın çekildiği şehrin ismi... İyi bak: Cherbourg.”

“Evet... Evet...” diye kekeledi delikanlı. “Evet, Cherbourg... Evet, ne olmuş?”

“Ne olmuşu var mı? Yazılanlar apaçık: ‘Paket alınıp götürüldü. Arkadaşlar onunla birlikte gitti. Yarın saat sekize kadar talimat beklenecek. Her şey yolunda.’ Bunda anlaşılmayacak ne var? Yirmi bekçiye rağmen babanın Cherbourg’daki mühimmat deposundan kaçırılışı mı? Peh! Bu daha işin başlangıcı! Neyse, paket nakledildi işte. Asıl buna ne diyorsun, evlat?”

Isidore, oyuna gelmemek için tüm gücünü toparlamaya çalıştı. Dudaklarını ısırды, çenesi öne çıktı, gözlerini bir noktaya dikmek istedi, ama başaramadı. Kekeler gibi oldu, sustu; birden olduğu yerde çöktü, başını elleri arasına gömerek hıçkırdı:

“Baba... Babacığım...”

Bu beklenmeyen çözölme, Lüpen’in hırslıyla ortaya çıkan bir yenilgiydi; ama, o kadar dokunaklıydı ki... Lüpen öfkeyle şapkasını alıp başına geçirdi, bu sıradışı krize duygusallığı karıştırmak ona ağır gelmişti. Kapının

eşiğinde durdu, tereddüt etti, sonra dönüp ağır adımlarla oğlanın yanına gitti.

Hafif bir hıçkırık, tıpkı acıdan kıvranan ufak bir çocuğun yürek paralayan acısı gibi, odada çınladı. Beautrelet ağlarken omuzları sarsılıyordu. Gözyaşları, yüzünü örttüğü parmakları arasından sızıyordu. Lüpen ona doğru eğildi ve sesinde en ufak bir alaycılık ya da savaştan galip çıkmış birinin aşağılayıcı merhameti olmaksızın şöyle dedi:

“Ağlama ufaklık. Senin gibi gözünü budaktan sakınmadan savaşa girişen, bu çeşit darbelere katlanmasını da bilmeli. Acemilik bazen insanı tuzağa düşürür. Savaşçının kaderinde vardır bu. Buna cesaretle katlanacaksın.” Sonra yumuşak bir sesle devam etti. “Haklıymışsın; gördün ya, biz düşman değiliz. Uzun zamandır biliyordum bunu zaten. Daha ilk anda senin gibi zeki bir çocuğa sempati duymaktan kendimi alamadım. Bu, sempatiden de öte, bir hayranlıktı... Onun için sana şunu söylemek istiyorum: Tüm bu olanlara üzülme... Seni kırmak niyetinde değilim. Uzun lafın kısası, bana karşı savaşmaktan vazgeç. Sana bunu boşu boşuna söylemiyorum. Seni aşağılamak da değil niyetim. Ama görüyorsun... Bu savaşta güçler eşit değil. Sen bilmiyorsun... Elimde ne gibi imkânlar olduğunu kimse bilemez. Bir türlü çözemediğin şu ‘Oyuk İğne’nin esrarını ele al... Bunun bitmez tükenmez ve müthiş bir servet olduğunu düşün... Ya da kimsenin göremediği,

şahane ve fantastik bir dinlenme yeri olduğunu... İstersen ikisini de birleştir... Benimle birlikte büyüyen insanüstü gücü hayal et! Sahip olduğum olanakların farkında değilsin. Bu olanaklarla canım ne isterse onu yapabilirim; istediğim her şeye ulaşabilirim. Düşün bir kere, -hani neredeyse doğduğumdan bu yana- ömrüm boyunca tek bir amacım vardı; bugünkü durumuma gelinceye kadar da eşek gibi çalıştım. Kusursuz bir insan, mükemmel bir tip yaratmak istemiştım, bunu başardım. Bana karşı sen ne yapabilirsin ki? Zaferi elde ettiğini sandığın anda, parmaklarının arasından kayıp gidecek. Hiç aklına gelmeyen şeyler gelecek başına. Sen bir hiçsin... Bir kum tanesini bile istediğim yere yerleştirebilirim de ruhun duymaz! Onun için, lütfen; vazgeç bu işten... Aksi halde canını yakmak zorunda kalacağım ki bu da beni çok üzer...” Eliyle oğlanın başını sıvazlarken devam etti. “İkinci kez uyarıyorum, ufaklık; vazgeç bu işten! Yoksa canını yakacağım. İster istemez içine yuvarlanacağın çukur, şu anda ayaklarının dibinde kazıldı bile belki, kim bilir?”

Beautrelet ellerini yüzünden çekti. Artık ağlamıyordu. Lüpen’in sözlerini işitmiş miydi? Suratına bakılacak olursa, şüpheliydi. İki üç dakika kadar sustu. Kesin karar vermek için, bu işin olumlu ve olumsuz yönlerini ve şansın kimden yana olacağını tartarcasına düşünür gibiydi. Sonunda cevap verdi:

“Yazdıklarımı değiştirirsem, sizin öldüğünüzü açıklarsam, şimdiye kadar yürüttüğüm varsayımlarımda yanlış olduğumu bildirirsem, babam serbest kalacak mı?”

“Kalacak. Yemin ederim! Adamlarım babanı bir arabaya atarak başka bir şehre hareket etti. Yarınki *Le Grand Journal* gazetesindeki yazın benim istediğim şekilde yayımlanırsa, hemen onlara telefon edeceğim, babanı serbest bırakacaklar.”

“Güzel. Koşullarınızı kabul ediyorum.”

Bu yenilgiden sonra daha fazla konuşmayı lüzumsuz bulduğu için şapkasını alarak ayağa kalktı, beni ve Lüpen’i selamladıktan sonra çıkıp gitti.

Lüpen arkasından baktı, kapanan kapının çıkardığı sese kulak kabarttıktan sonra mırıldandı:

“Zavallı oğlan...”

Ertesi sabah saat sekizde uşağımı *Le Grand Journal* gazetesine almaya gönderdim. Ancak yirmi dakika sonra bana bir nüsha getirebildi, birçok bayide gazete tükenmişti.

Heyecanla gazetenin sayfalarını çevirdim. Birinci sayfada Beautrelet’nin yazısı yer almıştı. Herkesin okuduğu bu yazıyı aynen aktarıyorum:

AMBRUMÉSY FACİASI

“Şu satırların yayımlanmasındaki amaç, *Ambrumésy Şatosu*’nda yaşanan dramın açıklanmasındaki düşünce ve araştırmaların ayrıntılarına girmek değildir.

Kanımca böyle bir çalışma, bu konudaki yorumlar, tartışmalar, sonuçlar, analizler vs. çok kişiyi ilgilendirmeyecektir, çünkü bunları zaten herkes biliyor. Hayır, ben sadece iki düşüncemi ve buna göre tuttuğum yolu açıklamakla yetineceğim. Ortada iki problem vardı; bunları açıklamak ve nedenlerini ortaya koymak için gerçekleri bir bir sıralamakta yarar görüyorum.

Belki hatırlarda kalmıştır: Bazı gerçekler hasır altı edildi. Ben de varsayımlarımın büyük bir kısmını anlatmadım. Bu doğru. Yine de bunların çoğu kesin bilgilere dayanıyordu; bu yüzden kanıtlanamayan gerçeklere en azından mantık çerçevesinde baktım. Bu iş, taş kovukta başlamıştı; buna hiç şüphe yoktu.

Böylece, beni adeta büyüleyen ilk bilmeceyi ayrıntılarıyla değil, bütünüyle ele almak istiyorum: Nasıl oldu da adeta ölüme mahkûm, yaralı Lüpen yemeden, içmeden, hiçbir ilaç almadan kırk gün süreyle karanlık bir mahzende yaşayabildi?

Olaya ta başından bakalım: 16 Nisan perşembe günü, sabahın saat dördünde en soğukkanlı soygunlarından birini gerçekleştiren Lüpen, bir aksilik sonucu, kaçarken kendisine isabet eden bir kurşunla yaralanarak yere düştü. Sürüne sürüne, güçlüklerle ilerlediyse de yine tökezledi; sonra tekrar ayağa kalkıp kiliseye varmak umuduyla yürüdü. Bir rastlantı sonucu keşfettiği mahzen bu kilisedeydi. Oraya girip saklanabilirse kurtulacaktı belki. Tüm gücüyle ilerledi; mahzene bir iki adım

kalmışken ayak sesleri işitince, bitkin bir halde direnmekten vazgeçti ve teslim oldu. Düşmanı, yanına vardı. Bu, Bayan Raymonde Saint V éran'dı! Bu, dramın prologu ya da daha çok birinci perdesiydi.

Bu ikisi arasında neler olup bitti? Bu maceradaki verilere bakarak bunu tahmin edebiliriz. Genç kızın ayakları dibinde yaralı bir adam yatmakta, acıdan inlemektedir; iki dakika sonra yakayı ele verecektir. Bu adamı kendisi yaraladı. Şimdi onu teslim edecek mi?

Eğer bu adam Jean Daval'ın katili olsaydı, onu polise teslim edecek ve kaderiyle baş başa bırakacaktı. Ancak yaralı adam birkaç kelimeyle genç kıza gerçeği, yani bu cinayeti amcası Kont Gesvres'in kazara işlediğini anlattı. Kız ona inandı. Şimdi ne yapacaktı? Kimse onu göremiyordu nasılsa. Uşak Victor, küçük kapıyı tutmuştu. Öbür uşak Albert, salonun penceresinden dışarıyı gözetliyordu. İkisinin de gözden kaybettiği genç kız, yaraladığı adamı ele verecek miydi?

Tüm kadınlar gibi o da yaralıya karşı büyük bir acıma duydu. Lüpen'in talimatı üzerine geride kan izi bırakmamak için mendiliyle onun yarasını sardı. Sonra onun verdiği anahtarla şapelin kapısını açtı. Lüpen, genç kıza dayanarak kendini oraya kadar sürükledi. Kız kapıyı onun arkasından kapadıktan sonra oradan uzaklaştı. O sırada Albert, genç kızın yanına vardı.

O anda ya da birkaç dakika sonra kiliseyi aramış olsalar, Lüpen -mahzenin kapağını açıp sıvışacak gücü

henüz bulamayacağı için- yakalanacaktı... Ama bu araştırma altı saat sonra ve üstünkörü gerçekleşti. Lüpen kurtulmuştu! Peki kim kurtarmıştı onu? Az kalsın onu öldürecek olan kişi.

O andan itibaren Bayan Saint V ran, ister istemez Lüpen'in suç ortağı oldu. Ele vermek yerine ona yardım etmek zorundaydı, yoksa yaralı o mahzende ölüp gidecekti. Ve genç kız i e koyuldu... Bir kadın duyarlılığıyla üstüne düşen i i görev kabul ederek kolaylıkla yaptı. Kurnaz biri olduğu için her şeyi hesap ediyordu. Sorgu hâkimine Arsen Lüpen'i yanlış tarif etti. (Her iki yeğenin bu konuda farklı ifade verdiklerini hatırlatırım!) Nasıl yaptıysa, Lüpen'in  of r kıyafetindeki adamını buldu. Ona durumu anlattı. Acilen ameliyat gerektiğini söyledi. Kasketleri değiştiren de hiç kuşkusuz oydu. Kendi adına bir tehdit mektubu g ndertti... Tüm bunlardan sonra kim ondan   phelenebilirdi?

Sorgu hâkimi tam fikrimi alacağı sırada Bayan Saint V ran, bir gün önce beni kayalıklarda gördüğünü söyleyerek Bay Filleul' n şüphelerini üzerime yöneltti ve böylelikle beni susturdu. Oysa genç kızın hakkımdaki iddialarının yanlış olduğunu biliyordum. Su u bana yüklemesinden tehlikeli bir oyuna kalkıştığını anladım tabii. Her şeyden önce zaman kazanmak istiyordu, bunun için ağzımı kapatmıştı. Kırk gün süreyle Lüpen'i yedirip i iren ve ilaçlarını getiren de oydu!

(Ouville'deki eczaneye sorun, Bayan Saint V ran'a verdiği ilaçların reçetesini gösterecektir.) Sonuçta genç kız Lüpen'e baktı, yaralarını sardı, yanında nöbet tuttu ve onu iyileştirdi.

Böylelikle ilk problemi   zmi  olduğ ve oynanan dramı olduğu gibi gözler önüne serdik. Arsen Lüpen, önce saklanabilmek sonra da hayatta kalabilmek için ihtiyaç duyduğu yardımı hemen yakınında, şatonun içinde bulmuştu. Şimdi hâlâ yaşıyor.

Gelelim ikinci probleme, yani Ambrum sy faciasının çözüm bekleyen ikinci perdesine: Artık hayatta ve serbest kalan, eskiden olduğu gibi yeniden çetesinin başına geçen Lüpen neden herkesi kendisinin öldüğüne inandırmaya çalıştı? Benim aklıma kurcalayan hep bu soruydu.

Şunu hatırlatmak isterim, Bayan Saint V ran çok güzel bir kız. Ortadan kayboluşundan sonra gazetelerde çıkan fotoğrafları onun güzelliğini yeterince sergilemiyor. Neyse, kader ağlarını örmeye ba ladı: Kırk gün boyunca bu güzel kızı gören Lüpen, artık yolunu gözler oldu, onun hoş ve sevimli davranışlarına hayran kaldı, üzerine her eğili inde onun nefesinden etrafa yayılan taze kokuyu i ine çekti; kısacası Lüpen, hasta bakıcısına   ık oldu! Ona karşı beslediği minnet duygusunun yerini sevgi almıştı. Lüpen artık sırılsıklam   ıktı. Hayatını kurtaran bu kızı gördüğü ne eleniyor, yalnız geçen

saatlerini unutuyordu; bu kız onun umuduydu artık, yaşamının ışığıydı.

Ona karşı hep düzeyli davrandı, iyi niyetini suistimal etmedi ve ona çetesiyle işbirliği yaptırtmadı. Çete gerçekten de kararsızdı. Lüpen genç kızı seviyordu, ancak kuşkulananmaya başlamıştı. Çünkü Bayan Saint V éran bu aşkı anlamazdan gelmiş ve ziyaretlerini seyrekleştirmişti. Yaralı adam iyileşince hiç gelmeyecekti belki de... Bu düşünceyle çaresizliğe düşen Lüpen, aklını kaybeder gibi oldu ve müthiş bir karar aldı. Gizlendiği yerden ayrılarak 6 Haziran cumartesi günü çetesinin yardımıyla genç kızı kaçırdı.

İş bu kadarla bitmiyordu. Bu kaçırma işi duyulmamalıydı. Onun için araştırmaların ya da iddiaların önünü almak zorundaydı. Yani Bayan Saint V éran'ın öldüğünü düşünmeliydiler. Senaryo hazırlandı, ortaya inandırıcı kanıtlar kondu. Cinayet kesindi. Zaten bekleniyordu, çünkü Lüpen'in adamları, patronlarının intikamını alacaklarını daha önceden bildirmişlerdi. - Nasıl da her şeyi düşünmüştü!- Kısacası, bu ölüm kimseyi şaşırtmadı.

Ama iş inanıp inanmamakla da bitmiyordu. Bu mesele kesinlik kazanmalıydı. Lüpen, benim işe burnumu soktuğumu anladı. Kilisede çevrilen numarayı ve mahzeni bulacaktım. Mahzen boş çıkınca da herkes oynanan oyunun farkına varacaktı. Bu yüzden mahzen boş bulunmamalıydı.

Bayan Saint V ran'ın ölümü ancak cesedi denize taşındıktan sonra kesinleşecekti.       deniz, cesedi kıyıya atacaktı. Peki bu nasıl olacaktı? Çok zordu, önlerine ikinci bir engel çıkmıştı, ama Lüpen gibi birine bu vız gelirdi...

Onun beklediği gibi ben barınağı keşfettim, şapelde oynanan oyunu anladım ve Lüpen'in gizlendiği mahzene indim. Cesedi oradaydı!

Lüpen'in öldüğünü sananlar yanılmıştı. Bense onun öldüğüne bir an bile inanmadım; hem i g d m hem de mantığım bunu kabul etmiyordu.  evirdiği numarayı yutmadım, evdeki hesap çarşıya uymamıştı. Kazmayla yerinden oynattığım kaya parçası oraya öyle bir a ıyla yerleştirilmişti ki en ufak bir darbeyle yerinden kopacak ve sahte Lüpen'in başını tanınmayacak hale getirecekti. Derken, yarım saat sonra Dieppe kayalıklarında Bayan V ran'ın cesedinin bulunduğu haberi geldi. Cesedin ona ait olduğu, kolundaki bilezikten anlaşılmıştı. Kimliği bu sayede meydana çıkmıştı, yoksa yüzü tanınmayacak haldeydi.

O anda, birkaç gün önce La Vigie de Dieppe gazetesinde okuduğum bir haberi anımsadım: Envermeu'de yaşayan Amerikalı genç bir çift zehir içerek intihar etmiş, aynı gece cesetleri ortadan kaybolmuştu. Envermeu'ye gittim. Olay doğruydu. Gerekli inceleme yapıldıktan sonra ölenlerin kardeşleri gelip cesetleri almıştı. Bu

kardeşlerin Arsen Lüpen'le bir yandaşı olduğundan hiç şüphem yoktu.

Kanıtı da ortada; Arsen Lüpen'in, herkesi genç kızın öldürüldüğüne ve kendisinin de öldüğüne inandırmaya çalışmasının nedenini biliyoruz. O delicesine âşık ve başkalarının bunu bilmesini istemiyor. Nitekim bunun için ne gerekiyorsa onu yapmaktan çekinmedi, ihtiyacı olan o iki cesedi çalacak kadar. Artık içi rahattı. Hiç kimse gerçeği öğrenemeyecekti.

Acaba?.. Bu işten şüphelenecek üç kişi vardı karşısında: Ganimard ki gelmesi bekleniyordu, Herlock Sholmes ki yoldaydı ve ben... Ben buradaydım. Üçlü tehlike! Lüpen'in bu insanları ortadan kaldırması gerekiyordu. Ganimard'ı ve Herlock Sholmes'ü kaçırdı. Beni de Brédoux'ya bıçaklattı.

Aydınlanmamış bir nokta var: Lüpen neden şu Oyuk İğne pusulasını benden almak için bu kadar uğraştı? Aldıktan sonra da beş satırlık pusulada yazılanları çözmüş olabileceğimi ve bunu hatırımda tutacağımı düşündü herhalde. Öyleyse bu işin üstüne neden bu kadar düştü? Kâğıdın cinsinin bana yeni ipuçları vereceğinden mi korktu?

Ne olursa olsun, Ambrumésy olayındaki gerçekler işte bunlar! Daha önce söylediğim gibi, ne düşündüysem o çıktı. Ama Lüpen'e karşı savaşmak için kanıt ya da ipucu aramaya devam edilirse, ya iş işten geçer ya da

Lüpen'in bizzat hazırladığı sahte ipuçları sayesinde tamamen yanlış bir yola sapılır.

Tüm gerçeklerin açıklandığı gün benim haklı olduğum meydana çıkacaktır, bundan eminim."

Babasının kaçırılışından sonra bir an için şaşkına dönerek Lüpen'in etkisinde kalan Beautrelet, en sonunda suskunluğunu bozmaya karar verdi.

Çünkü gerçek, o kadar hoş ve şaşırtıcı, ortaya attığı varsayımlar o denli mantıklı ve isabetliydi ki yanlış bir şey yapmış olamazdı. Herkes onun yapacağı açıklamayı beklemekteydi. Ve delikanlı, sonunda baklayı ağzından çıkardı.

Yazısı gazetede yayımlandıktan sonra, aynı günün akşamı Beautrelet'nin babası kaçırıldı. Isidore bu haberi, Cherbourg'dan çekilmiş bir telgrafla, saat üçte aldı.

V İZ ÜSTÜNDE

Bu haber genç Beautrelet'yi allak bullak etti. Duygusallığa kapılmaktan kendini kurtaramamış, hırsına yenik düşmüş ve makalesini yayınlatmıştı. Babasının kaçırılacağı olasılığına da pek inanmamıştı aslında. Çünkü Cherbourg'daki arkadaşları babasına göz kulak oluyordu; gelen gideni kolluyor ve hiçbir mektubu kontrol etmeden ona vermiyorlardı. Hayır, ortada bir

tehlike yoktu. Lüpen blöf yapmıştı! Zaman kazanmak istediği için rakibini korkutmaya çalışmıştı. Ama işte bu beklenmedik tokat üzerine delikanlı o gün öğleden sonra ve bütün gece kendine gelemedi. Bu acıya dayanamıyordu. Tek bir şey vardı aklında: Cherbourg'a bizzat gidecek ve ne olup bittiğini kendi gözleriyle görecekti.

Cherbourg'a bir telgraf gönderdi. Saat sekize doğru Saint Lazare tren istasyonuna gitti. Birkaç dakika sonra de eksprese bindi.

Tam bir saat sonra perona indiğinde bir akşam gazetesi satın aldı. Sayfaları karıştırırken, sabahki makalesine dolaylı yoldan cevap veren Lüpen'in o ünlü mektubuna rastladı:

"Sayın Yazı İşleri Müdürü!

Kahramanlık devrinde yaşamış olsak benim naçizane kişiliğimin hiç kimse farkında olmazdı; ancak çağımızda biraz da olsa heyecan yaratmış olduğumu inkâr edecek değilim. Ne var ki, her şeyin bir sınırı olmalı. Bazı kimseler aşırı merakla başkalarının özel yaşamına giriyor. Özel yaşama saygı gösterilmezse vatandaş kendini nasıl korusun?

Ortada bir gerçek varsa, bunun için özür mü dilemek gerekir?

Ben kaçamak tavırlardan hoşlanmam. Bu nedenle resmen gerçeği -hem de yazılı olarak- açıklamaktan

çekinmiyorum. Evet, Bayan Saint V ran yaşıyor. Evet, ben onu seviyorum. Evet,  zg n m; çünkü o beni sevmiyor. Evet, genç Beautrelet'nin araştırmalarındaki titizliğe ve doğruluğa hayran olmamak elde değil. Bundan böyle ortada artık bir sır kalmadı. Evet, peki şimdi ne olacak?..

Hâlâ kanayan o müthiş yaram, ruhumun derinliklerine işledi. Artık benim içtenlikli duygularımla oynanmasın, gizli  mitlerim işşa edilmesin. Bayan Saint V ran'ın sevgisini kazanmak, amcasından ve yeğeninden gördüğü onca hakareti belleğinden silip atarak -ki bunlar bugüne kadar dile gelmedi- kendisine o korkunç mazisini unutturmak i in barışa ve s k nete ihtiyacım var benim. O ne isterse, dünyanın en güzel mücevherleri de olsa, hepsini ayaklarının altına sereceğim. O mutlu olacak. Beni sevecek. Bunu gerçekleştireceğim; ama dediğim gibi, bunun için barışa ihtiyacım var. Bu nedenle silahları indiriyorum ve düşmanlarıma zeytin dalı uzatıyorum. Bu arada kendilerini uyarıyorum: İsteklerim yerine getirilmezse, bunun kötü sonuçlarına katlanmaları gerekecek.

Gelelim Bay Harlington'a... Bu isim altında tanınan kişi, aslında fevkalade bir insandır; kendisi Amerikalı milyarder Cooley'nin sekreteridir. Cooley, Avrupa'daki tüm antika eserleri satın almak istiyordu. Ama ne yazık ki karşısına Etienne Vaudraix, yani Arsen Lüpen, daha doğrusu ben  ıktım. Kendisine Kont Gesvres diye birinin

satılacak dört adet Rubens tablosu -ki bunlar sahteydi- bulunduğunu bildirdim; ancak Kont Gesvres, bu tabloların yerine birer kopyasının konmasını istiyordu ve satış gizli tutulacaktı. Dostum Vaudraix bu işi üstlendi ve Kont Gesvres'i, gotik kiliseyi satmaya razı etti. Dostum Vaudraix ile Bay Harlington pazarlığa oturdular, ikisi de birbirine güveniyordu. Ve böylece dört Rubens'le kilise heykelleri emin bir yere gönderildi. Bu arada da Bay Harlington kodesi boyladı. Bu zavallı adamın bir kabahati yok, salıverilsin. O sadece Amerikalı milyarderin kendisine biçtiği rolü oynadı ve patronundan zılgıt yedi; sonra da patronu, başı belaya girmesin diye sekreterinin tutuklanmasına göz yumdu. Aslında dostum Etienne Vaudraix'yi (yani beni) kamu ahlakının intikamını aldığımız için kutlamak gerek, çünkü avans olarak Cooley'den beş yüz bin frank almıştık.

Mektubumu biraz uzun tuttuğum için özür diler, saygılarımı sunarım.

—Arsen Lüpen.”

Isidore bu satırları -belki de Oyuk İğne pusulasını bulmak ümidiyle- dikkatlice okudu. Arsen Lüpen'in kurallarından biriydi: Geçerli bir nedeni olmadıkça gazetelere malzeme verecek mektup yazmazdı. Ama bu mektubu niye yazmıştı? Aşkını açıklamasının amacı neydi? Kaldı ki karşılıksız kalan bir aşktı bu. Araştırmalarını ya da Bay Harlington hakkındaki

açıklamalarını sürdürecekti miydi? O pusulada yazılı kelimelerin anlamı neydi acaba? Bununla biri eşek şakası mı yapıyordu?

Genç adam saatlerce kompartımanından çıkmadı. Düşünceliydi, huzuru kaçmıştı. Bu mektup, sanki kendine yazılmışçasına, onu tedirgin etti. Yoksa yine mi yanlış yönlendirilecekti? İlk kez korkuyordu; çünkü doğrudan bir saldırı yoktu ortada, ama bunun arkasında bir savaş ilanını var gibiydi. Kendi hatası yüzünden kaçırılan babacığını düşündükçe, böyle bir düelloyu kabul etmek delilik değil miydi? Sonucu nasılsa belliydi: Lüpen oyunu ta başından kazanmamış mıydı?

İstasyonda, babasının bulunduğu mühimmat deposunda çalışan ve on üç yaşındaki kızı Charlotte'la birlikte yaşayan Froberval karşıladı onu.

“Ne haber?” diye sordu Beautrelet.

Zavallı adam içini çekti, Beautrelet de daha fazla üzerine gitmedi. Onu bir lokantaya sokarak kahve ısmarladı ve sözü uzatmadan sordu:

“Babam kaçırılmadı, değil mi? Bu imkânsız çünkü.”

“İmkânsız. Ama ortalıktan kayboldu.”

“Ne zamandan beri?”

“Bilmiyoruz.”

“Nasıl yani?”

“Bilmiyorum. Dün sabah saat altıda aşağıya inmeyince gidip kapısını açtım. Odada yoktu.”

“Ama iki gün önce oradaydı, değil mi?”

“Evet. Evvelsi gün odasından hiç çıkmadı. Biraz yorgundu, Charlotte öğlen yemeğini odasına götürdü; akşam yemeğini de saat yedide.”

“Öyleyse evvelsi günün akşamından dün sabah saat yediye kadar geçen zaman içinde kayboldu?”

“Evet. Evvelsi gece. Ama...”

“Aması ne?”

“Şey... Geceleri depodan çıkılmaz.”

“Yani dışarı çıkmadı?”

“İmkânsız bu! Arkadaşlarla birlikte bütün binayı aradık.”

“O zaman gitti.”

“Gidemez. Her yerde nöbet tutuluyordu.”

Beautrelet düşündü, sonra, “Yatağı bozulmuş muydu?” diye sordu.

“Hayır.”

“Oda dağınık mıydı?”

“Hayır. Piposu, tütünü, okuduğu kitabı, her şeyi yerli yerinde buldum. Hatta kitabın içine, okuduğu yeri işaretlemek amacıyla bir resminizi koymuştu.”

“Göster bakayım.”

Froberval ona resmi gösterdi. Beautrelet şaşkınlıkla irkildi. Bu, onun şipşak çekilmiş bir fotoğrafıydı: Elleri cebinde, ayakta duruyordu; çimenlik bir yerdi, arka

planda ağaclar ve kilise harabesi görünüyordu. Froberval devam etti:

“Bu ona gönderdiğiniz son resminiz olmalı. Arkasında tarihi bile var: 3 Nisan. Fotoğrafçının adı ve adresi... Val Cad... Şehrin adı... Lion sur Mer gibi bir şey.”

Isidore resmin arkasına baktı, gerçekten de kendi eliyle yazılmış bir iki kelime vardı: Val. Cad. - 3.4. - Lion.

Bir an sustu, sonra, “Babam bu fotoğrafı size göstermemiş miydi?” diye sordu.

“Hayır, göstermedi. Dün görünce ben de şaşırdım... Yoksa babanız sizden hep bahsederdi.”

Uzun bir sessizlik oldu. Froberval mırıldandı:

“Depoda yapılacak işlerim var. İçeri girsek iyi olur.”

Sustu.

Isidore gözlerini fotoğraftan ayırmadı, onu iyice inceledi:

“Şehir dışında ‘Lion d’Or’ diye bir han var mı?”

“Evet, var; buradan bir mil kadar ötede.”

“Valognes’e giden yolda, değil mi?”

“Evet, Valognes’e giden yolda.”

“Lüpen’in çetesinin bu handa olduğuna kalıbımı basarım. Babamla da oradan ilişki kurdular.”

“Vay canına! Ama babanız kimseyle konuşmadı. Kimseyi de görmedi.”

“Kimseyi görmedi, ama birini aracı olarak kullandı.”

“Elinizde kanıt var mı?”

“Şu fotoğraf.”

“Ama bu sizin resminiz.”

“Evet, benim, ama bunu ona ben göndermedim. Böyle bir fotoğrafın var olduğunu bile bilmiyordum. Haberim yokken Ambrumésy harabeliğinde çekilmiş; herhalde Lüpen’in suç ortağı olan o zabıt kâtibi çekti bunu.”

“Eee?”

“Bu fotoğraf sayesinde babamın güvenini kazandılar.”

“Kim yaptı bunu? Evime kim girmiş olabilir?”

“Bilmiyorum, ama babam bu tuzağa düştü. Ona benim buralarda bir yerde olduğumu ve kendisini görmek istediğimi söylediler. Ve Lion d’Or’da bir randevu ayarladılar.”

“Ama saçmalık bu! Nasıl böyle emin olabilirsiniz?”

“Gayet basit. Fotoğrafın arkasına benim yazımı taklit ederek randevu yerini yazdılar: Valognes Caddesi, 3-4 km. Lion Hanı. Babam oraya gitti, gider gitmez de onu yakaladılar. Hepsi bu kadar.”

“Olabilir...” diye mırıldandı Froberval, çok şaşırmıştı. “Olabilir... Ama o gece evden nasıl dışarı çıktı?”

“Evden gündüz çıktı, randevuya gitmek için de akşama kadar oyalandı.”

“Ama evvelsi gün odasından hiç çıkmadı ki!”

“Bunu anlamak için tek bir olasılık var: Rıhtıma gidin bakın, Froberval; orada evvelsi gün nöbet tutan adamları

bulun. Haydi acele edin, ben gitmeden önce...”

“Siz dönecek misiniz?”

“Evet, bir sonraki trenle.”

“Neden? Henüz şeyi bilmiyorsunuz... Yani araştırmalarınız ne olacak?..”

“Araştırmalarım bitti. Bilmek istediğim şeyleri biliyorum artık. Bir saat sonra Cherbourg’u terk edeceğim.”

Froberval ayağa kalktı. Beautrelet’ye aval aval baktı, bir an durdu, sonra kasketine uzandı:

“Geliyor musun, Charlotte?”

“Gelmiyor,” diye karşılık verdi Beautrelet. “Öğrenmek istediğim bir iki şey daha var. Kızı burada bırakın. Karşılıklı konuşacağız. Ben onun küçüklüğünü de bilirim.”

Froberval gitti. Beautrelet’yle genç kız yalnız kaldılar. Aradan birkaç dakika geçti; bir garson geldi, iki kâse getirip bıraktıktan sonra çıktı.

Delikanlıyla kız bakıştılar; Beautrelet elini yavaşça kızın elinin üstüne koydu. Charlotte ona birkaç saniye şaşkınlıkla baktı; içine bir sıkıntı düşmüştü. Birden başını kollarının ardında saklayarak hıçkırmaya başladı.

Isidore ağlaması için müsaade etti; neden sonra, “Her şeyi sen yaptın, değil mi?” diye sordu. “Arabulucuya sen yardım ettin, fotoğrafı babama sen getirdin?.. İtiraf ediyorsun, değil mi? Babamın evvelsi gün odasında

olduğunu söylerken orada olmadığını biliyordun. Onun evden çıkmasını sen tezgâhladın...” Kız cevap vermedi. Delikanlı devam etti. “Bunu niye yaptın? Herhalde sana para verdiler. Kurdele satın almak için... Ya da giysi...”

Charlotte’un kollarını çözdü ve başını yukarı kaldırdı. Zavallı kız hüngür hüngür ağlıyordu; güzel yüzüne baktığınızda onu çabuk aldatabileceğinizi kestirebilirdiniz.

“Haydi, bırak artık; hepsi geçti, bundan bahsetmeyelim...” dedi Beautrelet. “Şimdi bana yararı dokunacak her şeyi anlat bakalım... Seni kandırdılar mı? Adamlar ne dedi? Kaçırılma işi nasıl oldu?”

“Arabayla,” diye hemen cevap verdi genç kız. “Konuşurlarken işittim.”

“Hangi yoldan gittiler?”

“Ha, onu bilmiyorum.”

“Sana hiçbir şey söylemediler mi?”

“Hiçbir şey... Yalnız içlerinden biri şöyle dedi: ‘Vakit kaybetmeyelim. Yarın sabah saat sekizde patron oraya telefon edecek.’”

“Nereye? Hatırlamaya çalış... Bir şehir ismi söyledi, değil mi?”

“Evet... Bir isim... ‘Chateau’ gibi bir şey...”

“Chateaubriant mı? Chateau Thierry olmasın?”

“Hayır... Hayır...”

“Chateauroux mu?”

“Evet. Chateauroux.”

Beautrelet, kızın sözünü tamamlamasını beklemeden ayağa kalktı; ne Froberval’le uğraştı, ne de ufak kızın şaşkın bakışlarına aldırış etti; hemen kapıdan çıkıp istasyona yollandı.

“Chateauroux... Bayan... Chateauroux’ya bir bilet lütfen...”

“Le Mans ve Tours üzerinden mi?” diye sordu gişedeki kadın.

“Tabii... En kısa yoldan... Kahvaltıya yetişebilir miyim dersiniz?”

“Hayır, yetişemezsiniz.”

“Öğlen yemeğine? Ya da akşama?”

“Hayır. O zaman Paris üzerinden gitmeniz gerekir... Paris treni de saat sekizde gidiyor. Siz geç kaldınız.”

Geç kalmamıştı. Beautrelet trene yetişebildi.

“Harika!” dedi, ellerini ovuşturarak. “Cherbourg’da bir saat kaybettim, ama bu çok işime yaradı.”

Charlotte’un yalan söyleyebileceğini bir an bile düşünmedi. Şaşkın, çelimsiz ve sanki ihanete uğramış bu ufak yaratık, yaptığı şeyden utanırcasına gözlerini fal taşı gibi açarak bakmıştı. Öte yandan kabahatini affettirebilmenin de sevincini yaşamaktaydı. Beautrelet’nin, Lüpen’in adamlarına telefon edeceği şehrin Chateauroux olduğundan artık şüphesi kalmamıştı.

Paris'e vardığında takip edilmemek için her türlü önlemi aldı. Durumun kötüye gittiğinin farkındaydı. Babasının tutulduğu yere giden yolu bulmuştu. Dikkatsiz davranırsa her şey berbat olabilirdi.

Okul arkadaşlarından birinin evine gitti, bir saat sonra tanınmaz bir kılıkta dışarı çıktı. Şimdi otuzlu yılların İngilizisi gibiydi; kahverengi, kareli bir ceket ve kısa pantolonla kısa konçlu yün çoraplar giymişti. Başına da bir kasket geçirmişti. Yüzünü değiştirmiş, çenesini çevreleyen ve kızıla çalan takma bir sakal takmıştı. Bir boyacıdan kiraladığı bisiklete atlayarak Austerlitz tren istasyonuna doğru yola çıktı.

Geceyi Issoudun'da geçirdi. Ertesi sabah, şafak sökerken trene atladı. Saat yedide Chateauroux postanesine girdi. Orada biraz beklemek zorunda kalınca memurlarla biraz çene çaldı. Onlardan öğrendiğine göre iki gün önce aynı saatte şoför kıyafetinde bir adam, Paris'e nasıl gidileceğini sormuştu. Bundan daha sağlam kanıt olamazdı. Fazla beklemedi.

Öğleden sonra görgü tanıklarından, Tours'a giden yoldaki özel bir otomobilin Buzançais pazarı üzerinden Chateauroux'ya girdikten sonra şehir dışındaki orman kenarında durduğunu öğrendi. Saat ona doğru bu arabanın yanına bir adamın kullandığı iki beygirli bir fayton yanaşmış, sonra da Bouzanne vadisi üzerinden güneye yollanmıştı. Bu kez faytoncunun yanında biri

daha vardı. Öbür arabaysa geri dönerek Issoudun yoluna girmişti.

Isidore, üstü açık arabanın sahibini çabucak buldu, ama adam fazla bir şey söyleyemedi. Birine arabasını atlarıyla birlikte kiralamış, o da ertesi günü bunları geri getirmişti.

Aynı akşam Isidore, Issoudun'a giden arabanın orada durmayıp Orleans yoluna girdiğini, daha doğrusu Paris'e yollandığını öğrendi.

Tüm bunlara bakıldığında Beautrelet'nin babasının bu civarda bir yerde olması gerekiyordu. Peki ama adamlar, Chateaux'ya telefon edebilmek için neden beş yüz kilometre yol yapmış gibi görünmüştü? Bu uzun yolu kat etmelerinin bir nedeni, baba Beautrelet'yi istedikleri bir yere götürmektir. Bu yer de buralarda olmalı, diye düşünen Isidore bu umutla titredi:

“On beş yirmi kilometrelik bir alanda babam, yardımımı bekliyor. O, buralarda bir yerde. Benim soluduğum havayı soluyor.”

Hemen bir savaş planı hazırladı. Bir kurmay haritası buldu, onu ufak karelere ayırdı; sırasıyla bu karelerdeki köylere gitti, çiftlik sahipleriyle, öğretmenlerle, kaymakamlarla, rahiplerle görüştü; köylü kadınlarla çene çaldı.

Hedefe gittikçe yaklaşması gerektiğini düşünüyordu. hayalleri gerçekleşiyordu artık; sadece babasını bulmakla kalmayacak, Lüpen'in hapsedtiği Raymonde Saint

Véran'ı, Ganimard'ı, Herlock Sholmes'ü ve de başkalarını kurtaracaktı. Bunu başardıktan sonra da Lüpen'i tutuklatacak, şimdiye kadar çaldığı hazinelerin saklı bulunduğu barınağı da ortaya çıkaracaktı.

Ama on dört gün boş yere arayıp durdu ve kendine olan güvenini yitirdi. Başarıya ulaşamadığı için günler bitmek bilmiyordu. Araştırmalarını düzenli bir şekilde yürütmesine karşın hiçbir ize rastlamayışına artık şaşmıyordu.

Böylece cesaret kırıcı, tekdüze günler gelip geçti. Gazetelerden, Kont Gesvres'in kızıyla beraber Ambrumésy'i terk ederek Nizza civarında bir yere yerleştiklerini okudu. Bu arada Arsen Lüpen'in de kanıtladığı gibi Bay Harlington, suçsuz bulunarak serbest bırakılmıştı.

Isidore, yer değiştirdi; iki gün La Chatre'da, sonraki iki gün de Argenton'da kaldı. Sonuçta değişen bir şey olmadı.

Neredeyse savaştan vazgeçecekti. Babasını kaçırın fayton anlaşılan belirli bir yere kadar gitmişti; ondan sonra da vasıta değiştirmişlerdi. Ve babası kim bilir neredeydi! Isidore her şeyi bırakıp geri dönmeyi düşündü.

Derken bir pazartesi sabahı eline Paris'ten gönderilen pulsuz bir mektup geçti. Zarfın üzeri elle yazılmıştı ki bu onu şaşırttı. Çok heyecanlandı, düş kırıklığına uğrama

korkusundan mektubu açmaya cesaret edemedi. Eli titriyordu. Bu mümkün müydü?

Yoksa şeytan ruhlu düşmanı ona bir tuzak mı kuruyordu? Ani bir kararla zarfı yırtıp açtı. Mektup babasından geliyordu, onun el yazısıydı bu. Delikanlı, babasının el yazısını o kadar iyi tanıyordu ki!.. Hemen okumaya başladı:

“Bu mektup eline geçecek mi bilmem, benim sevgili oğlum. Umarım geçer. Beni kaçırdıkları gece bir otomobille uzun bir süre yol aldık, sabaha karşı da at arabasına bindirildim. Hiçbir şey göremedim, çünkü gözlerimi bağlamışlardı.

Beni içine tıktıkları şato, yapılışına ve bahçesindeki bitkilerine bakılırsa Fransa’nın orta kesimlerinden bir yerde olmalı. Kaldığım oda ikinci katta; iki penceresi var, biri tamamen sarmaşıklarla kaplı. Öğleden sonraları bahçede dolaşmama izin veriliyor, ama devamlı olarak gözaltındayım.

Bu mektubu yazdıktan sonra bir taşla bağlayacağım; belki günün birinde bahçe duvarının üzerinden fırlatıp atarım; belki bir köylü onu bulur da sana iletir. Merak etme, bana çok iyi muamele ediyorlar.

Sana üzüntü verdiğim için ben de çok üzülüyorum. Seni seven baban.

—Beautrelet.”

Isidore hemen zarfın üzerindeki damgaya baktı: Cuzion (Indre). Indre! Bu yeri haftalardan beri arayıp duruyordu.

Yanında taşıdığı küçük seyahat rehberini karıştırdı. Cuzion, Eguzon kasabasına bağlıydı. Vay canına! Orada da kalmıştı halbuki.

Ne olur ne olmaz diye kılık değiştirdi, çünkü artık o yörede tanınır hale gelmişti. Bu kez bir işçi gibi giyindikten sonra Cuzion'a yollandı; burası önemsiz bir kasabaydı, bulmakta güçlük çekmedi.

Bu arada şansı da yaver gitti. Kendisine çok yardımcı olan kaymakam, “Geçen hafta postaya verilen bir mektup mu?” diye sordu. “Bakın, sanırım size yardımcı olabilirim... Cumartesi sabahı çarşı pazar dolaşıp bileyicilik yapan Charel Baba'ya yolda rastladım ve ‘Kaymakam bey, bir mektup pulsuz da olsa gideceği yere ulaşır mı?’ diye sordu. ‘Tabii,’ dedim. ‘Ya ulaşmazsa?’ ‘Ulaşır be adam! Alacak olana biraz ceza kesilir, o kadar.’”

“Bu Charel Baba nerede oturuyor?”

“Aşağıda bir kulübede... Tek başına oturur. Mezarlığın karşısındaki eski surlar boyunca yürüyün... İsterseniz ben de geleyim?”

Surlardan arta kalan yıkıntılar, bir meyve bahçesinin ortasında bulunuyordu. Oraya vardıklarında zincire bağlı bir bekçi köpeğinin kulübesinden üç saksıya uçuştular.

Yanına yaklaştıklarında köpek ne havladı, ne de yerinden kımıldadı.

Beautrelet şaşkın şaşkın ilerledi. Hayvan yan yatmıştı, bacakları kasılıydı; ölmüştü.

Hemen eve koşuştular. Kapı açıktı. İçeri girdiler. Alçak tavanlı ve rutubetli odanın dibindeki saman yatakta bir adam yatmaktaydı.

“Charel Baba!” diye seslendi kaymakam. “Ne oldu sana?”

Zavallı adamın elleri buz gibiydi, yüzü bembeyaz kesilmişti; kalbi şimdilik atıyordu, ama çok zayıf ve yavaş... Yaralı falan değildi.

Onu ayıltmaya çalıştılar. Başaramayınca Beautrelet doktor çağırmaya gitti. Doktor da bir şey yapamadı. Yaşlı bileyici acı çekmiyor gibiydi. Onu ya hipnozla ya da uyku ilacıyla uyutmuşlardı.

O gece, yanında nöbet tutan Isidore, ihtiyar adamın biraz daha rahat soluk aldığına dikkat etti; kendisini saran görünmez bağlardan kurtulmak ister gibiydi.

Charel Baba şafak sökerken kendine geldi, her zamanki gibi yedi, içti ve hareket etti. Ama gün boyunca delikanlının sorularını yanıtlayamadı, beyni çalışmıyordu sanki.

Ama ertesi sabah Beautrelet’ye, “Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu. Evinde bir yabancı oluşunu ilk kez yadırgıyordu.

Derken belleği yavaş yavaş yerine geldi. Konuşmaya başladı. Yapacağı işleri düşündü. Ama Beautrelet kendisine, uyumadan önce neler olup bittiğini sorduğunda hiçbir şey hatırlamıyor gibiydi.

Beautrelet onun gerçekten de geri zekâlı olduğunu anladı. Geçen cumadan bu yana olanları hatırlamıyordu. Yaşamının normal akışı bıçak gibi kesilmişti sanki. Cuma sabahı ve öğleden sonrasında neler yaptığını anlattı; lokantada yemek yemişti. Sonra... Sonrasını bilmiyordu... O cumadan sonraki sabah uyandığını sanıyordu.

Beautrelet çıldırmak üzereydi. Çözüm, ardında babasının bulunduğu duvarları gören adamın gözlerindeydi, mektubu yerden alan ellerdeydi, trajedinin oynandığı bu köşede bir yerdeydi, yaşlı bileycinin şaşkın beyninin içindeydi. Ne var ki bu eller, bu gözler ve bu zihin gerçeğe bu kadar yakınken en küçük bir yankı vermekten çok uzaktı.

Ah, tüm çabalarını başarısızlığa uğratan bu suskunluk ve unutkanlık engeli, yine Lüpen'in işiydi! Hiç kuşkusuz Lüpen, baba Beautrelet'nin oğluna bir yolunu bulup haber gönderdiğini anlamıştı; yaşlı adamın söyleyecekleri ciddi bir tehlike oluşturunca. Beautrelet ise bu gizli eyleminden Lüpen'in haberi olmadığını düşünüyordu; yoldan geçen birinin mektubu bulacağını ve vicdanının sesini dinleyeceğini düşünmek de gerçekten akıllıca bir davranıştı. Şu anda hiç kimse, bir parktaki yıkıntıların

ardında, yardım bekleyen bir adamın tutsak edildiğini bilemezdi.

Hiç kimse mi? Haydi canım, Beautrelet biliyordu. Ama, Charel Baba konuşamıyordu işte.

Bu iş böyleydi. Ama en azından bileyicinin dolaştığı pazar yerine giderek onun, evine kadar hangi yoldan yürüdüğünü anlamak mümkündü. Böylece mektubu bulduğu yeri de saptayacaktı...

Ne var ki Isidore büyük bir dikkatle arayıp bulduğu Charel Baba'nın evine bir daha gitmemeye karar verdi. Yaptığı araştırma sonucu yaşlı adamın cuma günü Fresseline'de kurulan pazara gittiğini öğrendi; oraya ya dolambaçlı bir yoldan ya da kestirmeden gidiliyordu.

Cuma günü dolambaçlı yola daldı, ama dikkatini çekecek bir şey göremedi; ne dikenli çitler ne de eski bir şato. Fresselines'deki bir lokantada yemek yedi; tam gitmek üzereydi ki, Charel Baba'yı gördü: Bileyici, döner taşlı ufak arabasını iteleyerek caddeyi karşıdan karşıya geçmekteydi. Uzaktan onu takibe koyuldu.

Adamcağız iki kez mola verdi, bir düzine kadar bıçak bileli. Daha sonra Eguzon'daki pazara gitmek üzere Crozant yoluna çıktı.

Beautrelet peşinden gitti. Beş dakika geçmemişti ki yaşlı bileyiciyi takip edenin sadece kendisi olmadığını fark etti. Aralarında bir üçüncü kişi daha vardı; Charel Baba ne zaman dursa o da duruyor, ne zaman yürüse o da

arkasından yürüyor, bu arada da görülmemeye çalışıyordu.

“Onu gözlüyorlar,” diye düşündü Beautrelet. “Bakalım duvarın önünde duracak mı diye...”

Yüreği küt küt atmaya başladı. Çözüme gitgide yaklaşıyordu.

Üçü de karşılarına çıkan bayırlardan çıkıp inerek Crozant’a vardı. Charel Baba burada bir saat süreyle mola verdi.

Sonra nehir boyunca yürüyerek bir köprüden geçti.

O sırada Beautrelet’yi şaşırtan bir şey oldu. Üçüncü adam köprüye girmedi. Charel’in arkasından, gözden kayboluncaya kadar baktı. Sonra tarlalara açılan bir yola daldı. Beautrelet bir an tereddüt etti: Ne yapsaydı? Ani bir kararla üçüncü adamı takip etti.

“Charel Baba’nın hiç durmadan yürüdüğünü görünce içi rahatladı,” diye düşündü Beautrelet. “Şimdi o da gidiyor. Ama nereye? Acaba şatoya mı?”

Hedefe yaklaşmıştı. Sevinçten uçuyordu.

Adam nehir bitimine yakın bir yerde karanlık bir ormana daldı, bir süre sonra tekrar gün ışığına çıktı. Beautrelet de aynı ormandan çıktığında adamı göremeyince çok şaşırdı. Her tarafa baktı; birden, haykırmamak için kendini zor tuttu, ormandan tam çıkacakken kendini yine eski yerine attı. Sağ tarafta yüksek duvarlarla çevrili bir istihkam siperi gördü; bu

sipere destek olsun diye belirli aralıklarla masif payandalar dikilmişti.

Orada! Orada! Babası bu duvarların arkasındaydı! Lüpen'in kurbanını sakladığı gizli yeri keşfetmişti. Ağaçları saran yaprakların arasından çıkmayı göze aldı. Yavaş yavaş emekleyerek sağa yöneldi; vardığı ufak tepe, civardaki ağaçlar kadar yüksekti. Duvarlar ondan da yüksekti. Yine de şatonun çatısını görebildi; XIII. Louis devrinden kalma bir çatıydı bu: Ortasında dimdik yükselen büyük bir kule, onun çevresinde de ufak çan kuleleri vardı.

Beautrelet o gün için bu kadarıyla yetindi. Düşünüyordu; hücum planını tesadüflere bırakmak niyetinde değildi. Şimdi kendini Lüpen'den daha üstün hissediyordu; silahı ve savaş saatini kendi belirleyecekti.

Oradan uzaklaştı.

Köprünün yakınında kovalarla süt taşıyan köylü kadınlarla karşılaştı. Onlara dönerek, “Şu ağaçların arkasındaki şatonun adı ne?” diye sordu.

“O mu, bayım? İğne Şatosu.”

Bu soruyu öylesine sormuştu. Aldığı cevap onu şaşırttı.

“İğne Şatosu, ha?.. Yaa... Burası neresi oluyor? Indre yöresi mi?”

“Yok canım, hayır; Indre, nehrin öbür tarafına düşer. Bu yöreye Creuse denir, ‘oyuk’ anlamına gelir.”

Isidore'un başı döndü. *İğne Şatosu! Oyuk yöresi! İğne! Oyuk! Pusuladaki şifre buydu! Oyuk İğne! Zafer diye buna denirdi işte!*

Başka hiçbir şey söylemeden, kadınları öylece bırakıp sarhoş gibi yalpa vura vura oradan uzaklaştı.

VI TARİHÎ SIR

Beautrelet hemen kararını verdi: Tek başına harekete geçecekti. Resmî makamlara haber vermek çok tehlikeli olacaktı. Ne de olsa söyleyecekleri bir iddiadan öte gitmiyordu; ayrıca polis yavaş çalıştığı gibi ağzını da sıkı tutmazdı. Hele hele soruşturma başladı mı, Lüpen bunu kesinlikle haber alır ve rahat rahat kaçma planları hazırlayabilirdi.

Ertesi sabah saat sekizde, geceyi geçirdiği Cuzin yakınlarındaki handan koltuğunda büyük bir paketle ayrıldı. Karşısına çıkan ilk koruluğa daldı ve orada giysilerini çıkararak yine genç İngiliz ressam kişiliğine büründü, sonra da pazar yerindeki Eguzon noterliğine gitti.

Bu yöreden hoşlandığını, kendine uygun bir bina bulursa ebeveyniyle birlikte burada yerleşmek istediğini anlattı. Noter ona bir sürü yer gösterdi. Beautrelet, 'oyuk' anlamına gelen Creuse yöresindeki İğne Şatosu'nda ısrar etti.

“İyi de, bu şato beş yıldan beri müşterilerimden birine ait ve satılık değil,” dedi noter.

“Sahibi orada mı oturuyor?”

“Oturuyordu, daha doğrusu annesi devamlı olarak orada kalıyordu. Ama fazla karanlık olduğu için şatoyu beğenmedi ve geçen yıl ayrıldı.”

“Yani şu sırada orada kimse oturmuyor mu?”

“Baron Anfredi adında bir İtalyan oturuyor; müşterim ona bu yaz için kiraladı.”

“Ya! Baron Anfredi dediğiniz genç bir adam, değil mi? Hani şöyle sert yüzlü...”

“Bilemiyorum... Onunla müşterim bizzat pazarlık etti. Kontrat falan yapmadılar, sadece kâğıt üzerinde bir anlaşma hazırladılar...”

“Ama siz baronu tanıyorsunuz, değil mi?”

“Hayır, şatodan hiç çıkmaz. Bazen geceleri arabasıyla dolaşır. Alışverişi aşçı kadın yapar hep, o da kimseyle konuşmaz. Acayip insanlar...”

“Müşteriniz şatoyu satar mı dersiniz?”

“Sanmıyorum. Bu, tarihî bir şato; XIII. Louis devrinden kalma. Müşterim ona çok bağlı, ama fikir değiştirmişse onu bilmem...”

“Bana adresini verebilir misiniz?”

“Louis Valm  ras, Mont Thabor Sokağı 34 numara.”

Beautrelet, Paris’e giden ilk trene bindi.

İki gün sonra, üç kez gittiği şatodan eli boş döndü; dördüncü gün Louis Valm ras’la buluşabildi. Otuz yaşlarında, sempatik bir adamdı. Beautrelet kendi kimliğini saklamaya gerek görmedi, adını söyledikten sonra geliş nedenini ve niyetini açıkladı.

“Babamın diğer tutsaklarla birlikte bu şatoda saklı tutulduğuna dair elimde yeterince kanıt var,” dedi. “Size sormak istiyorum: Şu kiracınız Baron Anfredi hakkında ne biliyorsunuz?”

“Pek fazla bir şey bildiğim yok. Kendisiyle geçen kış Monte Carlo’da tanıştım. Tesadüfen benim, şatonun sahibi olduğumu öğrenmiş; yaz tatilini Fransa’da geçirmeye karar verdiği için şatoyu kiralamak istedi.”

“Genç bir adam, değil mi?...”

“Evet, kumral, zeki bakışlı biri...”

“Sakallı mı?”

“Evet. Keçi sakalı, rahiplerinkine benzeyen yakalığının üstüne düşüyor. Zaten bir İngiliz rahibi gibi gözüküyor.”

“Ta kendisi...” diye mırıldandı Beautrelet. “Tam benim gördüğüm gibi, tarifi tıpa tıp uyuyor.”

“Kime uyuyor? Emin misiniz?”

“Eminim ki kiracınız, Arsen Lüpen’den başkası değil!”

Bu hik ye Louis Valm ras’ın çok hoşuna gitti. Lüpen’in tüm maceralarını biliyordu, Beautrelet’yle olan çatışmalarını da... Ellerini ovuşturdu.

“Desenize İğne Şatosu ünlü olacak!.. Aslında ben de burayı elden çıkarmak istiyordum, zaten annem artık burada oturmuyor. Bu maceradan sonra bir alıcı arayacağım. Yalnız... Sizden çok dikkatli davranmanızı rica edeceğim. Yüzde yüz eminseniz polise haber verin. Yoksa şatonun adı kötüye çıkar. Kiracım belki de Lüpen değildir?”

Beautrelet ona planını açıkladı. Gece oraya yalnız gidecekti; duvarı tırmandıktan sonra parkta saklanacaktı.

Louis Valm ras hemen bir itiraz gerekçesi buldu:

“Duvarı o kadar kolay aşamazsınız. Aşsanız bile karşınıza iki av köpeğı çıkacaktır, annemin köpekleri... H    şatodalar.”

“Peh! Zehirle işlerini bitiririm...”

“Haydi öyle olsun! Diyelim ki onlardan kurtuldunuz... Sonra? Şatoya nasıl gireceksiniz? Kapılar demirden ve sımsıkı kapalı, pencereler de parmaklıklı. Ayrıca, içeri girseniz bile kim size yolu gösterecek? Seksen tane oda var.”

“Evet, ama babamın bulunduğu oda iki pencere ve ikinci katta.”

“O odayı bilirim, ona ‘sarmaşıklı oda’ adını taktık. Ama oraya nasıl ulaşacaksınız? Şatoda üç merdiven ve sayısız koridor var. Size ne kadar anlatsam, yine yolu şaşırsınız.”

“O zaman siz de benimle gelin,” dedi Beautrelet gülümseyerek.

“İmkânsız. Anneme söz verdim, güneye yapacağı yolculukta kendisine refakat edeceğim.”

Beautrelet, yanında kaldığı arkadaşının evine döndü ve hazırlıklara başladı. Akşama doğru, tam dışarı çıkacaktı ki Valm  ras   ıkageldi.

“Hâlâ gelmemi ister misiniz?”

“İstemez olur muyum!”

“Pek  l  ! Size refakat edeceğim. Evet, bu işi ben de merak ediyorum. Sanırım canımız sıkılmayacak, bu eyleme katılmak bana zevk verecek galiba...”

Çok eski, koskoca, paslı bir anahtar gösterdi.

“Bu anahtar bir şeyi a  ıyor mu?” diye sordu Beautrelet.

“İki küçük kule arasında gizli bir kapı var, bu onun anahtarı. Bu kapı asırlardır kullanılmadı, kiracıma bile göstermedim. Bu kapıdan tarlalara ve ormana çıkılır...”

Beautrelet kabaca sözünü kesti:

“Siz bu çıkışını biliyorsunuz. Takip ettiğim adam da parka buradan çıkmış olmalı. Haydi bakalım, bu oyun hoşuma gitti. Bu defa kazanacağız. Tabii çok dikkatli olmalıyız.”

İki gün sonra cılız bir atın   ektiğı bir   ingene arabası, Crozant’a doğıru yollandı. Köye varınca arabayı bir sundurmaya çektiler. Arabacı, Valm  ras’tan başkası değıldi; hasır iskemle   renler de Beautrelet’yle onun okuldan iki arkadaşıydı.

Üç gün orada kalıp uygun geceyi beklediler. Bu arada her biri parkın etrafında dolaştı. Beautrelet, birden gizli kapıyı gördü. İki ufak kule arasındaydı ve üzerine duvar örülmüştü; çalılıkların arkasında kalıyordu, duvar taşları neredeyse görülmüyordu.

Dördüncü gün, bekledikleri gibi gökyüzünü kara bulutlar kapladı. Valmérias etrafa bir göz atacak ve durum uygun değilse geri dönecekti.

Dördü birden koruluktan geçti. Derken Beautrelet, süpürge otları arasından sürünerek ilerledi; bu arada eline hep dikenler battı. Sonra yavaşça doğrularak anahtarı ufak kapının deliğine soktu. Dikkatlice çevirdi. Dayandığı zaman, kapı açılacak mıydı? Yoksa içeriden sürgülü müydü?

Dayanmaya gerek kalmadı, kapıyı eliyle itince; gacırtısız açıldı. Parka girmiş bulunuyordu.

“Girdiniz mi, Beautrelet?” diye sordu Valm  ras. “Beni bekleyin. Siz, arkadaşlar, kapıda nöbet tutun ki dönüşümüzü kimse engellemesin. En ufak bir tehlikede ıslık çalıp haber verin!”

Beautrelet'nin elinden tuttu; çalılıkların arasına daldılar. Orta kısımdaki çimenliğin kenarına vardıklarında bir ışık huzmesi çıktı karşılarına. Aynı anda ay, bulutlardan sıyrıldı; ufak kuleleriyle birlikte görkemli şatonun ona ismini veren sivri kulesi görüldü. Pencereilerin ardında

ışık falan yoktu. Her taraf sessizdi. Valm ras delikanlıyı kolundan tuttu.

“Ses  ıkarma.”

“Ne var?”

“Köpekler, arka tarafta... Bakın...”

Hırıltılar duyuldu. Valm ras hafif bir ıslık çaldı. İki beyaz gölge bir hamlede sıçrayıp geldi ve efendilerinin ayakları dibine   reklendi.

“Sakin olun evlatlarım... Yatın bakayım   yle... Aferin... Kımıldamayın.” Sonra Beautrelet’ye döndü. “ imdi gidebiliriz, i im rahatladı.”

“Yolu biliyor musunuz?”

“Evet, taraçaya yaklaştık.”

“Sonra?”

“Hatırımda kaldığına göre altından nehir geçen taraçanın bulunduğu yerin solunda, giriş katında panjurlu bir pencere olacak; panjurları zor kapanır, onun için dışarıdan a abiliriz.”

Oraya vardıklarında gerçekten de pencereyi kolaylıkla açtılar. Valm ras bir elmasla camı kesti. Pencerenin ispanyoletini çevirdi. Sırayla balkona çıktılar. Şimdi şatonun içindeydiler.

“Bulunduğumuz oda,” dedi Valm ras, “koridorun sonuna rastlar. Ondan sonra içinde heykellerin bulunduğu koskoca bir dehliz gelecektir; bu holün sonunda da bir merdiven var, buradan babanızın bulunduğu odaya

çıkılır.” İleri bir adım attı. “Geliyor musunuz, Beautrelet?”

“Evet, evet.”

“Yoo, gelmiyorsunuz... Neyiniz var?”

Oğlanın elini tuttu. Buz gibiydi. Isidore yere çömeliverdi.

“Ne oldu böyle?”

“Yok bir şey... Geçer şimdi.”

“Bir şey mi var?”

“Korkuyorum...”

“Korkuyor musunuz?”

“Evet, sinirlerim bozuldu. Ama çabuk geçer. Bugün... Bu sessizlik... Heyecan... Zabıt kâtibinin bıçaklı saldırısı... Hepsi bir araya gelince... Neyse, geçer... Bakın, geçti bile.”

Gerçekten ayağa kalkabildi. Valm  ras onu odadan dışarı çıkardı. Karanlıkta koridor boyunca el yordamıyla yürüdüler.   yle yavaş hareket ediyorlardı ki birbirlerini bile duymuyorlardı. Y  r  d  kleri dehliz hafif bir ışıkla aydınlatılmıştı. Valm  ras başını oraya daldırdı. Merdivenin sonundaki bir sehpayı konmuş gece lambasının ışığıydı bu, palmiye yapraklarının arasından sızıyordu.

“Dur!” diye fısıldadı Valm  ras.

Lambanın yanı başında, silahlı bir adam nöbet tutuyordu. Onları görmüş m  yd  ? Belki. Adam tedirgin

olmuştı ki silahını doğrulttu. Beautrelet, vazonun arkasına saklanıp yerinden kımıldamadı; yüreği küt küt atıyordu. Bir ses ya da bir kıpırtı duyulmayınca nöbetçi rahatladı, silahını indirdi. Ama başını palmiye vazosuna çevirmişti.

Bitmek bilmeyen on, on beş dakika geçti. Ay ışığı sahanlıktaki pencereden içeri sızıyordu. Beautrelet birden bu ışığın belli belirsiz kıpırdadığını fark etti; on, on beş dakika sonra tam onun yüzüne yansıyacaktı!

Alnından damlayan terler ellerini ıslattı. Öyle korkuyordu ki içinden kaçmak geldi. Ama Valm  ras'ın da orada olduğunu düşününce gözleriyle onu aradı; karanlıkta, heykellerle bitkiler arasından öne doğru ilerlediğini görünce çok şaşırdı. şimdi, merdivenin en alt basamağına ulaşımtı ve n  bet  iden birkaç adım berideydi.

Ne yapmak niyetindeydi? Daha da mı ilerleyecekti? Tek başına yukarı çıkıp esirleri mi kurtaracaktı yani? Peki, nöbetçinin önünden nasıl geçecekti? Beautrelet artık onu göremiyordu; etraftaki sessizliğe karşın delikanlı, bir şeyler olduğunu hissetti.

Derken bir gölge, nöbetçinin üzerine sıçradı; gece lambası söndü, bir boğuşma oldu. Beautrelet o tarafa koştu. Yerde iki vücut yuvarlanıyordu.   ne eğilmek istedi. Ama boğuk bir inilti ve hırıltı işitti; boğuşanlardan biri ayağa kalktı ve oğlanın kolunu tuttu.

“Çabuk... Gidelim.”

Bu Valm  ras’tı.

İki kat yukarı çıktılar, halı serili bir koridora daldılar.

“Sağa...” diye fısıldadı Valm  ras. “Soldaki dördüncü oda.”

Aradıkları odanın kapısını çabucak buldular. Bekledikleri gibi tutuklular içerideydi. Kilidi a  mak için yarım saat boyunca adamakıllı uğraştılar. Sonunda içeri girdiler. Beautrelet, karanlıkta el yordamıyla yatağı buldu. Babası uyuyordu. Usulca onu uyandırdı.

“Benim, Isidore... Bu da bir arkadaşı  m. Korkma sakın... Kalk ayağa. Hiçbir şey söyleme.”

Babası giyindi, odadan çıkarken, “Şatoda benden başka bir tutsak daha var,” dedi.

“Yaa? Kim? Ganimard mı? Sholmes m  ?”

“Hayır... Yani ben onları görmedim.”

“Kimi gördün peki?”

“Genç bir kızı.”

“Herhalde Bayan Saint V  ran’dı?”

“Bilmiyorum... Kendisini bir iki kere uzaktan, parkta gördüm. Penceremden sarkıp baktığımda onun penceresini görebiliyordum. Hatta bana işaret etti.”

“Onun odasının nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet, bu koridorda, sağdan üçüncü oda.”

“Mavi oda,” diye mırıldandı Valm  ras. “Onun kapısı çift kanatlıdır. Kolay a  arız.”

Gerçekten de kapı hemen açılıverdi. Baba Beautrelet, genç kızı alıp getirmek için içeri daldı.

On dakika sonra genç kızla birlikte odadan çıktı ve oğluna, “Haklıymışsın,” dedi. “Bayan Saint V ran’mış...”

Dördü birden merdivenden indiler. Son basamağa gelince Valm ras durdu ve onları taraçalı odaya iterken yerde yatan adama doğru eğildi:

“ lmemi , yaşayacak.”

“ ok şükür!” diyen Beautrelet rahat bir nefes aldı.

“Neyse ki bı a ım se irtmi . Aslında bu serserilere acımamak lazım ya, neyse...”

Dışarıda iki köpek onları karşıladı; gizli kapıya kadar hep birlikte yürüdüler. Orada Beautrelet arkadaşlarıyla buluştu. Parktan çıktılar.

Saat sabahın     olmuştu.

Bu ilk zafer Beautrelet’yi tatmin etmiş değildi. Babasıyla genç kızı emin bir yere götürdükten sonra onlara şatoda daha başka kimlerin bulunduğunu, Arsen Lüpen’in alışkanlıklarını sordu. Lüpen,    dört günde bir şatoya geliyor, akşamları arabasıyla dolaşıyor,  afak sökerken de gidiyormuş. Her gelişinde esir aldığı kimseleri ziyaret ediyormuş; onlara çok iyi bakıyor ve arkada  a davranıyormuş. Şu anda şatoda değilmiş.

Ondan başka şatoda yemek pişiren ve ortalığı temizleyen ya lı bir kadın varmış; ayrıca sırayla nöbet

tutan ve kendileriyle hiç konuşmayan iki kişi daha varmış; görünüşlerine bakılırsa Lüpen'in adamlarıymış.

“Yine de iki kişi var karşımızda,” dedi, Beautrelet. “Kadını da sayarsak üç... Bu işin şakası yok. Vakit kaybetmesek iyi olur...”

Bisikletine atladığı gibi Eguzon pazarına yollandı ve polisleri ayağa kaldırdı; saat tam sekizde yanına nöbetçi çavuşla altı polis alarak Crozant'a döndü.

Beautrelet'nin iki arkadaşı arabada nöbet tutuyordu. Gizli kapının başına iki polis diktiler. Diğer dördü, şeflerinin emrinde, Beautrelet ve Valmérias'la birlikte şatonun ana kapısına vardı. Çok geç kalınmıştı. Kapı ardına kadar açıktı. Bir köylünün anlattığına bakılırsa, bir saat önce şatodan bir otomobil ayrılıp gitmişti.

Araştırmalar bir sonuç vermedi. Anlaşılan çete, geçici olarak orada yerleşmişti. Birkaç köpek tasması, biraz çamaşır ve mutfak eşyası buldular; o kadar.

Beautrelet'yle Valmérias'ı en çok şaşırtan şey, yaralı adamın nasıl kaçtığıydı. Boğuşmaya dair ne bir kanıt bulabildiler, ne de zeminde bir damla kan.

Lüpen'in İğne Şatosu'nda oturduğunu kanıtlayacak bir belge de bulunamadı. Hani Beautrelet'yle babasının, Valmérias'la Bayan Saint Vėran'ın iddiaları reddedilse yeri ydi. Ne var ki genç kızın yattığı odanın yanındaki odada yarım düzine çiçek buketi bulundu; her birinin üzerinde Arsen Lüpen'in kartviziti vardı. Genç kızın

unuttuğu ya da kasten bıraktığı solgun çiçekler... Bunlardan birine, Raymonde'un henüz görmediğı bir mektup iliştirilmişti. Bu mektup o gün öğleden sonra sorgu hâkiminin huzurunda açıldı, on sayfalık bir mektuptu bu. Her bir sayfası ricalarla, yalvarmalarla, tehditlerle ve çaresizliğin göstergesi satırlarla doluydu; kısacası nefret ve hakaret içeren bir aşkın deliliğı sergilenmişti. Ve şöyle bitiyordu:

“Salı akşamı geliyorum, Raymonde. O zamana kadar düşün. Her şeyi göze almış durumdayım.”

Salı akşamı, tam Beautrelet'nin Bayan Saint Véran'ı kurtardığı güne rastlıyordu.

Olayın beklenmedik çözümü kamuya açıklandığında herkesin ne büyük bir şaşkınlığa düştüğü hâlâ hatırlardadır. Bayan Saint Véran özgürlüğüne kavuşmuştu! Lüpen'in her çareye başvurarak kaçırdığı ve sahip olmak istediğı kız, onun pençesinden kurtulmuştu. Lüpen'in, bu tutkusunu gerçekleştirmek uğruna barış teklif edebilmesi için kaçırttığı Beautrelet'nin babası da kurtulmuştu. Her iki tutsak da artık serbestti! Çözülmez sanılan Oyuk İğne'nin esrarı da yalnız kamuya değil, dünyanın dört bir köşesinde duyuruldu!

Gerçekten de halk, dalga geçmeye başladı. Bu yenik macera adamı adına şarkılar bestelendi: Lüpen'in Aşk, Arsen'in Gözyaşları, Âşık Soyguncu, Yankesicinin Ah'ı... Bunları artık bulvarlarda duyabiliyordunuz; işçiler çalışırken tra-la-la diye bu şarkıları mırıldanıyordu.

Gazetecilerin peşine düştüğü Raymonde, soruları cevaplarken çok tedirgindi. Ama ortada bir mektup vardı işte... Çiçek buketleri.... Ve Lüpen'in sızlanmaları! Artık herkes Lüpen'le dalga geçiyordu; gülünecek bir hale düşmüştü, onu tahtından indirmişlerdi. Ve Beautrelet bir idol olmuştu. O her şeyi görmüş, önceden haber vermiş ve her şeyi açıklığa kavuşturmuştu. Bayan Saint V éran'ın sorgu hâkimine anlattıkları, delikanlının varsayımlarını doğrulamıştı. Önceden söyledikleri, zaman içinde gerçekleşmişti. Lüpen, karşısında üstadını bulmuştu!

Beautrelet, babasından Savoyen'deki hana dönmeden önce, Bayan Saint V éran'la birlikte birkaç ay güneşli bir ülkede, daha doğrusu Kont Gesvres'in, kızıyla birlikte geçen kıştan beri oturdukları Nizza yakınlarında bir yerde tatil yapmasını istedi. İki gün sonra Valm éras, annesini yeni arkadaşlarına tanıştırdı. Hep beraber Gesvres'in villasına yerleştiler; kontun tuttuğu yarım düzine adam gece gündüz bu villada nöbet tutuyordu.

Ekim ayı başında öğrenci Beautrelet, öğrenimini sürdürmek ve sınavlara hazırlanmak için Paris'e döndü. Yeniden okul hayatı başladı; bu kez ortalık sakindi, sıradışı herhangi bir olay gerçekleşmedi. Ne olacaktı ki zaten? Savaş sona ermemiş miydi?

Bu arada Lüpen, oyunu kaybettiğini anlamış olmalıydı; bu gerçeği kabullenmekten başka seçeneği kalmamıştı. Ve bir gün Ganimard'la Sholmes de ortaya çıkıverdi, ama ikisi de halk nezdinde saygınlığını yitirmişti. Paçavra

toplayan biri onları Orfevres rıhtımında bulup polise haber vermişti; ikisi de elleri ayakları bağı halde uyuyordu.

Bir haftada ancak kendilerine gelebildiler; o zaman başlarına geleni anlattılar; daha doğrusu Ganimard anlattı, çünkü Sholmes'ün yüzünden düşen bin parçaydı, üstelik çok öfkeliydi. İkisine de Kırlangıç isimli bir yelkenliyle hoş ve öğretici bir Afrika turu yaptırılmıştı; her koya yanaştıklarında tayfalar karaya çıktığında bunlar gemide birkaç saatliğine rahatça dolaşabilmişti. Ancak Orfevres rıhtımına nasıl çıkarıldıklarını hatırlayamadılar; herhalde son günlerde kendilerine uyku ilacı verilmişti.

Bu, Lüpen'in pes ettiğini gösteriyordu.

Bu arada gelişen bir olay da bu yenilginin üstüne tuz biber ekti: Louis Valm  ras'la Bayan Saint V  ran nişanlandı. Mevcut koşulların sağladığı sıkı fıkı arkadaşlık, iki gencin birbirini sevmesiyle sonuçlanmıştı. Valm  ras, Raymonde'un melankolik cazibesine kapılmıştı; hayattan acı bir şekilde nasibini almış ve bir koruyucuya ihtiyaç duyan genç kız da kendisinin kurtarılmasında canla başla görev alan genç adamın gücü ve enerjisine yenik düşmüştü.

Düğün günü yaklaşırken bir endişe havası hâkimdi. Lüpen bu işe yine karışmayacak mıydı? Sevdiği kadını kaybetmiş olmayı içine sindirebilecek miydi? Birkaç kez villa yakınında şüpheli şahıslar gör  ld  ; hatta bir akşam Valm  ras sarhoş bir adamın kurşununa hedef oldu,

şapkasında açılan bir delikle ucuz kurtardı. Her şeye rağmen kararlaştırılan gün ve saatte düğün töreni gerçekleşti ve Raymonde Saint V ran, Louis Valm ras'ın karısı oldu.

Kader hep Beautrelet'den yanaydı sanki, ne de olsa rakibi pes etmişti. Delikanlının hayranları, onun zaferini ve Lüpen'in mahvoluşunu kutlamak için büyük bir ziyafet düzenlemeye karar verdi. Bu fikir coşkuyla karşıldı. On dört günde    yüz kişilik bir komite kuruldu. Paris'teki tüm liselere davetiye gönderildi; her sınıftan iki kişi davete katılacaktı. Basın Beautrelet'yi  ve  ve bitiremiyordu. Ziyafet, olması gerektiği gibi muhteşemdi.

Ve Beautrelet, kahraman ilan edildi. Yine de delikanlı nereye gitse, abartmaksızın dengeyi sağlamayı beceriyordu. Her zaman olduğu gibi alçakgönüllüydü; abartılı tebrikler karşısında şaşırıyor, üstün zek sını takdir eden ünlü cinayet uzmanlarının iltifatları karşısında utanıyor, aynı zamanda da duygulanıyordu. Bu duygularını bir iki sözcükle dile getirirken de yine herkesin hayranlığını kazanıyordu. Konuşurken bir  ocuk gibi şaşırıyor, yüzüne bakılınca da kızarıyordu. Sevindiğini belli ederken gurur duyduğunu da saklamıyordu. Ve gerçekten, aklı başında biri olarak burada geçirdiği dakikalar onu mest ediyordu. Dostlarına, sınıf arkadaşlarına, kendisini tebrik etmek için

kendiliğinden çıkagelen Valm ras’a, Kont Gesvres’e ve babasına gülücükler dağıtıyordu.

Konuşmasını bitirip de kadehini kaldırdığı anda salonun öbür ucundan bazı sesler yükseldi. Biri, elindeki gazeteyi sallayarak içeri girdi. Ortalık sakinleşince küstah adam yerine oturdu, ama masanın etrafında meraklıların fısıltıları duyuluyordu. Gazete elden ele dolaştı, her göz gezdiren, hafif bir çığlık atmaktan kendini alamıyordu.

Şeref masasında herkes ayağa kalkmıştı. Baba Beautrelet gazeteyi alarak oğluna uzattı.

Herkes, “Okuyun! Okuyun!” diye bağırıyordu.

Bazıları da, “Susun yahu! Okuyacak... Dinleyin!” diyordu.

Beautelet doğruldu, davetlilere baktı; babasının verdiği gazetedeki makaleye bir göz attı; sonra altı mavi kalemle çizilmiş satırları okuyunca bir eliyle herkese sakin olmasını işaret etti ve heyecanlı bir sesle aşığıdaki şaşırtıcı açıklamayı okudu. Bu yazıda tüm varsayımları bir kenara atılıyor, savunduğu teoriler   r t l yor ve Arsen Lüpen’e karşı verdiği mücadelenin hiçbir işe yaramadığı ortaya konuyordu:

“Güzel Sanatlar Akademisi  yesi Massiban’dan açık mektup.

Sayın Yazı İşleri Müdürü!

17 Mart 1679’da, -1679 diye yazıyorum, yani XIV. Louis zamanında- Paris’te şu başlıkla ufak bir broşür

yayımlandı: ‘Oyuk İğne’nin Esrarı: Bununla ‘gerçek’, ilk kez halka açıklandı. Tarafımdan yüz adet bastırılan bu kitapçık kral hazretlerinin bilgilerine arz olunur.’

Başlık böyleydi. 17 Mart sabahı saat dokuzda çok genç ve iyi giyimli bir adam saraya çıktı; bu, kitabın yazarıydı, adını saklı tutuyordu. Kitabından dört nüsha dağıtmıştı ki bir muhafız yüzbaşısı tarafından durdurulup kralın huzuruna çıkarıldı. Az sonra, dağıttığı dört kitabı tekrar bulmak amacıyla oradan ayrıldı. Yüz kitap bir araya getirildikten sonra hepsi tek tek gözden geçirildi ve sonra hepsini kral bizzat ateşe atarak yaktı; sadece birini kendine sakladı. Sonra muhafız yüzbaşısına, kitabın yazarı Bay Saint Mars’ı tutuklattırıp önce Pignerol Devlet Cezaevi’ne, oradan da Sainte Margeurite Adası’na göndertti. Bu yazar elbette ünlü Demir Maskeli Adam’dan³ başkası değildi.

Yazarla kralın görüşmesinde hazır bulunan muhafız yüzbaşısı, bir ara şeytana uyup da şömineden, ikinci bir kitabı yanmaktan kurtararak almasaydı gerçek, -olduğu gibi ya da kısmen- ortaya çıkmayacaktı. O günün üzerinden altı ay geçtikten sonra yüzbaşı, Daillon’dan Mantes’e giden yolda ölü bulundu. Katili, onun giysilerini paramparça ettiyse de farkında olmadan sol ceket cebinde oldukça kıymetli bir elmas bırakmıştı.

Evrakı arasında da elle yazılmış bir not buldular. Yanmaktan kurtarılan kitap değil de onun birinci

kısımının bir özetiydi bu.

Söz konusu olan, İngiliz krallarının ortaya çıkardıkları bir sırdı. Krallık, yarı deli olan IV. Henry'den York Dükü'ne geçerken bu sır ortadan kayboldu. Daha sonra Jeanne d'Arc, durumu Fransa kralı VII. Charles'a açtı. Bu, bir devlet sırrı olarak mühürlü bir mektupla kraldan krala geçti ve her kralın ölüm döşegine 'Fransa Kralı İçin' ibaresiyle iliştirildi. Bu mektupta, asırlardır kralların el koydukları muazzam bir hazinenin saklı olduğu yer yazılıydı.

Yüz on dört yıl sonra, Templar Kulesi'nde hapis yatan XVI. Louis, kral ailesine göz kulak olmakla görevlendirilmiş subayı bir kenara çekip şunları söyledi: 'Bayım, bugüne kadar ailenizde kralın muhafız alayında çalışan biri var mıydı?'

'Vardı, efendim.'

'İyi o zaman, siz tam aradığım adamsınız, eğer.'

Durdu; bir an tereddüt eden subay, kralın cümlesini tamamladı:

'...Sizi ele vermek mi? Aman efendim, bu aklımdan bile geçmez...'

'Öyleyse beni dinleyin.'

Kral cebinden ufak bir kitap çıkardı, son sayfasını kopardı. Sonra düşündü:

'En iyisi kopya edeyim,' diyerek büyük bir kâğıdı parçalayıp ufak bir kare elde etti; bu pusulaya kitabın

basılı sayfasındaki nokta, çizgi ve rakamları eliyle aynen yazdı. Kitabın o sayfasını yaktıktan sonra pusulayı ikiye katlayıp mühürleyerek subaya verdi:

‘Bayım, ben öldükten sonra bu pusulayı kraliçeye verin ve deyin ki, ‘Kral tarafından, Kraliçe... Majesteleri ve oğulları için.’

‘Eğer anlamazsa?..’

‘Şöyle deyin: Bu, İğne’nin sırrı.’ Kraliçe o zaman anlayacaktır.’

Ve kral bu sözlerin ardından kitabı yaktı. 21 Ocak’ta da giyotinle idam edildi.

Muhafız subayı, kendisine verilen görevi ancak iki ay sonra yerine getirebildi, çünkü Marie Antoinette’i hapse atmışlardı. Bir yolunu bularak günün birinde kraliçenin karşısına çıktı. Yalnızca onun işitebileceği kadar yavaş bir sesle konuştu.

‘Kraldan majestelerine ve oğluna, efendim,’ diyerek mühürlü mektubu ona verdi.

Nöbetçilerin bakmadığına emin olduktan sonra kraliçe, mührü kopardı; önce satırlara bakınca şaşırdı, ama sonra her şeyi anladı. Acı acı gülümseyerek, ‘Neden bu kadar gecikti?’ diye sordu.

Tereddüt ediyordu. Bu tehlikeli belgeyi nerede saklasaydı ki? Sonra elindeki dua kitabını açarak pusulayı kitabın meşin cildiyle mukavva kapağı arasına sokuşturdu.

‘Neden bu kadar gecikti?’ diye sormuştu. Vaktinde gelseydi hayatları kurtulabilirdi belki, ama olmadı. Kasım ayında Marie Antoinette de aynı şekilde giyotinle idam edildi.

O muhafız subayı, kendi ailesine ait belgeleri incelerken XIV. Louis ’nin yanında muhafız subaylığı yapmış büyük babasının bir mektubunu buldu. O günden sonra aklını bu sırra taktı, ne yapıp edip bunu çözecekti. Latin yazarların bütün eserlerini, Fransa ve komşu ülkeler tarihini okudu, manastırları araştırdı; hesap kitaplarındaki rakamları çözmeyi denedi. Tarihî belge ve antlaşmaları inceleyerek bunların yıllar sonra ne anlama geldiklerini az çok çıkarabildi.

Üçüncü kitabın şerhinde Sezar’ın Galya Savaşı anlatılıyordu; Viridovix yenilgisinden sonra Sezar’ın huzuruna getirilen kumandan G. Titirius, ona fidiye olarak İğne’nin sırrını verdi.

Saint Clair sur Epte tarafından yazılan kitapta Kekeme Louis’nin oğlundan Norman Dükü Rollo’ya gelinceye kadar tüm Rollo bireylerinin İğne’nin sırrını bildiğı belirtiliyordu.

Gibson’un yazdığı Saksonya Tarihi’nin 134. sayfasında, İngiliz Kralı I. William’ın sancak direğinin ucunda iğne deliğı gibi bir delik bulunuyordu ki bu İğne’yi, daha doğrusu Oyuk İğne’yi temsil ediyordu.

Jeanne d'Arc, mahkemesi sırasında Fransa Kralı'na bir sırdan bahsetmek isteyince yargıç, 'Evet, neden bahsetmek istediğini biliyoruz, Jeanne; zaten bu yüzden öleceksin!' diye cevap vermişti.

Kral IV. Henry, bazen 'İğne'nin başına' yemin ederdi.

I. François, 1520'de Le Havre meclis üyelerini topladığında -Honfleur'lü bir vatandaşın günlüğüne göre- şöyle konuşmuştu:

'Fransa kralları öyle bir sırra sahiptir ki bununla birçok şehrin kaderini değiştirebilirler.'

Sayın Yazı İşleri Müdürü! Bütün bu bilgileri, Demir Maskeli adamın, muhafız subayı ve torunlarının akıbetini, bugün elime geçen bir broşürden öğrendim; bu kitapçık, o torunlardan biri tarafından yazılmış olup 1815 Haziran'ında, Waterloo Savaşı'ndan önce ya da sonra kamuya açıklandı, ancak Devrim'e rastladığı için pek ilgi çekmedi.

Bu kitapçığın ne kıymeti olabilir? Hiç, diyeceksiniz belki; önce ben de öyle sandım. Ta ki Sezar'ın anlattıklarından bahseden kısmı ve zikredilen olayı okuyuncaya kadar! Aynı olaya Saint Clair sur Epte antlaşmasında, Saksonya Tarihi'nde, Jeanne d'Arc'ın mahkemesi sırasında, kısacası şimdiye kadar araştırdığım tüm belgelerde değinilmekteydi.

Kesinleşen bir gerçek varsa, o da broşürü yazan kişinin 1815 yılında açıkladığı şeydir: Bu kişi, Napolyon'un

emrinde subay olarak çalışırken, bir akşam atı sakatlanınca bir şatonun kapısını çaldı. Saint Louis şövalyelerinden yaşlı bir adam onu içeri aldı. Yazar, yaşlı adamla muhabbeti koyuldukça ondan, bu şatonun XIV. Louis tarafından 'Oyuk' ırmağı yakasında yaptırıldığını ve adına İğne Şatosu dendiğini öğrendi. Kralın emrine göre bir sürü çan kulesi arasından kocaman bir kule yükselecekti. Yapılış tarihi 1680 olarak belirlendi, hâlâ aynı tarihi kapısında görebilirsiniz.

1680! Kitabın kamuya açıklandığı ve Demir Maskeli Adam'ın zindana atıldığı yıl! Böylece her şey açıklığa kavuşmuş oluyor: XIV. Louis, sırrın herkesin diline düştüğünü fark edince bu şatoyu yaptırdı ve bu sırrı öğrenmek isteyen meraklılara da doğal bir açıklamada bulundu: Oyuk İğne! Oyuk Nehri kıyısında inşa edilmiş, sivri uçlu kulesi olan, krala ait bir şato! Yani herkes, bilmecenin çözümünü bu sözcüklerle buluverecekti!

Bu hesap tuttu ve iki yüz yıl sonra Bay Beautrelet bu oyuna geldi. Yani mektubumda asıl söylemek istediğim buydu, sayın Yazı İşleri Müdürü! Eğer Lüpen, Anfredi adını kullanarak Bay Valmérias'tan İğne Şatosu'nu kiralayıp tutsak aldığı kişileri oraya tıkılsa, bunun nedeni, onca araştırmadan sonra Bay Beautrelet'nin bu bilmeceyi çözeceğini bildiğindendi. Yani Bay Beautrelet, Kral XIV. Louis'nin tuzağına düşecek, Lüpen de hep istediği huzura kavuşacaktı.

Sonuçta Lüpen, bildiğimiz gerçekler dışındaki başka verilere bakmadan, ancak sıradışı dâhilere özgü büyüculüğüyle o esrarlı belgeyi çözmüştür. Kısacası Lüpen, Fransa krallarının son varisi olarak Oyuk İğne'nin esrarını bilmektedir.”

Yazı bu cümlelerle bitiyordu. Ama Beautrelet, birkaç dakikadan beri, daha doğrusu İğne Şatosu kısmından bu yana, okumayı kesmişti. Yenilgiye uğradığını kabullenmişti; süklüm püklüm, kanadı kırık bir kuştan farksızdı; gazeteyi elinden düşürdü, sandalyesine yığıldı ve ellerini yüzüne kapadı.

Herkes nefesini tutmuş, bekliyordu; bu inanılmaz olay herkesi heyecanlandırmıştı. Yavaşça delikanlının etrafını sardılar. Hepsi, korku içinde, oğlanın ne söyleyeceğini, ne yapacağını bekliyordu.

Ama o, yerinden kıpırdamadı.

Valmérias onun ellerini dikkatle yüzünden çekerek başını kaldırdı.

Beautrelet ağlıyordu.

VII İĞNE’NİN ESRARI

Sabahın saat dördüydü. Isidore okula dönmedi. Lüpen’e karşı açtığı acımasız savaştan vazgeçmeyecekti. Arkadaşları onu çaresiz ve bitkin bir şekilde arabasına

götürürken içinden yemin etti, ama saçma bir yemindi bu. Mantıksız ve anlamsız bir savaş!.. Kolu kanadı kırılmış bu delikanlı tek başına, enerji ve güç dolu bu mucizevi adama karşı ne yapabilirdi? Ona neyle saldıracaktı? Ele geçmiyordu ki! Onu nerede bulup yaralaysaydı? Yaralanan cinsten biri de değildi! Ona nerede ulaşsındı? Ulaşılabilir biri değildi ki!..

Saat sabahın dördüydü. Isidore, arkadaşlarının gösterdiği yakın ilgiyle biraz olsun avunmuştu. Odasındaki şöminenin önünde durup dirseğini mermer levhaya koyarken yumruklarını çenesine dayadı ve aynaya baktı.

Artık ağlamıyordu, ağlamak istemedi; iki saatten beri yatağının içinde çaresizlikle kıvranmayı da bir yana bıraktı. Düşünmek, düşünmek ve bir şeyleri anlamak istiyordu.

Gözlerini aynadaki yansımasından ayırmadan, düşünme gücünü ikiye katlamak ister gibiydi. Kendi içinde bulamadığı çözümü aynadaki surette aradı. Saat altıya kadar böyle kaldı. Yavaş yavaş, güç görünen her şeyi karanlıkta kalmış ayrıntılarıyla yeniden görür gibi oldu ve bu zor denklemi çözmeye başladı.

Evet, yanılmıştı. Evet, pusulayı yanlış yorumlamıştı. ‘İğne’ sözcüğünün Oyuk kıyısındaki şatoyla bir ilgisi yoktu. Hatta ‘Matmazeller’ sözcüğü de Raymonde Saint Véran ve onun yeğeni anlamına gelmiyordu, çünkü o pusulada yazılanlar asırlar ötesine dayanıyordu.

Bu durumda işe baştan başlamalıydı. Ama nasıl?

Eldeki tek belge, XIV. Louis'nin bastırıldığı kitaptı. Ama Demir Maskeli Adam'ın yayımladığı bu yüz kitaptan sadece ikisi yanmaktan kurtulmuştu. Bunlardan birini muhafız yüzbaşısı çalmış, ama sonra kaybetmişti. Öbürü XIV. Louis'de kalmıştı; ondan XV. Louis'ye geçmiş, XVI. Louis tarafından da yakılmıştı. Ama en önemlisi, bir sayfanın kopyası yanmaktan kurtulmuştu; Marie Antoinette'in dua kitabının cildine sıkıştırılmış o pusuladaki şifrede, problemin çözümü vardı.

O pusulaya ne olmuştu? Bu, bir ara Beautrelet'nin eline geçen ve Lüpen'in adamı Brédoux'nun zorla alıp kaçtığı kâğıt değil miydi? Yoksa o kâğıt hâlâ Marie Antoinette'in dua kitabının cildinde mi saklıydı?

Bu sorunun ardından bir başka soru çıkıyordu ortaya: Kraliçenin dua kitabına ne olmuştu?

Biraz dinlendikten sonra Beautrelet bunu bir arkadaşının babasına sordu. Bu, artık emekli hayatı yaşayan ve bir müze kataloğu hazırlanırken kendisine bilirkişi olarak başvurulmuş bir koleksiyoncuuydu.

“Marie Antoinette'in dua kitabı mı?” dedi. “Kraliçe onu, gizlice Kont Fersen'e teslim edilmek üzere oda hizmetçisine vermişti. Kontun ailesi onu, üzerine titreyerek muhafaza etti; bu kitap şimdi beş yıldan beri bir müzede sergileniyor.”

“Sergileniyor mu?”

“Evet, Camavalet Müzesi’nde.”

“Müze ne zaman açılır?”

“Yirmi dakika sonra içeri girebilirsiniz.”

Tam yirmi dakika sonra Isidore’la arkadaşı arabadan inerken, Bayan Sevigne’nin müze olarak kullanılan eski evinin kapısı da açıldı.

“Oo, Bay Beautrelet de gelmiş.”

On kişi onu selamladı. Oyuk İğne macerasını kaleme alan onca gazeteciyi görünce delikanlı şaşırdı. İçlerinden biri seslendi:

“Tuhaf değil mi? Hepimiz aynı şeyi düşünmüştük. Sakın içimizden biri Arsen Lüpen olmasın?”

Hep birlikte eve girdiler. Hemen kendisine haber verilen müze müdürü onları karşıladı ve bir vitrinde duran, hiç de krallara layık olmayan, tozlu, gösterişsiz, eski püskü kitabı gösterdi. Kraliçenin o elemli günlerinde hiç yanından ayırmadığı ve daima yaşlı gözlerle açıp okuduğu bu kitaba bakanlar, ister istemez duygulandılar. Onu alıp sayfalarını çevirmeye, kutsal bir şeymişçesine, cesaret edemediler:

“Haydi Bay Beautrelet, bu işi siz yapın!”

Isidore ürkerek kitabı eline aldı. Görünüşü, yazarın tarifine uyuyordu. Kapağı eski, yer yer yırtık, kara bir bezle kaplıydı; esas cildi mukavvaydı, sırtı meşin kaplıydı. Beautrelet heyecandan titreyerek kitabın gizli cebini aradı. Tüm bunlar hayal mahsulü olmasın? Yoksa

XIV. Louis'nin yazdığı ve kraliçenin, en yakın arkadaşına emanet ettiği yazı gerçekten bunun içinde mi? Kitabın ön kapağında gizli bir bölüm bulamadı.

“Yok,” diye mırıldandı.

“Yok ha?”

Ama arka kapağın muhafazasını biraz kaldırdığında hemen kitaptan ayrılıveren bir parşömen parçası gördü. Parmağını içeri soktu. Bir şey hissetti, evet bir şey hissediyordu... Bir kâğıt!

“İşte!” diye bir zafer ıglığı attı. “İşte burada... Mümkün mü bu?”

“Çabuk! Çabuk!” diye bağırdılar. “Daha ne bekliyorsunuz?”

İkiye katlanmış kâğıdı çekip çıkardı.

“Çabuk, okuyun! Kırmızı mürekkeple yazılmış satırlar var, bakın... Sanki kanla yazılmış, kupkuru bir kan... Haydi, okusanıza!”

Yüksek sesle okudu:

“Size teslim, Fersen. Oğluma verirsiniz. 16 Ekim 1793- Marie Antoinette.”

Birden Beautrelet şaşkınlıkla haykırdı. Kraliçenin imzasının altında siyah mürekkeple altı çizilmiş iki kelime vardı: “Arsen Lüpen.”

Kâğıdı kapmak için herkes birbirini çiğnedi. Her kafadan aynı ses çıkıyordu:

“Marie Antoinette... Arsen Lüpen!”

Derken ortalığı bir sessizlik kapladı. Yüz yıldan fazladır zavallı kraliçenin çaresiz yakarışlarını dindiren bu dua kitabından çıkan pusuladaki 16 Ekim 1793 tarihi ve yan yana çift imza, herkesin nefesini kesmişti.

Orada bulunanlardan biri, “Arsen Lüpen...” diye mırıldandı; bu şeytani isim nasıl olmuştu da bu kutsal kitaba girmişti!

“Evet, Arsen Lüpen!” diye yineledi Beautrelet. “Kraliçenin dostu, onun çaresiz seslenişini anlayamadı. Sadece kendisine, sevdiği kadın tarafından verilen bu hatırayla yaşadı ve bu hatıranın asıl nedenini bilemedi. Ama her şeyi meydana çıkaran Lüpen oldu... Ve onu aldı.”

“Neyi aldı?”

“Kâğıdı, elbette! XIV. Louis’nin yazdığı kâğıdı; o kâğıt benim de elime geçmişti. Aynı büyüklükte benzer bir kâğıttı bu ve aynı mührü taşıyordu. Buna bakarak bazı sırları ortaya çıkarabilirdim; işte bunu engellemek için Lüpen, onu benden aldı.”

“Şimdi ne olacak?”

“Ne mi olacak? O pusulada yazılı olanı biliyorum; gördüğüm kırmızı mühür sahte değildi; yazı da Marie Antoinette’e aitti; Bay Massiban’ın da doğruladığı gibi broşürde yazılanlar aslına uygundu. Ortada bir Oyuk İğne bilmececi bulunduğuna göre bunu çözeceğim!”

“Ama nasıl? Aslı olsun ya da olmasın, bu kâğıttaki yazıyı çözemezseniz, bunun size hiçbir yararı dokunmayacak; çünkü açıklamanın yer aldığı kitabı XVI. Louis yok etmiş.”

“Evet. Ama XIV. Louis’nin muhafız yüzbaşısı, öbür kitabı yanmaktan kurtardı ya!”

“Ne malum?”

“Ee, siz aksini kanıtlayın öyleyse.”

Beautrelet sustu, sonra düşüncelerini kesinleştirmek istercesine gözlerini kısarak konuştu:

“Muhafız yüzbaşısı, torununun torunu tarafından bulunan günlüğüne o sırrın sadece bir kısmını yazdı. Başka da bir şey yazmadı. Bu bilmecenin bir şifresi yoktu. Neden mi? Çünkü bu sırrı kendi hesabına çözmeyi ve ondan yararlanmayı denediyse de başı belaya girdi ve yenildi. Kanıtı mı? Cinayete kurban gidişi... Başka kanıt mı? Cebinden çıkan o kıymetli mücevher; bunu hiç kuşkusuz kraliyet hazinesinden almıştı ve o hazinenin yeri de Oyuk İğne’de gizliydi. Lüpen bunu bana çitlatırken yalan söylemiyormuş meğer.”

“Peki şimdi ne olacak, Beautrelet?”

“Bence bu olayı herkes diline dolasın, tüm gazeteler bunu kaleme alsın, biz de *Oyuk İğne’nin Esrarı* diye bir kitap aradığımızı yayalım. Bakarsınız, eyalet kütüphanelerinden birinde böyle bir kitap ortaya çıkıverir.”

Olumlu sonuç verir mi, vermez mi diye düşünmeden hemen bir makale hazırladılar ve Beautrelet işe koyuldu.

Her şeyden önce elinde bir ipucu vardı: Cinayet Gaillon civarında bir yerde işlenmişti. O gün o şehre gitti. Elbette iki yüz yıl önce işlenmiş bir cinayeti yeniden canlandıracak değildi. Yine de cinayet yerinde, gözden kaçan bazı ipuçları olmalıydı.

Yerel haberleri topladı. Eski efsanelere meraklı bir eyalet bilgini, o yörenin mazisindeki ufak tefek olayları toplayıp bir makale hazırlayarak akademik kariyer yapmıştı.

Beautrelet bu tip birkaç bilgin aradı. Bunlardan biriyle -ki emekli bir noterdi- cezaevi kayıtlarını ve o topluluğun mahkeme dosyalarını inceledi. XVII. yüzyılda öldürülen muhafız yüzbaşısına ait hiçbir kayda rastlamadı.

Yılmadı ve araştırmalarını -belki başarıya ulaşırım umuduyla- Paris'te sürdürdü; ama tüm uğraşları boşa çıktı.

Bu kez başka bir yolu denedi: Şu muhafız yüzbaşısının adını öğrenemez miydi? Torunu ülkeyi terk etmişti, onun da torunu Cumhuriyet Ordusu'na yazılmıştı; kraliyet ailesinin tutuklanarak Templer Kulesi'ne atılışında hazır bulunan, Napolyon'un hizmetinde Fransa adına savaşa katılan bu yüzbaşının adı neydi acaba?

Uzun süren ve sabır gerektiren bir araştırmadan sonra bir liste hazırladı; bu listede birbirine benzeyen iki isim

üzerinde durdu: Biri Bay Larbeyrie'ydi, XIV. Louis'nin emrinde çalışmıştı; ötekiyse vatandaş Larbrie'ydi ve hayduttu.

Bu önemli bir bulguydu. Konuyla ilgili kısa bir yazı hazırlayıp bütün gazetelere göndererek onlardan Larbeyrie'yle çocukları hakkında bilgi istedi.

Kendisine Güzel Sanatlar Akademisi üyelerinden Bay Massiban'dan şu mektup geldi:

“Bayım,

Size Voltaire'in XIV. Louis Devri adlı kitabının yirmi beşinci bölümünden bir alıntı gönderiyorum; 'İmparatorluğun Özellikleri ve Anekdotlar' başlığını taşıyan bu yazıya bazı baskılarda yer verilmemiştir.

'Bakan Chamillard'ın arkadaşı rahmetli Maliye Müdürü Bay Caumartin'e anlatılanlara bakılırsa, bir gün Bay Larbeyrie'nin öldürülerek o çok kıymetli elmasının çalındığını haber alan kral hemen yola çıkıyor, ama hızlı giden arabası devriliyor. Kral çok heyecanlanıyor ve durmadan, 'Her şey mahvoldu... Her şey mahvoldu...' diye söyleniyor.

Bu olaydan bir yıl sonra, ölen Larbeyrie'nin oğlu ve Marki Velines'le evlenen kızı Provence ve Bretagne'daki malikânelere sürülüyorlar. Bu işin içinde bir iş olduğu kesin.'

Voltaire'in anlattığından yola çıkarsak, son bakan Bay Chamillard'ın, Demir Maskeli Adam'ın büyük sırrını

bilen tek kişi olduğunu görüyoruz.

Kitabın bu bölümünden ve anlatılan iki olaydan siz de yararlanabilirsiniz, bayım. O haber üzerine XIV. Louis'nin endişeleri ve şüpheleri konusunda kesin bir varsayım ortaya atamam doğrusu. Ama öte yandan Bay Larbeyrie, ardında bir erkek ve bir kız evlat bıraktı; oğlanın büyükbabası Vatandaş Larbrie idi. Larbeyrie'ye ait belgeler kızına kaldı; bunların arasında muhafız yüzbaşısının alevlerden kurtardığı kitapçığın bulunmadığı ne malum?..

Ben şatoların sicilini araştırdım. Rennes yöresinde Baron Velines diye biri yaşıyordu. Acaba o, markinin ailesinden mi geliyordu? Dün bu barona direkt bir mektup yazıp kendisinde Oyuk İğne'nin Esrarı adı altında ufak bir kitap bulunup bulunmadığını sordum. Cevabını bekliyorum.

Sizinle bu konu hakkında konuşabilirsem çok sevinirim. Zahmet olmazsa beni ziyaret edin. Saygılarımla...

Not: Elbette bu öğrendiklerimi gazeteye verecek değilim. Ama siz de -hedefe yaklaştığınıza göre- bu işi gizli tutun."

Beautrelet de aynı fikirdeydi. Hatta daha da ileri gitti: O sabah iki gazeteci kendisini soru yağmuruna tutarken onlara fantastik bilgiler vererek planlarını anlattı.

Öğleden sonra Voltaire Rıhtımı, 17 numarada oturan Massiban'ın yanına vardı. Ama onun beklenmedik bir

şekilde seyahate çıktığını öğrenince çok şaşırdı; adam kendisini ziyaret edecek Isidore’a bir mektup bırakmıştı. Delikanlı zarfı açıp okudu:

“Bir telgraf aldım, çok umutluyum. Hemen yola çıkıyorum, geceyi Rennes’de geçireceğim. Siz de akşam trenine binin; Rennes’de durmayın, Velines’de inin. Şatoda buluşuruz, orası istasyondan dört kilometre ötededir.”

Bu teklif Beautrelet’nin hoşuna gitti; özellikle de şatoya Massiban’la aynı zamanda varacağına seviniyordu, çünkü bu deneyimsiz adamın, dilini tutamamasından korkuyordu. Arkadaşının evine döndü ve günün geri kalanını orada geçirdi. Akşama doğru Bretagne ekspresine bindi. Saat altıda Velines’de indi. Sık ağaçlarla çevrili dört kilometrelik yolu yaya yürüdü. Uzaktan şatoyu gördü; rönesans stiliyle Louis Philippe stilinin bir karışımı sayılabilecek bu yapının, dört ufak kulesine ve asmalarla çevrili iner kalkar köprülerine karşın çok görkemli bir görünüşü vardı.

Isidore yaklaştıkça kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissetti. Oyunun sonuna mı gelmişti? Sırrın anahtarı bu şatoda mıydı?

Korkmuyor değildi. Her şey tıkırındaydı, ama acaba bu kez de Lüpen’in şeytani tuzaklarından birine mi düşecekti? Lüpen, Massiban’ı kullanıyor olamaz mıydı? Bir kahkaha attı:

“Aman yahu, gülünç olma! Lüpen gerçekten de üstat, her şeyi önceden gören bir tanrı gibi adeta; ona karşı hiçbir şey yapamazsın, demek mi bu yani? Bırak bu ön yargıları... Lüpen de bir insan, o da yanılabilir; o da olayların akışından etkilenir, o da hata yapar. Nitekim yaptı da; pusulayı kaybetti, bu yüzden şimdi ben daha avantajlı durumdayım. Her şey buna bağlı. O şimdi, yaptığı hatayı düzeltmeye çalışacak.”

Büyük bir sevinçle ve kendinden emin bir tavırla kapıyı çaldı.

“Ne istiyorsunuz, bayım?” diye sordu karşısına çıkan uşak.

“Baron Velines’le görüşebilir miyim?”

Adama kartını verdi.

“Baron Velines henüz kalkmadılar, ama beyefendi beklemek isterlerse?..”

“Onu benden önce arayan oldu mu? Kamburu çıkmış, beyaz sakallı, yaşlı bir adam?..” diye sordu Beautrelet, Massiban’ın gazeteden kestiği resmini göstererek.

“Oldu efendim. Bu bey on dakika önce geldi. Kendisini bekleme odasına aldım. Buyurun siz de gelin...”

Massiban’la Beautrelet candan selamlaştı. Isidore verdiği bilgilerden ötürü yaşlı adama teşekkür etti, Massiban da onu yerden göğe kadar övdü. Sonra o belge hakkındaki düşüncelerini, kitabı bulabilme şansını konuştular; Massiban, Bay Velines hakkında bildiklerini

yineledi: Baron altmış yaşındaydı, yıllardır duldu, kendi kabuğuna çekilmişti, kocasıyla büyük oğlunu bir araba kazasından kaybeden ve hâlâ yas tutan kızı Gabrielle Villemon’la birlikte yaşıyordu.

“Baron Velines beyleri yukarıdaki odasında bekliyor.”

Uşak onları birinci kattaki büyük bir odaya aldı; burası sade döşenmişti, duvarları çıplaktı. Yazı masası, dosya rafları, klasörler ve bir sürü evrakla doluydu. Baron onları çok nazik karşıladı; yalnız yaşayan insanlarda sık rastlanan bir hal üzere çenesi açılmıştı. Ziyaret sebebini açıklamakta önce güçlük çektiler.

“Evet, biliyorum; bunun için siz bana mektup yazmıştınız, Bay Massiban. Atalarımın bana kalan *Oyuk İğne’nin Esrarı* adlı bir kitabı soruyordunuz, değil mi?”

“Aynen öyle.”

“Size şunu söyleyeyim: Benim, atalarımın hiçbir ilişkim yok. Onlar bir zamanlar acayip bir fikre kapılmış. Ben çağdaş biriyim. Geçmişle olan bağımı tamamen sildim.”

“Tamam,” diye atıldı Beautrelet sabırsızca. “Ama böyle bir kitap gördüğünüzü hatırlamıyor musunuz?”

“Hatırlamaz olur muyum? Bunun için size telgraf çektim ya!” Odanın içinde öfkeyle dolaşp yüksek pencereden dışarı bakan Massiban’a döndü. “Elbette!.. Yani binlerce kitabın arasında böyle bir tane kızımın gözüne ilişti. Biliyor musunuz beyler, benim bunlara pek baktığım yok... Gazete bile okumuyorum artık. Kızım ara

sıra okur, bakımıyla meşgul olduğu oğlu Georges'un keyfi yerindeyse şayet... Bense kiraları topladığım zamanlarda ya da kontratlar değişecekse, onları okurum. Şu evraka baksanıza... Benim ömrüm hep bunlarla geçiyor, beyler. Ha, Bay Massiban, mektubunuzda yazdığınız olayın ilk kısmını pek anlayamadım.”

Adamın gevezeliğinden bıkan Isidore Beautrelet, kaba bir tavırla sözünü kesti:

“Affedersiniz, efendim, şu kitap...”

“Kızım onu aradı. Dünden beri arıyordu.”

“Eee?”

“Ee’si mee’si yok! Onu buldu! Bir iki saat önce buldu. Siz geldiğinizde...”

“Nerede şimdi?”

“Nerede mi? Onu masanın üstüne koymuştu. Orada, hemen arkanızda...”

Isidore masaya atıldı. Masanın üzerindeki bir sürü evrakın arasında kırmızı maroken kaplı bir kitap duruyordu. Kimse kapmasın diye yumruğunu kitabın üzerine indirdi. Kendi bile eline almaya cesaret edemiyordu sanki.

“Harika!” diye haykırdı Massiban, çok duygulanmıştı. “Buldum! Burada işte... Bu iş bitti sayılır.”

“Ama kitabın adı... Yanlış olmasın?”

“Olur mu canım... Okusanıza!”

“Maroken cilde altın yaldızlı harflerle yazılı başlığı gösterdi: *Oyuk İğne'nin Esrarı*.”

“Şimdi inandınız mı? Sırrı çözdük demektir.”

“Birinci sayfaya bakın... Ne yazıyor orada?”

“Okuyun işte: ‘İlk kez açığa vurulan gerçek. Saraya sunulmak üzere tarafımdan yüz adet basıldı.’”

“Tamam, tamam gerçekten!” diye mırıldandı Massiban heyecanla. “Bu, alevlerden kurtarılan kitap! XIV. Louis'nin yok etmek istediği kitap!”

Sayfalarını çevirdiler. İlk kısmında Larbeyrie'nin günlüğünde yazdıklarından bahsediliyordu.

“Çevirin, çevirin!..” diye directti Beautrelet, bir an önce çözüme ulaşmak istiyordu.

“Daha ne çevireyim? Hiç gerek yok. Fransız kralının sırrını bildiği için bunu açıklamak isteyen Demir Maskeli Adam'ın tutuklanıp zindana atıldığını biliyoruz. Ama o, bu sırra nasıl ulaştı? Ve neden açıklamak istedi? Kim bu acayip adam? Voltaire'in sandığı gibi XIV. Louis'nin ikiz kardeşi mi? Yoksa İtalyan Bakanı Mattioli'nin dediği gibi bunu daha ayrıntılı araştırmak mı gerek? Her şeyden önce bunun yanıtını vermeliyiz!”

“Sonra! Sonra!” diye karşı çıktı Beautrelet, sırra ulaşmadan önce kitabın elinden kayıp gitmesinden korkuyor gibiydi.

“Vaktimiz var,” diye cevap verdi Massiban; çünkü bu tarihî ayrıntılar ilgisini fazlasıyla çekmekteydi. “Önce şu

açıklamayı okuyalım bakalım...”

Beautrelet buz gibi donakaldı birden. Pusuladaki yazı! Kitabın sol tarafındaki sayfanın ortasında o beş satırlık esrarengiz noktalarla rakamları görmüştü. Hemen bir göz atarak bunların, daha önce çözmeye çalıştığı kâğıt parçasındakilerle aynı olduğunu saptayıverdi. İşaretler aynıydı... ‘Matmazeller’ sözcüğüyle ‘Oyuk İğne’ sözcükleri arasındaki mesafeler de aynıydı. Bu satırların hemen üstünde küçük bir not vardı: “XIV. Louis tarafından verilen gerekli bilgileri aşağıdaki listede belirttim.”

Sonra da liste ve evrakın açıklaması geliyordu. Beautrelet heyecanla okudu:

“Görüldüğü gibi sesli harfler değiştirilmiş, bu nedenle bir şey anlaşılmıyor. Bu bilmeceyi çözmek için önce onun ne olduğunu bilmek gerek. Bu işaretler olsa olsa o meseleyi bilen birine verildi. Bunlara bakarak çözüme gidebiliriz. Önce dördüncü satıra bakalım. Burada ölçüler ve işaretler var. Bu işaretlerden yola çıkarak, yazılan ölçülerle hedefe varılabilir. Tabii bu hedefin nerede olduğu ve oraya nasıl varılacağı, kısacası Oyuk İğne’nin ne anlama geldiği biliniyorsa... Ama işte bunun ne anlama geldiği, ilk üç satırda gizli. İlk satır, kraldan intikam almak için yazıldı... Ayrıca ben ona...”

Beautrelet sustu, şaşırmıştı.

“Ne var? Ne oldu?” diye sordu Massiban.

“Bu, anlamsız bir şey.”

“Doğru,” dedi, Massiban. ““İlk satır, Kral’dan intikam almak için yazıldı’... Ne demek bu?”

“Lanet olsun!” diye burnundan soludu Beautrelet.

“Ne oldu ki?”

“Yırtılmış! İki sayfa yırtılmış! O cümleyi takip eden sayfalar... Bakın işte, şuradan belli oluyor!”

Öfkeden ve düş kırıklığından titriyordu. Massiban kitabın üzerine eğildi:

“Gerçekten... İki sayfanın koparıldığı yer belli oluyor. Yeni koparılmış sanki... Hem de özensizce... İşte, hatta öteki sayfalar da buruşmuş.”

“İyi ama kim yaptı bunu? Kim?” diye inledi Isidore, yumruklarını sıkarak. “Uşaklardan biri mi? Bir başkası mı?”

“Yine de birkaç ay önce koparılmış olabilir,” dedi Massiban.

“Olsun... Biri bu kitabı buldu ve yanına aldı. Siz, bayım?” diyen Beautrelet, barona döndü. “Siz bir şey bilmiyor musunuz? Hiç kimseden şüphe etmiyor musunuz?”

“Bir de kızıma soralım.”

“Evet, evet... İyi fikir. Belki o biliyordur.”

Baron Velines zile basarak uşağını çağırdı. Az sonra Bayan Villemon odaya girdi, yüzünde derin bir acının

izlerini taşıyan genç bir kadındı. Beautrelet hemen onu soru yağmuruna tuttu:

“Siz bu kitabı yukarıdaki kitaplıkta buldunuz, değil mi hanımefendi?”

“Evet, henüz ciltlenmemiş bir sürü kitap arasında.”

“Okudunuz mu?”

“Evet, dün akşam.”

“Siz okurken de şu iki sayfa eksik miydi? İyi düşünün, bir sürü rakam ve işaretlerin bulunduğu sayfalar?”

“Yoo, eksik değildi,” dedi, genç kadın; çok şaşırmıştı. “Eksik sayfa yoktu.”

“Ama koparmışlar işte...”

“Kitap bütün gece benim odamdaydı.”

“Ya bu sabah?”

“Bu sabah, Bay Massiban’ın geldiğini haber verdikleri zaman, kitabı bizzat getirdim buraya.”

“Eee?”

“Anlamadım gitti. Yoksa... Ama olamaz.”

“Ne?”

“Georges... Benim oğlum... Bu sabah... Georges bu kitapla oynadı.”

Hemen odadan fırladı; Beautrelet, Massiban ve baron onun peşinden gitti. Çocuk, odasında yoktu. Her tarafta onu aradılar. Sonunda, şatonun arka tarafında bir yerde onu oyun oynarken buldular. Ama üç adam o kadar büyük bir telaşla, öyle sorular sordular ki çocukcağız

ağlamaya başladı. Herkes bir yana koşturmaktaydı. Uşakları sorguya çektiler. Öyle bir kargaşa vardı ki anlatılır cinsten değil... Beautrelet, özlemini duyduğu çözümün, parmakları arasından akan su gibi, kendinden gittikçe uzaklaştığını hissetti. Kendini toparlamaya çalıştı. Bayan Villemon'u kolundan tutarak salona götürdü, baronla Massiban onun peşinden geldi.

“Şu kitap... Sayfaları eksik olsun, olmasın... Siz onu okudunuz, değil mi, hanımefendi?”

“Evet.”

“İçinde ne yazdığını biliyor musunuz?”

“Evet.”

“Bana tekrar eder misiniz?”

“Elbette. Bütün kitabı büyük bir merakla okudum. Özellikle o iki sayfa beni çok şaşırttı; bir sürü açıklamaya yer verilmişti.”

“Konuşun hanımefendi, konuşun; yalvarırım size! Bu açıklamalar çok önemli. Anlatın lütfen! Hiç vaktimiz yok... Oyuk İğne, ne anlama geliyor?”

“Ha, o mu? Çok basit. Oyuk İğne'nin anlamı...”

Aynı anda odaya bir uşak girdi.

“Size bir mektup var, hanımefendi...”

“Bak sen... Postacı geldi demek.”

“Bunu bana postacı değil, genç bir delikanlı verdi.”

Bayan Villemon zarfı yırtıp açtı, mektubu okudu; elini göğsüne bastırdı, neredeyse düşüp bayılacaktı; yüzü

birden ölü gibi soldu ve özür diledi. Mektup elinden kayarak yere düştü. Beautrelet eğilip onu aldı ve izin almaksızın okudu:

“Susun...Yoksa oğlunuz bir daha uyanmaz...”

“Oğlum... Oğlum...” diye kekeledi kadın; öyle bitkindi ki tehdit edilen oğlunun yardımına koşacak hali kalmamıştı.

Beautrelet onu yatıştırdı:

“Bu ciddi olamaz, şakadır. Kimin ne çıkarı olabilir ki?”

“Arsen Lüpen’den başka...” dedi Massiban.

Beautrelet ona susmasını işaret etti. Biliyordu: Lanet olası düşman yine karşısına çıkmıştı işte! Kadını susturmak için her çareye başvuruyordu. Bu yüzden delikanlı, ne yapıp edip Bayan Villemon’un ağzından, problemi çözecek o sihirli sözcükleri almalıydı.

“Yalvarırım hanımefendi, kendinize gelin. Hepimiz yanınızdayız. Ortada hiçbir tehlike yok.”

Konuşacak mıydı? Isidore buna inanıyordu, ümit ediyordu. Kadın bir iki hece kekeledi, ama yine kapı açıldı. Bu kez çocuk bakıcısı girdi içeri. Allak bullak olmuş gibiydi:

“Bay Georges... Hanımefendi... Bay Georges...”

Kadın bir anda gücünü topladı. Kendisini yanıltmayan içgüdüsünün etkisinde erkeklerden önce fırladığı gibi merdivenlerden aşağı indi, koridoru geçerek terasa çıktı.

Orada bir koltukta oğlu Georges, hareketsiz oturmaktaydı.

“Aman Tanrım, uyuyor!..”

“Birden uyuyakaldı, hanımefendi,” dedi, çocuk bakıcısı. “Ben engelledim, onu odasına götürmek istiyordum ki... Uyuyakalmıştı ve elleri... Elleri buz gibiydi.”

“Buz gibi mi?” diye kekeledi annesi. “Evet, doğru... Ah, Tanrım... ‘Yoksa oğlunuz bir daha uyanmaz...’ diye yazmıştı!”

Beautrelet elini cebine kaydırarak tabancasının kabzasını kavradı, işaret parmağını tetiğe dayadı; birden silahını çıkararak Massiban’a ateş etti.

Massiban, delikanlının niyetini sezmişti; kurşunu savuşturdu. Ama Beautrelet onun üzerine saldırdı, aynı anda uşağa seslendi:

“Yardım et! Bu, Lüpen!”

Sıkı bir boğuşma ardından Massiban hasır koltuklardan birine savruldu. Biraz sonra ayağa kalktı, bu arada Beautrelet yerde inliyordu. Massiban, genç adamın tabancasını ele geçirmişti; hiddetini yenemedi:

“Şu işe bak... Harika! Sakın yerinden kımıldayayım deme... Beni tanıyıncaya kadar çok bekledin. Demek şu Massiban’a çok benzemişim...”

Yerinde doğruldu, adaleli vücudunu dikleştirirken sus pus olmuş üç uşakla afallayan barona baktı.

“Bir çuval inciri berbat ettin, Isidore! Benim Lüpen olduğumu söylemeseydin hepsi üzerime sıçrayacaktı. Bu heriflere karşı ne yapardım, kim bilir. Dördü de izbandut gibi!” Onlara yanaştı. “Korkmayın ufaklıklar, canınızı yakmam... Size biraz şekerleme vereyim mi? Kuvvet verir. Sen benim şu yüz frangımı geri ver bakayım. Evet evet, tanıdım seni. Demin şu mektubu hanımına vermen için sana bir yüzlük atmıştım... Haydi, ver şunu geri!”

Uşağın verdiği banknotu alarak yırtıp attı.

“Hainin parası... Uğur getirmez!”

Şapkasını çıkararak Bayan Villemon’un önünde eğildi:

“Beni bağışlayın hanımefendi! Hayat -hele benim hayatım- tesadüflerden ibarettir ve bu tesadüfler bana, bazen yüz kızartıcı şeyler yaptırabiliyor. Oğlunuzu merak etmeyin; ona bir iğne yaptım, bir saat sonra uyanır. Tekrar özür ilerim. Ama susmanız gerekiyordu.”

Bu kez, nazik daveti için Baron Velines’e teşekkür etti; sonra bastonunu aldı, bir sigara yaktı, bir tane de barona ikram etti, daha sonra şapkasını havada döndürerek onu selamladı. Beautrelet’ye de babacan bir tavırla, “Hoşça kal, ufaklık!” diyerek sigarasının dumanlarını onun yüzüne üfledikten sonra sakın adımlarla yürüyüp gitti.

Beautrelet birkaç dakika bekledi. Biraz sakinleşen Bayan Villemon, çocuğunun başında nöbet tutuyordu. Isidore, son bir kez yardım istemek için onun yanına vardı. İkisinin de bakışları çatıştı. Delikanlı bir şey

demedi. Kadının ne olursa olsun, asla konuşmayacağını anladı. Oyuk İğne'nin sırrı, geçmişin karanlıklarında olduğu gibi, genç ananın zihninin derinliklerine gömülmüştü.

Vazgeçti. Dışarı çıktı. Saat on bir olmuştu. On ikiye on kala bir tren kalkıyordu. Park boyunca istasyona giden yolda ağır ağır yürüdü.

“Ee, ne diyorsun benim oyunuma?”

Bu Massiban'dı, daha doğrusu Lüpen'di; ormandan çıkıvermiş, Isidore'un yanına gelmişti.

“Kafayı iyi çalıştırdım, değil mi? Emektar dostun iyi cambaz, değil mi? Sen de afalladın, değil mi? Şimdi Güzel Sanatlar Akademisi'ne üye olmuş Massiban diye biri gerçekten var mı, diye düşünüyorsun herhalde? Böyle biri var. Uslu durursan, sana onu gösteririm. Ama önce sana tabancanı geri vereyim. Bak bakalım, dolu mu? Tabii ki dolu, evlat, içinde beş kurşun var, bunlardan biri beni öbür dünyaya göndermeye yeter... Ne o, tabancanı cebine mi soktun? Aferin! Böylesi daha iyi... Az önce yaptığın ayıptı! Eh, ne de olsa daha toysun... Şu namussuz Lüpen tarafından tongaya bastırıldığını anlayınca dayanamadın. Üç adım önünde duruyordum. Bir el ateş ettin mi, işim bitecekti. Bunun için sana kızdığım falan yok... Kanıtı da ortada, seni yüz beygirlik arabama binmeye davet ediyorum. Anlaştık mı?”

Parmaklarını ağzına götürerek ıslık çaldı. Yaşlı Massiban'ın saygın görünüşüyle Lüpen'in küstah davranışı arasındaki farka bakıp gülmek elde değildi.

“Güldü! Gerçekten güldü!” diye haykırdı Lüpen, sevinçten havaya sıçrayarak. “Gördün mü, evlat; sende eksik olan ne, biliyor musun? Neşe! Yaşına göre çok ciddisin. Çok hoş bir oğlansın, çocukça bir zarafetin var... Ama neşen eksik!” Delikanlıya doğru eğildikten sonra, “Bak şimdi,” dedi, “seni ağlatacağıma bahse girerim. Seni nasıl takip ettim, biliyor musun? Massiban'ın sana mektup gönderdiğini, şatoda randevulaştığınızı nasıl öğrendim dersin? Birlikte kaldığın arkadaşının gevezeliği sayesinde... Sen o aptal herife güveniyorsun, o da senden öğrendiklerini hemen kız arkadaşına yetiştiriyor. Oysa o kızın Lüpen'den hiç saklısı yoktur. Sana demedim mi bozulacaksın diye... Gözlerin yaşardı. Böyle kalles arkadaş olur mu? Bu seni kahrediyor. Hakikaten, sevimli oğlansın... Hani içimden seni öpesim geliyor. O şaşkın bakışların içime işliyor... Gaillon'da, fikrimi sorduğun akşamı hiç unutmayacağım. Elbette, yaşlı noter de bendim!.. Haydi artık gül be evlat! Bak yine söylüyorum: Sen gülmeyi bilmiyorsun. Bu senin eksik yanın... Nasıl desem?.. Senin burnun koku almıyor; benimkiyse alıyor.”

Yakın bir yerden motor sesi duyuldu. Lüpen birden oğlanın kolunu kavradı, soğuk bir sesle, “Çok sakın davranacaksın, tamam mı?” dedi. “Sen de görüyorsun, başka çaren yok. Hâlâ ne diye uğraşıp zaman

kaybediyorsun? Dünyada yeterince haydut var... Sen onların peşine düş, beni rahat bırak. Yoksa... Anlaştık, değil mi?” Dediklerini kabul ettirmek istercesine onu sarstı. Sonra da dalga geçti. “Amma aptalım be! Sen mi beni rahat bırakacaksın? Pes etmezsin sen. Ne diye duruyorum, bilmem ki... Hemen elini kolunu bağlamam işten değil. İki saat içinde seni bir aylığına devre dışı bırakabilirim. Parmağımı şaklatsam sakın bir köşeye çekilir, atalarımın, Fransa krallarından bana kalanlarla rahat bir hayat sürerim. Ama olmuyor işte, kaderim böyleymiş: Sonuna dek aptallıktan vazgeçmeyeceğim... Ne demezsin... Herkesin zayıf bir tarafı vardır. Ben de sana taktım işte. Zaten bu iş daha sonlanmış değil. Sen parmağını ‘İğne’nin ‘Oyuğu’na sokuncaya kadar köprünün altından daha çok sular akar! Ufaklık, ben yani Lüpen, bu işi on günde çözdüm. Sen on yılda zor çözersin. Aramızdaki fark bu işte!”

Üstü kapalı, kocaman bir araba yanaştı. Kapısı açıldı. Beautrelet irkildi. İçinde bir adam oturuyordu, bu Lüpen’di, ama yanında Massiban vardı. Birden her şeyi anlayarak bir kahkaha attı.

“Merak etme,” dedi, Lüpen. “Derin bir uykuya daldı. Onu yine göreceğini sana söylemiştim ya! Olan bitenleri çaktın mı? Gece yarısına doğru, şatoda randevulaştığınızı öğrendim. Ertesi sabah saat yedide oradaydım. Massiban geldiğinde onu bir punduna getirip ona ufak bir iğne yaptım. Sızdı. Uyu bakalım, arkadaş... Seni şöyle çalıların

arkasına yatıralım. Ama güneşe karşı uzan ki üşümeyesin. Haydi bakalım... Güzel... Mükemmel... Harika!.. Şapkanı da ver bakayım... Oldu bu iş. Emektar Massiban, Lüpen olup çıktı.”

İki Massiban’ı yan yana görmek çok komikti; biri kafa sallarken öteki gayet ciddiye.

“Tanrı için bir sadaka... Al bakalım, Massiban, al sana beş kuruş... Kartvizitim de cabası... Haydi çocuklar, şimdi dördüncü vitesa takalım. Duydun mu şoför, gaza basacaksın! Sen de bin arabaya, Isidore. Bugün akademide heyet toplantısı var; Massiban saat üç buçukta bilmem ne hakkında bir şeyler anlatacak. Haydi kâğıttan okuyacak diyelim. Ben onlara öyle bir Massiban göstereceğim ki aslından ayırt edemeyecekler; kitabeler üzerine kendi fikirlerimi anlatacağım. Yani bu kez, akademi üyesi olacağım. Haydi şoför, gazlasana! Hâlâ kaçla gidiyoruz... Korkuyor musun yoksa? Lüpen’le olduğunu unuttun mu? Bak Isidore, bir de hayat monoton derler; bence hayat nefis bir şey, evlat; yeter ki değerini bil! Ben biliyorum işte... Az önce sevinçten havaya boşu boşuna sıçramadım; sen yaşlı Velines’le çene çalarken ben pencereye dayanmış, eski kitabın sayfalarını yırtıyordum. Derken sen kadına *Oyuk İğne’nin Esrarı*’nı sordun! Konuşacak mıydı? Konuşmayacak mıydı? Evet mi, hayır mı? Tüylerim diken diken olmuştu. Konuşursa, her şeye yeniden başlamam gerekecekti, kurduğum bina temelinden yıkılacaktı. Uşak tam zamanında çıkagelecek

miydi? Evet... Hayır... İşte geldi! Beautrelet beni tanıyacak mı acaba? Asla! Salağın tekidir o! Yoksa... Hayır... Tanıdı be... Yoo, tanımadı... Ama yan gözle bakıp duruyor... Tanıdı! Tabancasını çekecek... Amma gayretkeş! Isidore, sen çok konuşuyorsun. İstersen uyuyalım? Ben yorgunluktan ölüyorum... İyi geceler.”

Beautrelet ona baktı. Uyuyor gibiydi. Uyudu.

Araba son hızla yol almaktaydı, ufuk durmadan uzaklaşıyordu. Artık ne şehir görünüyordu, ne kasaba ne de köy... Tarlalarla ormanlar da görünmez oldu, sanki boşlukta gidiyorlardı. Beautrelet, yanındaki adama baktı, onun gerçek görünüşünü meydana çıkarmak için yanıp tutuşuyordu. İçinde bulundukları durumu gözden geçirdi. Ama bir süre o da heyecandan ve yorgunluktan halsiz düşerek uyuyakaldı.

Uyandığında Lüpen okuyordu. Beautrelet kitabın ismini görebilmek için öne eğildi. Bu, filozof Seneca'nın *Lucilius'a Mektuplar* adlı eseri idi.

VIII

SEZAR'DAN LÜPEN'E

“Ufaklık, ben yani Lüpen, bu işi on günde çözdüm. Sen on yılda zor çözersin!”

Lüpen'in ağzından çıkan bu cümle, Velines Şatosu'nu terk ederken Beautrelet'yi çok etkilemişti. Aslında çok

sakin ve kendini toparlamış gözüken Lüpen'in abarttığı şeyler de vardı: Bazen romantizme kaçır, bazen rol yapar, bazen ağzından bir şeyler kaçırdı ki delikanlının tüm bunlardan yararlanması mümkündü.

Haklı olsa da olmasa da Beautrelet'ye bu cümlede bir itiraf saklıymış gibi geliyordu. Bundan şunu çıkarıyordu: Oyuk İğne'nin sırrını çözmeye çalışırken ikisi de aynı varsayımı ileri sürmüştü; hedefe varmak için Lüpen'in elinde ne varsa, delikanlının elinde de aynı olanaklar vardı. Koşullar eşitti. Ama aynı olanakları kullanan Lüpen, meseleyi on günde çözmüştü. Neydi o olanaklar? Neydi o şans? Hepsi 1815'te yayımlanan ve Massiban gibi Lüpen'in de bulduğu ufak kitapçıkla sınırlıydı; sonuçta, Marie Antoinette'in günlüğünden yola çıkmıştı. Yani Lüpen'in dayandığı iki şey vardı: Kitapçık ve pusula. Sırrı bunlarla çözmüştü. Dışarıdan bir yardım almaksızın!.. Kitap ve pusulayı irdelemişti, hepsi o kadar.

Peki şimdi ne olacaktı? Beautrelet de aynı yoldan yürüyemez miydi? Bu adaletsiz çatışma bir şey getirmeyecekti ki! O kadar emin olduğu onca araştırmamanın bir önemi kalmamıştı, yoluna çıkan bir sürü engele takılıp tökezlemek de anlamsızdı.

Kesin kararını verdi; sonunda ilham perisini yakalamıştı, artık doğru yoldaydı. Önce, arkadaşlarından özür dilemeye gerek görmeden okuldan ayrıldı; bavulunu sırtladığı gibi bir sürü dolambaçlı yoldan yürüyerek Paris'in merkezindeki ufak bir otele yerleşti. Günlerce

odasından dışarı çıkmadı. Sadece yemek salonuna inip orada yemek yiyordu. Onun dışındaki zamanını perdeleri sımsıkı kapalı odasında düşünmekle geçiriyordu.

“On gün,” demişti Arsen Lüpen. Beautrelet o güne kadar yaptığı şeylerin hepsini unutarak sadece ufak kitapçıkla pusulada yazılanları hatırlamaya çalıştı; on günü geçirmemeyi kafasına koymuştu. Ama onuncu gün de geçti; on birinci ve on ikinci günler de... On üçüncü gün zihninde bir ışık belirdi: Harika bitkilerin çiçek açışı gibi bir anda ve şaşırtıcı bir hızla kafasında bir fikir oluştu; çözüme ulaşmış gibiydi, şimdi onu gözleri önünde gittikçe büyüyen bir karaltıya benzetiyordu.

On üçüncü günün akşamı şifreyi henüz çözmemiş değildi, ama hedefe varmak için hangi metodu uygulayacağını biliyordu artık; bu, Lüpen’in de hiç kuşkusuz başvurduğu müthiş bir yöntem.

Tek bir sorudan yola çıkılan çok basit bir yöntemdi aslında: Tüm bu tarihî olayları az çok birleştiren ve *Oyuk İğne’nin Esrarı* kitabına bağlayan üçüncü bir kitap yok muydu acaba?

Olaylar o kadar karmaşıktı ki bu sorunun yanıtını bulmak zordu. Ama Beautrelet, her şeyi adamakıllı irdeledikten sonra tüm bu olaylardaki müşterek karakteri saptayabildi. İstisnasız her olay eskiden Neustrien diye anılan bugünkü Normandiya’da gerçekleşmişti. Bu fantastik öykünün kahramanları ya Norman’dı ya da burada yaşamışlardı.

Yüzyıllar boyunca nasıl bir dolaşmaydı bu! Dünyanın bu ucunda şimdiye kadar hangi baronlar, dükler ve krallar gelip geçmemiştir ki! Hepsi ne heyecanlı oyunlar oynamıştır!

Beautrelet tarihsel olayları gelişine okumaya başladı. İlk Norman Dükü Rollo, Saint Clair sur Epte Antlaşması'ndan sonra İğne'nin sırrını ele geçirmişti!

Norman Dükü olarak İngiltere tahtına oturan İngiliz Kralı I. William'ın sancağının ucunda İğne'ninki gibi bir delik vardı!

İngilizler, bu sırrı bilen Jeanne d'Arc'ı Rouen'da yakmıştı!

Bu işin ta başında İğne'nin sırrını fidye olarak Sezar'a veren, Normandiya'nın göbeğindeki Caux yöresinde oturanların reisi değilse kimdi?

Varsayım gitgide somutlaşıyor, saha daralıyordu. Rouen, Seine Nehri yakası, Caux yöresi... Tüm yollar aynı kapıya çıkıyordu... Norman dükleriyle varislerinin ellerinde bulundurdıkları sır, Dieppe kapıları önünde gerçekleşen Arques Savaşı'nı kazanan İngiltere Kralı IV. Henry'nin eline geçiyor. Le Havre kentini kuran I. François, anlamlı bir laf ediyor: "Fransa kralları, olayların akışını ve şehirlerin kaderini değiştirecek bir sırra sahiptir!" Rouen, Dieppe, Le Havre... Üçgenin üç uç noktası, her bir noktada bir şehir. Ortada da Caux yöresi.

Derken XVII. yüzyıla geliyoruz. XIV. Louis, meçhul kişinin çözdüğü sırrı içeren kitapları yaktırıyor. Muhafız yüzbaşısı bir kitabı kendine saklıyor ve sırrı öğreniyor; bundan yararlanarak birkaç parça elmas alıyor, sonra haydutlar tarafından yakalanıp öldürülüyor. Bu cinayet nerede oluyor? Gaillon'da! Gaillon nerede? Le Havre, Rouen ve Dieppe'ten Paris'e giden yol üzerinde bir yerde.

Bir yıl sonra XIV. Louis, kendine bir arazi satın alarak İğne Şatosu'nu yaptırtıyor. Seçtiği yer neresi? Fransa'nın göbeği. Böylece meraklıları yanıltıyor, sırrı Normandiya'da aramak kimsenin aklına gelmiyor.

Rouen, Dieppe, Le Havre... Caux Üçgeni... Bütün sır burada. Bir tarafında deniz, öbür tarafında Seine Nehri'nin bulunduğu bir alan. Diğer bir yanında da Rouen'dan Dieppe'e giden vadi...

Beautrelet'nin kafasında bir şimşek çaktı. Lüpen, tüm eylemlerini hep Seine sahilinden Manş Denizi'ne kadar uzanan sahada gerçekleştirmiyor muydu? On yıldan beri planlı bir şekilde hep bu yöreyi kullanmıştı; Oyuk İğne efsanesi hep buralarda konuşulur olmuştu.

Baron Cahom olayı nerede olmuştu? Rouen ve Le Havre arasındaki Seine Nehri kıyısında. Tibermesnil olayı? Öbür yakada, Rouen'la Dieppe arasında. Gruchet, Montigny ve Crasville soygunları nerede olmuştu? Caux yöresinin göbeğinde. Lüpen, Lafontaine Sokağı katili Pierre Onfrey tarafından kompartımanında kısıvrak

bağlandığı sırada nereye gidiyordu? Rouen'a! Herlock Sholmes, Lüpen'in tutsağı olarak nerede gemiye bindirildi? Le Havre yakınında bir yerde.

Şu anda oynanan dramın sahnesi neredeydi? Ambrumésy Şatosu ki o da Le Havre'dan Dieppe'e giden yolun üzerinde değil mi?

Rouen, Dieppe, Le Havre... Hep şu Caux yöresindeki üçgen!

Arsen Lüpen, birkaç yıl önce kitapçığı ele geçirerek Marie Antoinette'in sakladığı günlüğünün yerini bulmuştu. Aradığı belgeyi bulunca da yola düşmüş ve Caux yöresine yerleşmişti.

Aynı şekilde Beautrelet de yola düştü.

Aynı yolculukta Lüpen'in de, -kendisine inanılmaz bir iktidar sağlayacak olan bu sırrı çözmek için- ne denli heyecanlandığını düşünürken duygulandı. Beautrelet'nin da bu çabaları başarıya ulaşacak mıydı acaba?

Sabahın erken saatinde Rouen'dan yürüyerek yola çıktı; yüzüne makyaj yapmıştı, sopasının ucunda çıkını sallanıyordu; tüm Fransa'yı dolaşan zanaatkâr gençlere benziyordu. Hiç durmadan Duclair'e kadar yürüdü, orada öğle yemeği yedi.

Buradan ayrıldıktan sonra Seine Nehri boyunca dolaştı ve hep o yörede kaldı. İçinden bir ses, bu şahane nehirden hiç ayrılmamasını söylüyordu ki bu, varsayımlarıyla da uyuşmaktaydı. Baron Cahom'un sanat eserleri çalındıktan

sonra, bu nehir üzerinden nakledilmişti. Çalınan kilisenin heykelleri hep bu yoldan taşınmıştı. Rouen'dan Le Havre'a kadar onca sanat eserinin kısa mesafede mekik dokuyan bir sal filosu tarafından nasıl sevk edildiğini gözlerinde canlandırdı. Tüm bunlar daha sonra milyarderlerin eline geçecekti.

“Meraktan yanıp tutuşuyorum!” diye mırıldandı delikanlı. İlk günlerdeki başarısızlık onu yıldırmadı. Varsayımının doğruluğuna o denli inanmıştı ki!

Kalkıştığı iş yürek isterdi, ama boş ver! Lüpen'e yakışır bir varsayımdaydı bu! Lüpen söz konusu olunca bu varsayımın değeri bir kat daha artıyordu. Bu sıradışı adamı bulmak için insanüstü gayret sarf ederek durmadan aramak zorundaydı. Jumieges, La Mailleraye, Saint Wandrille, Caudebec, Tancarville, Quillebeuf... Tüm bu yerler onun anılarıyla doluydu. Buralardan kim bilir kaç kez gotik kilisenin çan kulesine ya da görkemli kilise yıkıntılarına bakmıştı! Ama özellikle Le Havre, civarı Isidore'u bir deniz fenerinin ışığı gibi kendine çekiyordu.

“Fransa kralları öyle bir sırra sahiptir ki bununla şehirlerin kaderini değiştirebilirler.”

Beautrelet için karanlık olan bu sözcükler şimdi aydınlanmaya başlamıştı! I. François'ın burada bir şehir kurmasının asıl nedeni bu değil miydi? Ve Le Havre de Grace'in kaderi, Oyuk İğne'nin esrarıyla ilintili değil miydi?

“Buldum... Buldum...” diye kekeledi Beautrelet, mest olmuşçasına. “Eski Norman nehrinin ağzı, önemli noktalardan biriydi; burası çekirdek sayılırsa, tüm Fransız ulusu burada filizlendi. Bu nehir ağzı, gücünü iki kaynaktan almıştı: Öncelikle, parıldayan gökyüzü altında hayat bulmuştu, ünlü, okyanusa kafa tutan ve yeni dünyaya açılan bir limandan... Ve bunun yanı sıra daha karanlık, tanınmamış, gözle görülmeyen ve bilinmeyen ama insanı huzursuz kılan bir sırdan. Fransa tarihindeki bazı olayların gelişimi ve saray sırları Oyuk İğne’nin açıklanmasıyla ortaya çıkacak; Lüpen’in öyküsü gibi. Kralların gücünün ve servetinin kaynağı burasıydı; bu güç ve servet şimdi bir maceracının elinde!”

Bir yuvadan ötekine, nehirden denize kadar Beautrelet’nin kulak kabartıp burnunu sokmadığı yer kalmadı. Bazen önemsiz gibi görünen şeylerin hep derinlerine indi. Şu tepeyi araştırırsa mı? Ya da şu ormanı? Köydeki evleri? Şu köylünün anlattıklarından bir şey çıkacak mı acaba?

Bir sabah, nehir ağzındaki Honfleur adlı eski bir şehre bakan bir handa kahvaltı ediyordu. Karşısında, panayırlardaki at tüccarlarını andıran kıpkırmızı yüzlü, hantal bir adam oturmaktaydı; uzun bir önlük giymişti, elinde bir kırbaç vardı. Bir süre sonra Beautrelet’ye öyle geldi ki bu adam onu sanki daha önceden tanırmışçasına ya da tanımak istercesine süzüyordu.

“Boş ver,” dedi kendi kendine. “Bu herifi şimdiye kadar hiç görmedim, o da beni görmedi.”

Gerçekten de adam bir daha onunla ilgilenmedi. Puposunu yaktı, kahveyle konyak sipariş etti ve içmeye başladı. Beautrelet, yemeğini yedikten sonra hesabı ödeyip ayağa kalktı. Tam dışarı çıkmak isterken içeri bir grup insan girince, onları deminki adamın masasının yanında bekledi. Derken hafif bir ses işitti:

“Merhaba, Bay Beautrelet.”

Isidore hiç çekinmeden adamın masasına oturdu:

“Merhaba... Ama siz kimsiniz? Beni nereden tanıyorsunuz?”

“Zor olmadı, daha önce sizi gazetelerde görmüştüm. Ama makyajınız felaket... Hani Fransızca nasıl denir? ‘Berbat’...”

Yabancı aksanla konuşuyordu. Beautrelet ona dikkatle bakınca tanır gibi oldu, o da dış kılık değiştirmişti.

“Kimsiniz?” diye yineledi.

Yabancı adam gülümsedi:

“Beni tanımadınız mı?”

“Hayır, sizi hiç görmedim.”

“Ben de sizi çok az gördüm. Hatırlayın bakalım... Aa, benim resmim de gazetelerde çok çıktı. Eee? Buldunuz mu?”

“Hayır.”

“Herlock Sholmes.”

Bu buluşma çok ilginçti. Bir o kadar da anlamlı... Delikanlı bunun önemini hemen kavradı. Birbirlerini övdükten sonra Beautrelet, “Bana kalırsa siz de... Onun yüzünden buradasınız?” dedi.

“Evet...”

“O zaman... O zaman... Ne dersiniz, şansımız var mı? Yani...”

“Kesinlikle var.”

Beautrelet, Sholmes’ün de kendisiyle aynı fikirde olduğuna çok sevindi. Eğer İngiliz hedefe yaklaşmışsa, zaferi paylaşacaklar demektir; belki de kendisi ondan daha önce hedefi yakalardı.

“Elinizde kanıt var mı? Kanıt?”

“Korkuyor musun?” diye dalga geçti İngiliz; oğlanın sabırsızlandığını fark etmişti. “Yolunuza çıkacak değilim. Siz şu kitaba ve pusulaya çok önem veriyorsunuz... Ben bunlara pek güvenmiyorum...”

“Peki, neye güveniyorsunuz?”

“Ben başka bir yoldan gidiyorum.”

“Sorsam ayıp olur mu?”

“Yoo, niye olsun! Dük de Charmerace’ın öyküsünü hatırlıyor musunuz? Hani şu elmas taç meselesini?”

“Evet.”

“Lüpen’in s tannesini yaşı Victorire’ı da unutmamışsınızdır, hani dostumuz Ganimard’ın elinden sahte bir cezaevi arabasıyla kaçıp kurtulan kadın.”

“Bilmiyorum.”

“Ben Victorire’un izini buldum: 25 numaralı karayolunun üzerindeki bir evde oturuyor, bu da Le Havre’dan Lille’e giden yol. Victorire kanalıyla Lüpen’e kolayca ulaşırim.”

“Bu uzun sürer.”

“Olsun! Tüm işlerimi bıraktım geldim. Benim için sadece bu iş var. Lüpen’le aramızdaki hesaplaşma... Ölüm kalım meselesi...”

Bu sözleri öyle büyük bir öfkeyle söylemişti ki kendisiyle kedi fareyle oynar gibi oynayan bu büyük düşmanına karşı duyduğu kin ve nefret hemen belli oluyordu.

“Gidin artık,” diye mırıldandı. “Herkes bize bakıyor. Bu tehlikeli... Ama şu sözlerimi unutmayın: Lüpen’le karşılaşacağım gün... Faciayla son bulacak!”

Beautrelet, Sholmes’ten ayrılırken oldukça rahatladı. İngiliz’in, kendisinden önce davranmasından korkmuyordu artık.

Bu karşılaşma sonucu kader ona öyle bir rastlantı sunmuştu ki! Le Havre’dan Lille’e giden yol Dieppe’ten geçiyordu. Caux yöresinin sahil yoluydu bu! Manş sahili

kayalıkları boyunca uzanan bir yol! Ve bu yol üzerinde bir yerde Victoire oturuyordu. Victoire demek Lüpen demekti; Lüpen onsuz, o Lüpen'siz edemezdi; efendisi, hizmetçisiz yapamazdı...

“Meraktan yanıp tutuşuyorum!” diye yineledi delikanlı. “Yeni koşullar bana yeni bir ipucu verirse, düşündüklerim doğru çıkacak. Bir yanda Seine Nehri sahili, öte yanda karayolu. İkisi de I. François'nın esrar şehri Le Havre'da kesişiyor. Saha gittikçe daralıyor. Caux yöresi de o kadar büyük sayılmaz. Sadece batı kısmını aramam yeter.”

Büyük bir coşkuyla işe koyuldu.

İçinden hep, Lüpen'in bulduğunu benim bulmamam için hiçbir sebep yok, diye yineliyordu. Elbette Lüpen'in büyük bir avantajı vardı; o bu yöreyi belki daha iyi tanıyordu, yerel efsaneye dayanarak birtakım bilgiler edinmiş olabilirdi. Beautrelet ise bu konuda hiçbir şey bilmiyordu, bu yöre ona tamamen yabancıydı; Ambrumésy Şatosu'ndaki soygundan sonra buraya ilk kez gelmişti, hem de hiçbir yerde durmadan.

Ama olsun! Hayatının on yılını da adasa, ne yapıp edip bu işi bitirecekti! Lüpen buralardaydı. Onu görüyordu. Varlığını hissediyordu. Şu yol kıvrımında, şu orman kenarında ya da şu köy girişinde karşısına çıkacak gibiydi.

Ama her seferinde düş kırıklığına uğruyordu ve her düş kırıklığında da inadı bir kat artıyordu.

Zaman zaman yol kenarındaki çimenlere uzanıyor, kopyasını hep yanında taşıdığı pusulayı cebinden çıkarıp uzun uzun inceliyordu. Bu kez rakamları sesli harflerle değiştirmişti:

e..e.a..a. a.a.ı
.a..a.e..e. o.a.ı
..e.o..e .a.e.i a..ı..a
MMF 19 F + 44 357
o . u . i . . e

Derken, yüksek ekinlerin kapladığı toprağa her zamanki gibi yüzükoyun yattı ve saatlerce düşündü. Zamanı vardı, gelecek onundu.

Büyük bir sabırla nehirden denize, denizden nehre dolaşıp durdu ve her vardığı yeri ancak bir şey bulamayınca ya da teorik olarak hiçbir şansı kalmayınca terk etti.

Montivilliers'i, Saint Romain'i, Octeville'i, Gonnevillle'i ve Criquetot'yu araştırdı durdu.

Akşamları köylülerin kapısını çaldı, onlardan bilgi topladı. Yemekten sonra birlikte oturup sigara içtiler, gevezelik ettiler. Uzun kış gecelerini kendisine anlatılan öykülerle geçirdi. Isidore belli etmeden hep aynı soruyu sordu:

“Peki ya İğne? Oyuk İğne efsanesinin aslı neymiş? Bilmiyor musunuz?”

“Hayır, hiçbir şey bilmiyoruz...”

“Bir düşünün bakalım, anneanneleriniz anlatmıştır... Bir ‘iğne’ varmış... Ucu da ‘oyuk’muş... Öyle bir şey... Sihirli bir tepe belki de, ne bileyim?”

Kimse bir şey bilmiyordu. Ne bir efsaneden ne de bir anıdan bahsedildi. Beautrelet ertesi sabah oradan dostça ayrıldı.

Bir gün Saint Jouin adında, deniz seviyesinden bir hayli yüksekte çok hoş bir köye vardı; deniz kenarına kadar uzanan kayalıkların arasından yürüdü.

Sonra tekrar ovaya çıktı, Bruneval’dan Talsenke’ye, Antifer’dan Kap’a, oradan da Belle Plage koyuna kadar ilerledi. Biraz yorgun olmasına karşın çok neşeliydi, yaşamaktan zevk alır gibiydi. O kadar keyifliydi ki bir an için Lüpen’i, Oyuk İğne’yi, Victoire’u ve Sholmes’ü unutuverdi; artık onu sadece doğa, masmavi gökyüzü ve güneş altında cam gibi parlayan deniz ilgilendirmekteydi.

Dümdüz giden yol ve tuğlayla örülmüş duvarlardan kalan yıkıntılar ilgisini çekti; Romalılardan kalma bir ize rastlayacakmış gibi bir hisse kapıldı. Derken küçük bir şato çıktı karşısına; koskoca kuleleriyle ve gotik tarzdaki yüksek pencereleriyle daha çok bir kaleyi andırıyordu; inişli çıkışlı, kayalıklı bir burun üzerine inşa edilmişti. O koskoca kayalıklardan kopacakmış gibi duruyordu. Ağaçlarla kaplı kocaman bir siper ve demir parmaklıklı bir kapıdan sonra dar bir yol başlıyordu.

Beautrelet biraz zorlanarak parmaklıkları aştı; sivri demirli ve paslı kilitli, kavisli kapının üzerinde bir yazı gördü: “Fréfossé Kalesi.”

İçeri girmeye çalışmadı, sağa kıvrıldı, ufak bir yokuştan aşağı indi; burası dar bir patikaydı, kayalık boyunca bir tarafı demir parmaklıkla çevriliydi. Yolun sonunda, sivri bir kayalığın üzerine oturmuş köhne bir mağara gördü; burası nöbetçi kulübesi gibi bir yerdi ve bayır aşağı yüründüğünde denize kadar iniliyordu.

Mağaranın yüksekliği ancak bir adam boyundaydı; duvarlarında hem enine hem de çaprazlamasına bir sürü yazı vardı. Taş duvarda çatı penceresini andıran dört köşeli delikten bakıldığında, otuz kırk metre ötedeki mazgallı Fréfossé Kalesi görünüyordu. Beautrelet çıkışını omzundan indirip yere oturdu. Gün yorucu geçmişti. Bir süre sonra uyuyakaldı.

Mağaradaki serin rüzgâr onu uyandırdı. Birkaç dakika kımıldamadı, gözlerini belirsiz bir noktaya dikti. Aklından geçenleri anımsamaya çalıştı. Canlanmıştı; tam ayağa kalkacaktı ki bir şeye takılan gözleri gitgide büyüdü. Tepeden tırnağa ürperdi. Elleri kasıldı, saç diplerinin boncuk boncuk terlediğini hissetti.

“Hayır... Hayır...” diye kekeledi. “Bu bir rüya... Hayal görüyorum ben... Mümkün mü bu?”

Hemen yere diz çökerek öne eğildi. Zemindeki granitlere kazınmış, ayak büyüklüğünde koskocaman iki

harf gördü.

Yüz yıldan bu yana kenarları aşınmış, yüzeyi de paslanmıştı; bu iki harf M ile F idi. Bir M, bir de F! Bu mucizenin karşısında neredeyse düşüp bayılacaktı! Bir M, bir de F; pusuladaki iki harf!

Beautrelet cebindeki pusulayı -harfleri ve işaretleri ezberden bildiği için- çıkarıp bakmaya gerek görmedi. Onları ezberlemişti! Gözünün önünden hiç gitmiyordu, beynine kazınmıştı sanki!

Ayağa kalktı, yokuş aşağı yürüdü, eski kalenin yanından dolandı, siperin üzerinden aşarak çayırdaki koyun otlatan bir çobana yaklaştı.

“Şu arka taraftaki mağara... Hemen şuracıkta...” Dudakları titriyordu, aradığı sözcükleri bulamıyordu. Çoban ona şaşkın şaşkın baktı. Isidore yineledi. “Şu mağara diyorum... Arka tarafta... Kalenin sağına düşüyor... Bir adı var mı?”

“Var tabii! Étretat’lılar ona Matmazeller Odası der.”

“Ne?.. Ne?! Ne dedin?”

“Matmazeller Odası.”

Isidore tüm gerçek çobandaymış gibi, neredeyse onun boğazına sıçrayacak ve o gerçeği çekip alacaktı.

Matmazeller!.. Pusulada çözebildiği tek sözcük buydu!

Beautrelet çıldıracak gibi oldu, olduğu yerde sallanıyordu. Denizden, karadan, her yönden esen kasırga, tüm gerçeği yüzüne bir kamçı gibi çarpıyordu.

Pusulada yazılanın anlamını biliyordu artık! ‘Matmazeller Odası’... Étretat...

“Tamam işte!” dedi kendi kendine, beyninde bir şimşek çaktı. “Olsa olsa bu böyledir! Nasıl oldu da daha önce düşünmedim...”

Çobana dönerek usulca, “Tamam... Haydi git sen... Sağ ol,” dedi.

Şaşkın adam ıslık çalarak köpeğini çağırdı ve çekip gitti.

Beautrelet yalnız kalınca kaleye döndü. Tam onu geçip gidecekti ki birden kendini yere attı; duvar kenarına çömeldi ve hiç kıpırdamaksızın orada durdu.

Ellerini kenetlerken düşündü:

“Deli miyim ben, ne... Ya beni görürse? Ya adamları beni görürse? Bir saattir buralarda dolaşıp duruyorum...”

Yerinden kımıldamadı. Yavaş yavaş hava karardı sonra. Etrafındaki hiçbir şey seçilemiyordu artık.

Bulunduğu yerden dikkatle, yüzükoyun sürünerek kayalığın en sonuna, yani sivri taşlı buruna ulaşmaya çalıştı ve başardı. Parmaklarıyla ekinleri iki yana eğerek başını uçuruma uzattı.

Tam karşısında sanki denizin ortasından sivrilerek çıkarmışçasına yükselen seksen metrelik bir kayalık gördü. Bu, dört köşeli ve ucu gitgide sivrilen, tabanı masif granitten yapılmış, görkemli bir yapıtı. Deniz seviyesinden tepesine doğru inceliyordu ve bir deniz canavarının devasa boynuzunu andırıyordu. Rengi de

sahildeki kayalıklar gibi beyazdı, daha doğrusu kirli beyaz. Bu korkunç ve devasa kaya parçası enlemesine çiziklerle doluydu; üzerine yapışan kireç ve çakıl taşları, yüzyıllar boyunca kat kat tabakalar oluşturmıştı. Bazı yerlerde yarıklar ve oyuklar göze çarpıyordu; onun dışında her yanı toprak, çimen ve yapraklarla sıvanmış gibiydi. Öyle görkemli ve sağlamdı ki ne kasırga ne de coşkun deniz dalgaları onu yıpratabilmişti. Kayalığın üzerinde olmasına karşın yerine öyle oturmuştu ki bu haliyle devasa ve korkunç bir görünümü vardı.

Beautrelet'nin tırnakları, avına atlamaya hazırlanan vahşi bir hayvanınki gibi toprağa saplandı. Şimdi o kayalığı gözleriyle soyuyor, sanki onun etini ve derisini görebiliyordu. Ona dokunuyor, orasını burasını elliyor ve anlamaya çalışıyordu. Bir anda onunla özdeşleşiverdi.

Batan güneş ufukta kıpkırmızı, uzun bir şerit oluştururken yerinden hiç kıpırdamayan bulutlar şahane bir manzara sergiliyordu. Lagunalar, kavrulan yaylalar, altın sarısı orman, kan kırmızısı göletlerle sanki bir serap ortaya çıkmıştı.

Gök mavisi kararmaya başladı. Çoban yıldızı parlayıverdi, derken diğerleri ışıldadı.

Beautrelet bir an için gözlerini yumdu, kaldırdığı sağ kolunu alnına bastırdı. Sevinçten ölecek gibiydi, öyle heyecanlandı ki kalbi sıkıştı. İşte orada, etrafında martıların uçuştığı Étretat'nın İğnesi'nin ucundan,

akşam karanlığında, görünmez bir bacadan çıkarcasına helezonlar çizen ince bir duman yükselmekteydi.

IX AÇIL SUSAM AÇIL

Étretat'nın İğnesi oyuktu!

Bir doğa harikası mıydı gördüğü? Yoksa toprak kayması veya durmadan kaynaşan deniz dalgaları ya da şiddetli rüzgârlar mı oluşturmuştu? İnsanlar yapmıştı belki de bunu? Keltler, Galyalıları, belki de ilk insanlar... İnanılmaz bir gayret sarf ederek... Hiç kuşkusuz cevapsız kalacak sorulardı bunlar. O kadar da önemli miydi sanki? Kesin olan şuydu: İğne'nin içi oyuktu!

'Aşağı Kapı' denen her iki şahane taş köprüden kırk, elli metre ötede, denizin içinden yükselen dev bir ağacın dalıymış gibi, türbanı andıran, kireç taşından yapılmış, koskoca bir yuvarlak göz alıyordu ve bu yuvarlağın içi boştu.

Ne şahane bir keşifti bu! İki yüzyıllık bilmecenin anahtarı Lüpen'den sonra artık Beautrelet'deydi! Barbarların dünyayı kasıp kavurduğu zamanları bilen biri için bu keşif çok önemliydi. Sihirli bir anahtardı bu, düşman önünden kaçanların sığınacağı dev bir barınağın kapısını açan anahtar! Ve de o sığınağı sürgüleyen anahtar! Sahibini güçlü kılan ve güçlüyü daha güçlü yapan büyülü anahtar!

Sezar bu sırrı bildiği için Galyalıları yendi. Normanlar da bu sırrı bildiği için bir sürü toprağa el koyduktan sonra önce Sicilya'yı, sonra Doğu'yu ve de Yeni Dünya'yı fethetti.

Bu sırrı bilen İngiliz kralları, Fransa'yı darmadağın ettiler, Paris'te taç giydiler. Ne zaman ki o sırrı kaybettiler, bu onların sonu oldu.

Bu kez sır, Fransız krallarına geçti; onlar da imparatorluklarının sınırlarını genişleterek zamanla güçlü bir ulus haline geldiler; ne zaman ki o sırrı unuttular ya da ondan yararlanmasını bilemediler, bu da onlara ölüm, sürgün ve yenilgi getirdi.

Karadan on kulaç ötede, su içindeki bir şatoda görünmez bir krallık vardı demek!.. Tanınmamış bir kale; kuleleri Notre Dame Kilisesi'ninkinden de yüksek; granit bir temel üzerine oturtulmuş, koskoca bir meydandan daha büyük...

Nasıl bir güç var bu kalede? Ne kadar emniyetli bir yerdi burası! Paris'ten, Seine Nehri üzerinden denize açılıyorsunuz. Orada yeni ve önemli bir şehir var: Le Havre. Ve oradan yedi mil ötede de Oyuk İğne! Zapt edilemeyen barınak!

Burası hem cephe hem sığınaktı. Yüzyıllar boyunca kralların çoğalan hazinesi, Fransa'nın tüm altınları, halktan ve kiliseden zorla alınan paralar, Avrupa'daki savaşlarda elde edilen ganimetin tamamı, kısacası tüm

zenginlik burada istiflenmişti. Altın eşya, altın para, dublonlar, dukalar, guldenler, şilinler, elmaslar, pırlantalar ve tüm mücevherler; hepsi orada gizliydi. Bunları kim bulacaktı? İğne'nin esrarını kim çözecekti?

Hiç kimse.

Ama Lüpen çözmüştü işte.

Ve bu gerçekten harika adam bunu başarmıştı, sır ondaydı artık. Ne kadar sıradışı bir zekâyâ ve olanaklara sahip olsa da topluma karşı yürüttüğü bu savaş ona yetmiyordu.

Maddi şeylere gereksinim duyuyordu. Daha emin bir sığınak istiyordu; planlarını uygulayabilmesi için güvencede olması, kafasını dinlemesi ve hiçbir cezaya çarptırılmaması gerekiyordu.

Oyuk İğne'siz bir Lüpen düşünülemezdi artık. O bir idoldü, bir roman kahramanıydı, gerçek dünyada yaşamıyordu. Ve bir sırrı keşfetmişti! Hem de nasıl bir sır! Ama yine de herkes gibi bir insandı o; ancak düşünme tarzı ve davranışları daima biraz farklıydı ki kaderini belirleyen de hep bu oldu zaten.

İğne'nin içi oyuktu yani, bu kaçınılmaz bir gerçektir. İyi de oraya nasıl girilecekti?

Denizden tabii. Bir sandal alınacak ve suların yükselmesi beklenecekti. Karadan girilemez miydi peki?

Beautrelet akşama kadar uçurumun başında kaldı; gözlerini piramitleri andıran koskoca kayadan

ayırmazken kafasını adamakıllı çalıştırdı.

Daha sonra Étretat'dan aşağı indi, ucuz otellerden birine gitti; akşam yemeğini yedikten sonra odasına çekildi ve elindeki belgeyi açtı.

Bundan sonrası, yani harflerin ne anlama geldiğini bulmak, çocuk oyuncağıydı. İlk satırdaki “Étretat” sözcüğünden sonraki iki kelime, doğru sıralandığında şu hale geliyordu:

é t r e t a t . a . a . a . ı

Étretat'dan sonra gelen iki kelime neydi ki? Herhalde iki kelime, İğne'nin bulunduğu yeri, daha doğrusu köyü işaret ediyordu. ‘Zirve’, sol tarafta yani batıdaydı... Beautrelet düşündü, derken hatırladı: Bu sahillerde batı rüzgârına ‘aşağı rüzgâr’ da denirdi; şatonun kapısında ‘Aşağı Kapı’ yazıyordu ya! O zaman şöyle oluyordu:

“É t r e t a t ’ d a n a ş a ğ ı”

İkinci satır “Matmazeller” diye başlıyordu; bu sözcükten sonra da “Odası” kelimesi geliyordu. Buna göre ortaya şu çıkıyordu:

Étretat'dan aşağı - Matmazeller Odası - Fréfossé Kalesi altında - Oyuk İğne.

Bu belli başlı çıkarımlardan dördüydü. Yani buna göre Étretat'dan çıkıp bayır aşağı yürünecekti, Matmazeller Odası'na kadar. Ondan sonra herhalde Fréfossé Kalesi boyunca gidilerek ta tepeye varılacaktı.

Ama nasıl? Dördüncü satırda yazılanların yardımıyla:

MMF 19 F + 44 357

Bu özel bir formül olmalıydı, herhalde İğne'ye nereden girileceğini ve 'oyuğa' nasıl çıkılacağını tarif ediyordu.

Beautrelet'nin varsayımı doğrudu; eğer bu devasa sığınakla kara arasında doğrudan doğruya bir bağlantı, bir yeraltı geçidi varsa bu, Matmazeller Odası'ndan başlayıp Fréfossé Kalesi'nin altından bir yerden geçecek, böylece kayalıktan yüz metre aşağı inilecekti; kalenin temelinde açılmış bir tünel Oyuk İğne'nin tepesine kadar gidiyor olmalıydı.

Peki, bu yeraltı geçidinin kapısı neredeydi? Zemine kazılı M ve F harfleri acaba bir mekanizmayı harekete mi geçirecekti?

Isidore ertesi sabah, öğleye kadar Étretat'yı dolaştı; işe yarar bir şeyler öğrenmek amacıyla onunla bununla gevezelik etti. Akşamüstü tekrar kayalığa tırmandı. Bu kez gemici kıyafetleri içindeydi ve çok genç görünüyordu; kısa pantolonu ve balıkçı fanilasıyla on yaşlarında bir çocuğu andırıyordu.

Mağaraya girer girmez o iki harfin önünde yere çömeldi, ama boş yere. Onları sağa sola oynattıysa da kımıldatamadı, hiçbir mekanizmayı harekete geçirtmedi. Yine de... Evet, yine de bu harflerin bir anlamı olmalıydı. Köylülerle konuştu, fakat bu harflerin ne işe yaradığı konusunda kimsenin fikri yoktu. Rahip Chocet'nin Étretat hakkındaki ünlü kitabında bile bu bilmeceyi çözecek

satırlara rastlamadı. Ancak Isidore, bu Norman arkeoloğun bilmediği bir şeyi biliyordu: Bu iki harf, pusuladaki satırlarda da vardı. Bu bir rastlantı mıydı? Kesinlikle değildi. Öyleyse?..

Birden aklına bir fikir geldi; bu o kadar mantıklıydı ki doğruluğundan bir an bile şüphe etmedi. Şu M ile F, pusuladaki iki önemli kelimenin baş harfi değil miydi? Yani M, “Matmazeller” Odası’nın ve F, “Fréfossé” Kalesi’nin ilk harfi? Bu örtüşme çok acayipti, bir rastlantı da olabilirdi hani!

Bu kez ortaya başka bir bilmece çıkıyordu: MF grubu harfleri, ‘Matmazeller Odası’yla ‘Fréfossé Kalesi’ arasında bir bağlantı olduğunu gösteriyordu; satır başındaki tek M ise “Matmazeller”i yani mağarayı işaret ediyordu, yani mağara başa gelecekti; orta kısma rastlayan F harfiyle de “Fréfossé” anlatılmak istenmişti, yani yeraltı geçidinin ağzı.

Bu çeşitli işaretlerin arasında geometrik bir şekil yani kenarı düzensiz bir dikdörtgenle onun sol alt köşesinde bir açı ve hemen sonra 19 rakamı vardı. Bunlar hiç kuşkusuz kalenin altından geçen yolun nasıl bulunacağını işaret ediyordu.

Dikdörtgenin şekli Beautrelet’yi yanıltıyordu. Bu bir duvarı mı, bir yazıyı mı, yoksa duvarda dikdörtgen şeklindeki bir deliği mi kastediyordu?

Uzun süre aradı, tam vazgeçmek üzereydi ki gözleri kayalıkta açılmış ufak bir deliğe takıldı. İçinde bulunduğu odanın penceresi gibi bir şeydi bu. Ve kenarları da tıpkı pusulada çizilmiş dikdörtgeninki gibiydi. Aynı anda Beatrelet, iki ayağıyla zemindeki M ve F harflerine bastığında -pusuladaki MF harflerinin üstündeki çizgi, bu anlamdaydı- tam pencere hizasına geldiğini gördü!

Bulunduğu yerde, o delikten dışarı baktı: Önce mağaradan kayalığa giden patikayı gördü; bu yol biraz inişli çıkışlıydı ve iki yanı uçurumdu, sonunda kale gözüküyordu. Onu daha iyi görebilmek için Beatrelet sola eğildi; o zaman dikdörtgenin sol alt köşesindeki açının ne anlama geldiğini anladı: Pencerenin alt kısmında öne doğru fırlamış bir kireç taşı vardı ve bu taşın ucu bir pençe gibi kıvrıktı. Bir silahın arpacığını andırıyordu. Delikanlı gözünü bu arpacığa göre ayarladığında karşı tepeden inen bayırdan sonraki düz bir alanda tarihi Fréfossé Kalesi'nin eski tuğla duvarlarından kalma yıkıntıları gördü ki bu temel, Romalılar tarafından atılmıştı.

Beatrelet aşağı yukarı on metre uzunluktaki bu duvarın yanına vardı; üzerini yosun bürümüşü, hiçbir ize rastlamadı.

İyi ama şu “19” neyi gösteriyordu?

Mağaraya geri döndü. Cebinden bir metre ile bir yumak sicim çıkardı; sicimin bir ucunu o sivri çıkıntıya bağladıktan sonra on dokuz metrelik kısmını, ucuna bir

akıl taşı baēladıktan sonra, pencere deliēinden dışarı fırlattı. Taş, yolun öbür ucuna ancak ulaştı.

“Salaēın tekiyim ben!” diye düşündü Beautrelet. O zamanlar ölçüm birimi olarak metre kullanılmıyordu ki! Bu 19 sayısı ya 19 kulaç demek ya da hiçbir şey!

Kulacı metreye dönüştürdüēünde ortaya otuz yedi metrelik bir sicim çıktı; bunun bir ucunu yine çıkıntılı kayaya baēladıktan sonra öbür ucuna bir düēüm attı ve maēaradan otuz yedi metre ötedeki Fréfossé Kalesi’nin duvarında bir nokta aradı. Sicimin düēümlü ucu tam duvara deēiyordu. Oradaki aēaları, yaprakları ve yosunları bošta kalan eliyle araladı.

Birden irkildi. İşaret parmaēıyla duvara bastırdığı ipin ucu, ufak bir kireç taşının tam ortasındaki bir ha işaretine rastladı.

Pusuladaki 19 F’den hemen sonra bir ha işareti çizilmişti.

Heyecanını zor bastırdı. Titreyen parmaklarıyla tutup haa bastırdı, sonra bir tekerlek gibi saēa döndürdü. Tuēla yerinden oynadı. Daha fazla bastırınca kımıldamaz oldu. Bu kez tuēlayı oynatmadan, daha fazla dayandı. O anda taşın oynadığını hissetti. Derken bir kilidin açılması gibi bir ses duyuldu; tuēlanın bulunduğu yerin hemen saēında bir metrelik bir duvar, eksenini etrafında dönerek yeraltı tünelinin aēzını meydana çıkarıverdi.

Beautrelet deliler gibi tuğla ve kurşunla desteklenmiş demir kapıya asıldı, kendine doğru çekti ve kapadı. Şaşkınlık, sevinç ve yakalanmak korkusuyla yüzü tanınmaz hale gelmişti. Şu kapının ardında yirmi asırdır neler olup bittiğini düşündükçe heyecanlanıyordu; tüm sırlarıyla birlikte bütün o insanların bu kapıdan girip çıktığını görür gibiydi... Keltler, Galyalılar, Romalılar, Normanlar, İngilizler, Fransızlar, baronlar, dükler, krallar... Ve hepsinden sonra da Lüpen... Ve tabii Beautrelet. Aklını kaçıracak gibiydi. Kendini kaybederek yere düşüp bayıldı ve bu arada da uçurumun kenarına kadar yuvarlandı.

Görevi sona ermişti, en azından kendi olanaklarıyla bu kadarını başarmıştı.

O akşam emniyet müdürüne uzun bir mektup yazarak tüm araştırmalarını ve Oyuk İğne'nin esrarını en ince ayrıntılarına kadar açıkladı. Bu işi sona erdirmek için ondan yardım istedi ve adresini de bildirdi.

Cevap gelinceye kadar geçen iki gece boyunca mağarada kaldı. O iki geceyi korku içinde geçirdi; en ufak bir gürültü onu dehşete düşürüyor, sinirlerini mahvediyordu. Her an üstüne doğru gelen bir gölge gördüğünü sanıyordu. Kendisinin bu mağarada olduğunu bilenler vardı herhalde. Yaklaşıyorlar... Ve onu boğuyorlardı sanki.

Yine de gözünü duvardaki o delikten ayırmadı.

İlk gece hiçbir şey olmadı; ama ikinci gece, yıldızların ve hilal şeklindeki ayın ışığında kapının açıldığını gördü; karanlıktan birkaç kişi çıktı. Saymaya başladı: Bir, iki, üç, dört, beş... Her biri sırtında bir yük taşır gibiydi. Hepsi tarladan geçerek Le Havre’a giden yola çıktı. Uzaktan bir otomobilin motor sesi duyuldu.

Beautrelet, geldiği yoldan geri dönerek büyük bir çiftlik evinin önünden geçti. Avluyu çeviren yolun kıvrımındaki çalıların arkasına kendini atacak zamanı ancak buldu. Çünkü yine o adamlar önünden geçmeye başlamıştı: Dört, beş... Hepsinin elinde paketler vardı. İki dakika sonra ikinci bir motor sesi duyuldu. Beautrelet bu kez gizlendiği yere dönecek gücü kendinde bulamayınca otele gidip uyudu.

Uyandığında otel garsonu ona bir mektup getirdi. Açıp baktı. Ganimard’ın kartviziti çıktı.

“Hele şükür!” dedi Beautrelet, onca uğraştan sonra yardıma ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

Ellerini uzatarak Ganimard’a doğru yürüdü; başmüfettiş onun elini sıkarak yüzüne baktı:

“Çok zeki bir delikanlısın, evlat!”

“Yok canım, sadece talih yardım etti.”

“Söz konusu o oldu mu, talih malih işlemez!” dedi başmüfettiş, Lüpen’in adını hâlâ ağzına alamıyordu. Oturdu.

“Demek onu yakaladık?”

“Şimdiye kadar sözüm ona yirmi kez yakalandıysa (!) bu defa da öyle olacak herhalde!” diye cevap verdi Beautrelet, gülümseyerek.

“Evet, ama bugün...”

“Bugün durum başka. Onun saklandığı yeri biliyoruz: Şatoda. Ama Lüpen, Lüpen’dir; kaçabilir. O kaçsa da Étretat’nın İğnesi kaçacak değil ya!”

“Kaçacağını nereden çıkarıyorsun?” diye sordu Ganimard, keyfi kaçmıştı.

“Ya siz, onun kaçmak zorunda kalacağını nereden çıkarıyorsunuz?” diye karşılık verdi Beautrelet. “Onun şu anda İğne’de olduğu da belli değil. Dün gece oradan on iki adamı çıktı. Onlardan biri belki de Lüpen’di.”

Ganimard düşündü.

“Haklısın. Önemli olan Oyuk İğne. Umarım şansımız yaver gider. Şimdi biraz kafa çalıştıralım.”

Sesi yine ciddileşti, yüzü asıldı. “Bak, Beautrelet. Bu konuda kesinlikle kimseye bir şey anlatmamamı emrediyorum.”

“Bu emir kimden geldi?” diye sordu delikanlı alaylı alaylı. “Polis şefinden mi?”

“Daha yüksek yerden.”

“Başbakandan mı?”

“Daha yüksek yerden.”

“Öyle mi?”

Ganimard sesini alçalttı:

“Beautrelet, ben Elysée Sarayı’ndan geliyorum. Bu meseleye devlet sırrı gözüyle bakılıyor. Bunun da çok ciddi gerekçeleri var, bu kule gizli kalmalı. Özellikle stratejik açıdan... Orası bir gıda saklama merkezi haline getirilebilir; ya da ne bileyim, en modern silahlar orada depolanabilir. Fransa’nın gizli mühimmat deposu olarak!..”

“Peki ama bu sır nasıl saklanacak? Eskiden bunu tek bir kişi biliyordu: Kral. Bugün bu sırrı birçok kişi biliyor, Lüpen’in çetesi de cabası.”

“Olsun! On yıl ya da beş yıl susulsa! Beş yıllık bir suskunluk bile yeter de artar...”

“Bu kuleyi ya da bu depoyu ele geçirmek için önce saldırmak ve Lüpen’i oradan atmak gerek... Böyle bir şeyi kimsenin haberi olmadan yapamayız ki!”

“Elbette birilerinin haberi olacak, ama kimse kesin bir şey bilmeyecek. Bilse de boş ver, biz deneyelim...”

“Öyle olsun. Planınız nedir?”

“Açıklayayım: Önce, sen Isidore Beautrelet değilsin ve Arsen Lüpen de söz konusu değil. Sen, yeraltı geçidinden çıkan bir sürü adamı gören Étretat’lı bir delikanlısın. Kayalık içinden geçen ve yukarıdan aşağı inen bir merdiven olduğunu iddia ediyorsun, öyle mi?”

“Evet, sahil boyunca buna benzer bir sürü merdiven var. Şurada, yakında bir yerde, Benouville’in karşısına düşen ve buraya dinlenmeye gelenlerin iyi bildiği Rahip

Merdiveni var. Ayrıca, balıkçıların da bildiği üç dört merdiven daha var.”

“Sen adamlarımın yarısıyla beni bu merdivenden geçirirsin. Ben belki yalnız olarak ya da yanıma bir kişi alıp gider bakarım. Herhalde saldırıya oradan başlarız. Lüpen İğne’de değilse, ona er ya da geç düşeceği bir pusu kurarız. Eğer oradaysa...”

“Oradaysa, Bay Ganimard, İğne’nin denize bakan arka tarafından kaçır.”

“O zaman adamlarımın diğer yarısı onu hemen yakalar.”

“Evet, ama o sırada sular geri çekilmişse, yani İğne’nin temeli gözükmeye midye, istiridye ve ıstakoz avına çıkan balıkçılar, çevrelerinde olan biteni gözleriyle görürler.”

“Öyleyse suların yükselmesini beklerim.”

“O zaman da bir balıkçı teknesine atlayıp kaçır.”

“On iki adamım on iki tekneyle orada olursa, onu yakalarız.”

“Ya teknelerinizin arasındaki ağı balık gibi delip kaçarsa?”

“O zaman onun teknesini batırırım.”

“Neyle? Topla mı?”

“Neden olmasın? Şu anda Le Havre’da bir torpido bekliyor. Bir telefon ettim mi, istenen saate İğne’nin yakınına geliverir.”

“Lüpen amma da zorlanacak! Bir torpido ha!.. Görüyorum ki her şeyi düşünmüşsünüz, Bay Ganimard.

O zaman işe koyulalım. Ne zaman saldırıyoruz?”

“Yarın.”

“Gece mi?”

“Güpegündüz, sular yükselir yükselmez, tam saat onda.”

“Harika.”

Beautrelet neşeli görünmeye çalışsa da çok korkuyordu. Ertesi sabaha kadar uyumadı, durmadan en uygun planı düşündü. Ganimard ondan ayrılıp Étretat’dan on kilometre ötedeki Yport’a gitti; orada on iki adamıyla buluşarak on iki balıkçı teknesi ayarladı; hepsi sahil boyunca sözüm ona balık tutmaya çıkacaktı.

On iki adamı yanına alarak saat ona çeyrek kala, kendisini kayalığa giden yolda bekleyen Isidore’la buluştu. Tam onda duvar dibindeydiler. Vakit gelmişti.

“Ne o, Beautrelet? Rengin atmış?” diye dalga geçti Ganimard, onunla şakacıktan senli benli oluvermişti.

“Ya sen, Ganimard?..” diye karşılık verdi delikanlı. “Sanki sona yaklaştık...”

Yere oturdular, Ganimard birkaç yudum konyak içti.

“Korktuğum falan yok,” dedi. “Ama heyecanlıyım! Ne zaman onu yakalamaya kalksam midem bir tuhaf oluyor. Konyak ister misin?”

“Hayır.”

“Geri dönmezsen?”

“Öldüm say.”

“Haydi oradan! Neyse, göreceğiz bakalım. Şu yolu aç bakalım. Görülme tehlikesi yok, değil mi?”

“Yok. İğne, kayalıktan daha aşağıda, ayrıca biz alçaktayız.”

Beautrelet duvar boyunca yürüdü ve elini tuğlaya bastırdı. Mekanizma çalıştı ve yeraltı geçidinin ağzı meydana çıktı. El fenerlerinin ışığı altında, üst kısmının kubbe biçiminde olduğunu, yerlerin de tuğlayla döşendiğini gördüler.

Birkaç saniye böylece yürüdüler, derken karşılarında bir merdiven çıktı. Beautrelet kırk beş basamak saydı, orta kısımları oldukça aşınmıştı.

En önde giden Ganimard, yoluna bir şey çıkmışçasına galiz bir küfür savurdu.

“Ne var?”

“Bir kapı!”

“Lanet olsun!” diye homurdandı Beautrelet ve etrafına bakındı. “Kırması da kolay değil, demirden yapılmış.”

“Vazgeçelim. Kilidi bile yok.”

“Şimdi ümitlendim işte.”

“Nasıl yani?”

“Kapı, açılsın diye yapılır. Kilidi yoksa onu açacak bir şifre var demektir.”

“Elimizde öyle bir şifre olmadığına göre...”

“Ben bulurum onu.”

“Ama nasıl?”

“Pusulaya bakarak. Dördüncü satır, karşılaşılabacak bir zorluğu çözmek için yazılmış. Bunun çözümü nispeten kolay; oraya yanıltmak için değil, arayana yardımcı olmak için yazılmış.”

“Peh! Nispeten kolaymış!.. Ben aynı fikirde değilim,” diye seslendi Ganimard, katlı belgeyi açıp yayarken. “44 sayısı ve sol tarafında nokta bulunan bir üçgen... Bundan bir şey anlaşılmıyor.”

“Öyle demeyin. Kapıyı inceleyin bir kere. Her köşesi üçgen şeklinde demir köşebentle iyice çivilenmiş. Sol alt kısımdaki çiviye oynatın. Turnayı gözünden vuracağımıza kalıbımı basarım.”

“Turnayı gözünden vuramadın,” dedi, Ganimard, çiviye oynattıktan sonra.

“O zaman 44’ün bir anlamı olmalı...” Beautrelet bir yandan düşünürken kısık sesle devam etti. “Şimdi... Ganimard’la ben şu anda son basamaktayız. Tamamı kırk beş basamak... Neden kırk beş? Oysa pusulada 44 yazıyor? Bu bir rastlantı mı? Hayır. Bu olayda rastlantı falan yok... Saçma bir şey de yok. Ganimard, siz 44’üncü basamakta kalın. Ben şimdi demir çiviye oynatacağım. Mekanizmanın harekete geçmesi gerekir. Aksi halde benden pes...” Gerçekten de ağır kapı, menteşelerinde dönmeye başladı. Oldukça geniş bir mahzen çıktı karşılarına.

“Fr foss  Kalesi’nin tam altında olmalıyız,” dedi. Beautrelet. “Toprak tabakalarını geride bıraktık. Tuğlalar da burada bitiyor. Şimdi kalker kitlesinin ortasında bulunuyoruz.

İçinde bulundukları dehliz, öbür ucundan gelen hafif bir ışıkla aydınlanmaktaydı. Oraya yaklaştıklarında duvarda açılmış bir mazgal gördüler, aynı zamanda pencere görevi de görüyordu bu açıklık. Nitekim oradan baktıklarında, elli metre ötede sudan çıkan ‘ gne’nin üzerine oturduğu masif kayalığın tüm görkemiyle yükseldiğini gördüler. Sağda, yakın bir yerde ‘Aşağı Kapı’nın kemer şeklindeki girişı ve sol tarafta, uzaktaki geniş körfezin kayalıklarla uyum sağlayan çizgisi, onun da ötesindeki kayalıktan “Manneporte” (Büyük Kapı) denen, bir köprüyü andıran masif bir kemer görünüyordu ki altından yelkenli gemiler bile rahatlıkla geçebilirdi. Onun dışında her yer denizdi.

“Bizim filoyu göremiyorum,” dedi, Beautrelet.

“G remeyiz,   nk  Aşağı Kapı’yla Yport,  tretat’dan sahile kadarki görüőümüzü kapatıyor. Ama bak, arka plandaki denizde siyah bir çizgi göreceksin...”

“Neymiş o?”

“Ne mi? Bizim harp gemimiz; 25 numaralı torpido. Şimdi Lüpen denizin altını boylamak istiyorsa ka sın bakalım...”

Önlerine önce bir rampa, sonra da bir merdiven  ıktı. Merdivenden aşağı indiler. Arada bir duvarda açılmış

deliklere rastlanıyordu ve her delikten bakıldığında gitgide gözlerde büyüyen görkemli İğne gözüküyordu. Su hizasına geldiklerinde pencere de kalmadı. Her taraf karanlığa büründü.

Isidore yüksek sesle basamakları sayıyordu. Üç yüz elli sekizinci basamakta geniş bir koridora çıktılar, sonra karşılarında köşebentleri perçinli bir demir kapı daha çıktı.

“Bunu tanıyoruz,” dedi Beautrelet. Pusulada 357 sayısının yanında sağ yukarı köşesinde noktası olan bir üçgen. Öbür kapıda yaptıklarımızı burada da deneyelim.”

Bu ikinci kapı da tıpkı birincisi gibi açılıverdi. Önlerine çok uzun bir tünel çıktı, duvara asılı fenerlerle yer yer aydınlatılmıştı.

Rutubetli duvarlardan yere su damlacıkları düşüyordu. Yürüyüşü kolaylaştırmak için tünelin bir ucundan öbür ucuna kadar zemine hep latalar serilmişti.

“Şu anda denizin altından geçiyoruz,” dedi, Beautrelet. “Geliyor musunuz, Ganimard?”

Müfettiş tünele daldı, tahtalara basa basa yürüdü, bir fenerin altında durdu:

“Bu fenerler belki de Orta Çağ’dan kalma, ama aydınlatma modern, gaz kullanmışlar.”

Yola devam ettiler. Tünel daha da büyük bir mağarada sonlandı. Karşılarında, yukarı çıkan bir merdiven gördüler.

“Şimdi İğne’ye çıkış başlıyor,” dedi, Ganimard. “İşler kızışacak.”

Adamlarından biri seslendi:

“Şef, burada sol tarafta bir merdiven daha var.”

Derken sağ tarafta bir üçüncü merdiven gördüler.

“Eyvah!” diye homurdandı müfettiş. “Durum kötü. Buradan çıksak öbür taraftan kaçacaklar.”

“Ayrılalım,” diye önerdi Beautrelet.

“Hayır, hayır... O zaman gücümüz bölünür. Birimiz gözcü olarak önden gitse daha iyi...”

“İsterseniz ben gideyim.”

“Sen mi, Beautrelet, nasıl istersen... Ben adamlarımla burada kalırım. O zaman kaçamazlar. Belki bizim geldiğimiz yoldan başka bir yol daha vardır; ya da birden fazla. Ama kayalıkla İğne arasında bu tünelden başka bir bağlantı olmadığı kesin. Yani mutlaka bu mağaradan geçmeleri gerekecek. O zaman, sen dönünceye kadar ben burada beklerim. Haydi git Beautrelet, ama dikkat et, en ufak bir tehlike karşısında hemen geri dön!”

Isidore hemen orta merdiveni tırmanmaya başladı. Otuzuncu basamakta karşısına sıradan, ahşap bir kapı çıktı. Tokmağını tutup çevirdi, kapı kapalı değildi.

Hemen hemen kendi boyu yüksekliğinde bir salona girdi, çatısı sağlam payandalarla desteklenmişti; her yerde lambalar yanıyordu. Bu salon, İğne’nin çapı büyüklüğünde olmalıydı. Dolaplar, bir sürü eşya,

mobilyalar, koltuklar, sandıklar, yemek masaları, kutular... Bir antikacıda bulunabilecek her şey burada da vardı. Beautrelet sağda ve solda birer merdiven gördü; bunlar hiç kuşkusuz aşağıdaki mağaradan başlayan merdivenlerdi. O zaman geri dönüp Ganimard'a haber verebilirdi. Ama önünde, yukarı çıkan bir merdiven daha vardı. Merakını yenemedi, tek başına araştırmaya yeltendi. Otuz basamak daha çıktı. Bir kapı, derken daha ufak bir salon... Sonra yine yukarı çıkan bir merdiven... Ve tekrar otuz basamak. Bir kapı. Ufak bir salon...

Beautrelet, İğne'nin planını kafasında çiziverdi. Salonlar üst üste inşa edilmişti ve gittikçe de küçülüyordu. Hepsi de depo olarak kullanılmıştı.

Dördüncü salonda lamba yoktu. Yarıklardan hafif bir gün ışığı sızılmaktaydı ve Beautrelet, on metre aşağıda denizi gördü.

O anda Ganimard'dan çok uzaklaştığını fark etti, içine bir korku düştü. En kısa yoldan dönüp kaçmamak için kendini zor tuttu. Şu anda bir tehlikeyle karşı karşıya değildi; hatta çevresinde öyle bir sessizlik vardı ki bir an için “Yoksa Lüpen’le adamları İğne’den çıkıp gittiler mi?” diye düşündü. “Bir kat daha çıkarım, daha fazla gitmem,” diye karar verdi sonunda.

Yine otuz basamak ve yine bir kapı, hafif ve modern. Usulca açtı. İçeride biri varsa hemen dönüp kaçacaktı. Ama kimse yoktu. Bu oda diğerlerine benzemiyordu. Duvarı ve yerde halılar vardı. Şahane güzellikte iki büfe

karşılıklı duruyordu ve üzerleri altın eşya doluydu. Kalın duvara gömülmüş ince ve dar pencereler camlıydı.

Odanın ortasında, nefis bir örtüyle kaplı yemek masasında kristal kaplar içinde meyve, pasta, üç şişe şampanya ve vazolarda çiçekler vardı. Masa üç kişi için hazırlanmıştı.

Beautrelet yaklaştı. Peçetelerde davetlilerin isimleri yazılıydı.

Birincisini okudu: Arsen Lüpen.

Karşısında: Bayan Arsen Lüpen.

Üçüncü kartı alıp bakınca irkildi.

Kartta kendi ismi vardı: Isidore Beautrelet!

X

FRANSA KRALININ HAZİNESİ

Bir perde aralandı.

“Merhaba azizim Beautrelet, biraz geciktin. Yemek saat on iki için hazırlanmıştı. Neyse, zararı yok, yine yeriz... Ne o? Beni tanımadın mı? Çok mu değişmişim?”

Beautrelet, Lüpen’le olan çatışmalarında sürprizlere alışmıştı, ama böylesi bir karşılaşmayı beklemiyordu. Sadece şaşırmakla kalmadı, telaşlandı ve dehşete düştü.

Karşısındaki adam, karşısında Arsen Lüpen olarak durması gereken kişi Valmérias’tı! Valmérias! İğne Şatosu’nun sahibi. Valmérias! Arsen Lüpen’e karşı yardım

istediği adam. Valm ras! Crozant'daki sevkiyata katılan arkadaşı. Valm ras! Karanlık koridorda Lüpen'in adamlarından birini devirerek Raymonde'un kaçmasını sağlayan cesur arkadaşı.

“Siz... Siz... Siz miydiniz?” diye kekeledi.

“Bendim ya!” Lüpen. “Beni rahip olarak ya da Bay Massiban kıyafetinde gördün diye hep öyle mi kalacaktım yani? Bir kere sosyeteye girdin mi, ister istemez kıyafet değiştireceksin. Lüpen'in, keyfine göre bir Katolik papazı ya da Güzel Sanatlar Akademi  yesi olamadıktan sonra, Lüpen'liği mi kalır? Bak Beautrelet, gerçek Lüpen şu anda karşında duruyor! Ona iyice bak...”

“Ama o zaman... Siz oysanız... O zaman... Hanımefendi...”

“Evet, Beautrelet, doğru tahmin ettin...”

Perdeyi yine aralayarak işaret etti ve sonra içeri gireni tanıttı:

“Bayan Arsen Lüpen.”

“Aa!” diye mırıldandı delikanlı, çok şaşırmıştı. “Bayan Saint V ran!”

“Hayır, hayır,” diye karşı  ıktı Lüpen. “Bayan Arsen Lüpen ya da isterseniz Bayan Louis Valm ras, resm  nik hlım. Bu da senin sayende oldu, azizim Beautrelet.” Ona elini uzattı. “ ok teşekkür ederim... Bana kızmamışsındır umarım.”

Nedense Beautrelet hiç kızmadı. Kendini aşağılanmış hissetmedi. Kin de gütmedi. Rakibinin üstünlüğü karşısında yenilgiyi kabullendi. Kendisine uzatılan eli sıktı.

“Hanımefendi, yemek hazır.”

Bir uşak, üzeri yemek dolu tepsiyi masanın üzerine koydu. “Kusura bakma, Beautrelet, aşçım yıllık izne çıktı; bugün aperatif bir şeyler yiyeceğiz.”

Beautrelet’nin hiç iştahı yoktu. Yine de Lüpen’in davranışından çok etkilenererek masaya oturdu. Acaba Lüpen başka ne biliyordu? Tehlikede olduğunun farkında mıydı? Ganimard’la adamlarının burada olduğunu biliyor muydu?

Lüpen devam etti:

“Evet, bu iş sayende oldu, aziz dostum. Tabii ki Raymonde’la ben daha ilk gün birbirimize âşık olduk. İnan bana, ufaklık... Raymonde’un kaçırılması ve hapsedilmesi hep numaraydı: Birbirimizi çok seviyorduk... Serbest kalır kalmaz bu sevginin gelip geçici bir ilişkiye dönüşmesine izin veremezdim. Bu nedenle Lüpen için durum, içinden çıkılacak gibi değildi. Ta çocukluğumdan beri olmak istediğim Louis Valm  ras olarak ortaya   karsam, onun gönlünü yeniden   alabilirdim. O zaman aklıma bir fikir geldi: Sen İğne’yi bulmuştun, ben de senin bu inadından yararlandım.”

“Yani aptallığımdan...”

“Yok canım! Kim olsa inanırdı.”

“Yani benim buluşlarımın size yararı mı oldu?”

“Fazlasıyla! Valm  ras’ın Lüpen olduğu kimin aklına gelirdi ki? Valm  ras, Lüpen’in sevdiği kızı onun elinden almıştı. Ne zevkliydi bu! Ah! O güzel anılar! Crozant soygunu! Yerde bulunan    ek buketi: Raymonde’a sözüm ona yazdığım aşk mektubu ve daha sonra, d  Ğ  n  mden önce çıkıp gelebilecek olan Lüpen’e karşı benim yani Valm  ras’ın aldığı   nlemler! O   nl   ziyafette kollarımda ağlayışın! Hoş anılar bunlar...

Bu sözlerin ardından bir sessizlik    kt  . Beautrelet, Raymonde’a baktı. Genç kadın hiç sesini çıkarmadan Lüpen’i dinliyordu. Ona bakan gözlerinde sevgi, tutku ve delikanlının tanımlayamadığı bir şey daha okunuyordu; biraz utanma, biraz üzüntü gibi bir şey. Ama Lüpen ona döndüğü zaman genç kadın ona sevgiyle gülümsüyor, masanın üzerinde elleri birleşiyordu.

“Burayı nasıl d  şemişim, Beautrelet? Hoş, değil mi? Çok rahat olduğunu söyleyemeyeceğim ama... Yine de soyluların hoşlanacağı cinsten bir yer. İĞne’nin sahiplerini gösteren şu listeye bir bak.”

Duvara alt alta kazılı isimleri gösterdi:

Sezar, Charlmagne, Rollo, I. William, İngiltere Kralı Richard, XVI. Louis, I. François, IV. Henry, XIV. Louis, Arsen Lüpen.

“Bundan sonra kim adını yazacak? Aa! Liste tamam. Sezar’dan Lüpen’e, hepsi o kadar. Yakında buraya bir sürü insan gelecek. Lüpen olmasaydı bu kuleden kimsenin haberi olmayacaktı, diyecekler. Ufaklık! Buraya ayak bastığımda ne kadar gururlandım bilemezsin, Beautrelet! Kayıp sırrı yeniden elde etmek ve onun tek sahibi olmak! Böyle bir mirasa konmak! İğne’de oturan onca kraldan sonra...”

Karısı eliyle onu susturdu. Çok heyecanlanmışa benziyordu.

“Bir şey duyuyorum,” dedi. “Altımızdan sesler geliyor... Dinleyin bakın...”

“Suların hışırtısıdır,” dedi, Lüpen.

“Hayır... Su hışırtısını bilirim. Bu başka bir şey.”

“Başka ne olabilir ki, tatlım?” dedi Lüpen gülererek. “Ben yemeğe sadece Beautrelet’yi davet ettim.” Sonra uşağa döndü. “Charolais, sen beyefendinin ardından kapıları kapadın mı?”

“Evet, hatta hepsini sürgüledim.”

Lüpen ayağa kalktı:

“Haydi Raymonde, titreme öyle... Baksana, sapsarı kesildin!”

Önce karısına, sonra da uşağa bir şeyler fısıldadıktan sonra perdeyi yana çekerek ikisini de dışarı çıkardı.

Aşağıdan gelen gürültü arttı. Düzenli aralıklarla boğuk darbeler duyuluyordu.

Lüpen, sanki hiçbir şey işitmemiş gibi konuşmasını sürdürdü:

“İğne’yi bulduğumda her yanı kırık döküktü. Anlaşılan yüz yıldan beri, daha doğrusu XVI. Louis devri ve Devrim’den bu yana kimse bu sırrın farkında değildi. Tünel neredeyse yıkılacaktı. Merdivenler çürümüştü. İçeri sular dolmaya başlamıştı. Ben hepsini sağlamlaştırdım, tamir ettirdim; bir kısmını yeniden inşa ettirdim.”

Beautrelet sormadan edemedi:

“Siz geldiğiniz zaman burası boş muydu?”

“Hemen hemen. Krallar burayı benim yaptığım gibi depo olarak kullanmamış olmalı.”

“Herhalde saklanacak yer olarak kullandılar?”

“Evet, kesinlikle. O zamanki olaylar sırasında ve özellikle iç savaşta. Ama aslında, nasıl söyleyeyim... Fransa’nın para kasası olarak kullanılacaktı.”

Gürültüler arttı, sesler şimdi daha yakından geliyordu. Ganimard ilk kapıyı kırmış olmalıydı, şimdi ikinciye yükleniyordu.

Bir sessizlik oldu, ardından bir gürültü. Üçüncü kapı kırıldı. Geriye iki kapı kalmıştı.

Pencerelerden birinden Beautrelet, İğne’nin etrafında dönenen yelkenlileri gördü; onlardan biraz ileride de koskocaman kara bir balığı andıran torpidoyu.

“Amma gürültü be!” diye söylendi Lüpen. “İnsan konuştuğunu anlamıyor! Yukarı çıkalım mı, ne dersin? İğne’yi dolaşmak belki ilgini çeker.”

Bir kat yukarı çıktılar; oraya da bir kapıdan giriliyordu. Lüpen kapıyı kapadı.

“Burası benim resim galerim.”

Duvarlarda yağlı boya tablolar asılıydı; Beautrelet çok ünlü ressamların imzalarını okudu. Karşıda Raffael’in *Meryem Ana’sı*, Andrea del Sarto’nun *Lucrezia Fede’nin Portresi*, Tizian’ın *Salome’si*, Boticelli’nin *Bakire ve Melekleri* ile Tintoretto, Carpaccio, Rembrandt, Velasquez gibi ressamların tabloları...

“Güzel kopyalar!” diye başını salladı Beautrelet.

Lüpen ona şaşkın şaşkın baktı:

“Ne kopyası! Deli misin sen? Onların kopyaları Madrid’de, Floransa’da, Venedik’te, Münih’te ve Amsterdam’da evlat.”

“Peki, bunlar ne?”

“Bunların hepsi orijinal; hepsini Avrupa’daki müzelerden topladım ben, yerlerine kopyalarını bırakarak.”

“Ama günün birinde...”

“Günün birinde bu sahtekârlığın farkına varacaklar mı diyorsun? Olsun. Her resmin arkasında benim imzamı bulacaklar; o zaman bunların asıllarını kendi ülkeme bağışladığımı anlayacaklar. Yani Napolyon’un İtalya’da

yaptığını ben burada yaptım... Ha! Bak, Beautrelet, Kont Gesvres'in dört Rubens'i..."

Gürültüler durmak bilmiyordu.

"Daha fazla çekilmez bu!" dedi Lüpen. "Bir kat daha yukarı çıkalım."

Karşılarına yine bir merdiven çıktı. Yine bir kapı.

"Duvar halılarının bulunduğu salon," diye açıkladı Lüpen.

Halılar asılı değildi; hepsi katlanmış, üzerlerine etiket konmuştu. Lüpen en seçkin eski kumaşlardan oluşan balyaların arasından bir top alarak açtı: Şahane ipekliler, fevkalade kadifeler, pastel rengi yumuşacık kumaşlar, altın ve gümüş işlemeli örtüler...

Bir kat daha yukarı çıktılar ve Beautrelet önce saat koleksiyonunun olduğu odaya, sonra da kitaplığa baktı: Bu oda, Lüpen'in dünyanın en ünlü kitaplıklarından çaldığı çok çok kıymetli, eşi bulunmaz, kusursuz ciltlenmiş kitaplarla doluydu! Derken antika bibloların ve eşyaların bulunduğu odaya geçtiler.

Her seferinde odalar küçülüyor, gürültüler daha da uzaklaşıyordu.

Ganimard kaybetmişti.

"Bu da en son oda: Hazine Odası!" dedi Lüpen.

Bu oda diğerlerinden çok farklıydı. Yuvarlak olmasına bu da yuvarlaktı, ama duvarları çok yüksekti ve tavanı gittikçe sivrileşen bir kubbeyi andırıyordu. Tabanı

İğne'nin ucundan on beş yirmi metre aşağıda bir kayalığa oturmuştu.

Karaya açılan penceresi yoktu. Deniz tarafına yeterince ışık girecek şekilde iki camlı pencere açılmıştı.

Zemin ender bulunan, desenli tahtalarla döşenmişti. Duvarlara camlı dolaplarla birkaç yağlı boya tablo asılmıştı.

“Bu da benim inci koleksiyonum,” dedi, Lüpen. “Şimdiye kadar gördüğün şeylerin hepsi satılık. Biri gider, yerine öbürü gelir. Bu bizim mesleğimiz. Bu odadaki tüm eşyalar kutsaldır. En seçkin, en değerli, iyinin de iyisi, paha biçilmez şeyler bunlar... Şu mücevherlere bak, Beautrelet, Keldanilerden kalma muskalara, Arabistan'dan gelen gerdanlıklara bak... Şu Venüs ve Apollo heykellerine... Eski Yunan'dan kalma testilere bak, Beautrelet! Şu vitrindeki biblolarla dünyanın hiçbir yerinde rastlayamazsın, çünkü hepsi orijinal. Bunlar insana ne kadar zevk veriyor, anlatamam sana! Thomas çetesinin -ki aslında onlar benim adamlarımdı- Güney Fransa'daki kiliseleri nasıl soyduklarını hatırlıyor musun? İşte o soygundan kalma bir Ambazac tabutu; sahte falan değil, Beautrelet! Louvre Müzesi'ndeki rezaleti anımsa! Eski İran şahlarından birine ait bir taç, sahte çıkmıştı. İşte o taç burada. Aslı... Şuna iyi bak, Beautrelet! Harikaların harikası, tam bir usta işi, Tanrı vergisi, Leonardo da Vinci'nin *Mona Lisa*'sı... Aslı!..”

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Aşağıdan duyulan sesler gittikçe yaklaştı. Ganimard’la aralarında iki ya da üç kapı kalmıştı.

Denizde siyah renkteki torpidoyla öbür yelkenliler görülüyordu. Delikanlı, “Ya hazine?” diye sordu.

“Bak sen şu ufaklığa, seni en çok o ilgilendiriyor! İnsan elinden çıkma tüm bu şaheserler, hazine kadar ilgini çekmiyor, değil mi? Herkes aynı şeyi soracak... Peki, merakını gidereyim bari!”

Döşemeye kuvvetli bir tekme atarak uzun tahtalardan birini yerinden çıkardı, bir kapak gibi yukarı kaldırdı; kayalığa gömülü fiçı ağzı gibi bir delik çıktı ortaya. İçi boştu. Biraz ötede aynı şeyi yaptı. Başka bir fiçı çıktı meydana. O da boştu. Üç kez daha bu hareketi yaptı Lüpen. Üçü de boş çıktı.

“Vay be! Gel de bozulma! XVI. Louis, IV. Henry ve Richelieu zamanında bu fiçılar dopdoluydu herhalde. Ama XIV. Louis’yi düşünsene... Versailles’daki deliliklerini, yaptığı savaşları, imparatorluğun yıkılışını! XV. Louis’yi düşün; onun Kontes Pompadour’a ve Kontes Dubarry’ye yedirdiği paraları! Ne masraftı bunlar! Har vurup harman savurmuş, bitirmişler bu koca serveti! Görüyorsun işte, geriye hiçbir şey kalmamış...” Durdu. “Ne var ki Beautrelet, altıncı bir fiçı daha var. Hiçbiri ona dokunmaya cesaret edememiş. Son yedek fiçı... İhtiyaç zamanında başvurulacak bir kaynak, diyelim....”

Eğilip kapağı yukarı kaldırdı. Fıçının içinde demir bir kasa vardı. Cebinden çok dişli bir anahtar çıkararak kasayı açtı.

Tüm mücevherler ışılt ışılt ışıldıyordu: Safirlerin derin mavisi, yakutların kırmızı alevi, zümrütlerin yeşil ışıltısı ve sarı parlak topazlar...

“Şunlara bak, Beautrelet, şunlara bak! Hepsi altın, hepsi gümüş: Her türlü para, dukalar, dublonlar, ne istersen... Kıymetli taşların bulunduğu kutuyu daha ellemedim! Şu çerçevelere bak! Her çağdan, her devirden, her ulustan... Kraliçelerin drahomaları bunlar. Her biri kendi hesabına bir şeyler getirmiş: İskoçyalı Margarete, Savoy’lu Charlotte, İngiliz Kraliçesi Maria, Medici ailesinden Katharina, Avusturyalı düşesler... Örneğin Eleonore, Elisabeth, Maria Theresia, Marie Antoinette... Şu incilere bak, Beautrelet! Hele şu elmaslara! İçlerinde bir tane bile kraliçelere layık olmayan yok! Fransa kraliçesinin tacındaki elmaslar bile bunlar kadar kıymetli değil.”

Yerinde doğrularak elini havaya kaldırdı. “Beautrelet, sen insanlara şunu söyleyeceksin: ‘Lüpen, bu kasada bulunan mücevherlerden hiç birine dokunmadı!’ Sana namusum üzerine yemin ederim! Onlara dokunmaya hakkım yoktu. Hepsi Fransa’nın...”

Aşağıda Ganimard telaşla ilerliyordu. Şimdi sondan ikinci kapıya gelmişlerdi

“Kasayı açık bırakalım,” dedi, Lüpen. “Öbür fıçıları da...” Odada birkaç tur attı, bazı camlı dolaplarla yağlı

boya tabloları baktı; sonra düşünceli bir yüzle, “Hepsini bırakmak zorunda kalmam ne acı!” diye mırıldandı. “En güzel saatlerimi burada geçirmiştım, tüm bu sevdiğim şeylerin arasında... Artık onları bir daha göremeyeceğim, bir daha onlara dokunamayacağım.”

Asık yüzünde öyle bir yorgunluk okunuyordu ki Beautrelet’nin içinden ister istemez ona acımak geldi.

Bu adamın duyduğu acı, herkesin duyduğundan çok daha büyük olmalıydı; tıpkı sevindiği, gururlandığı ya da yenilgiye uğradığı anlardaki heyecanı gibi...

Pencerenin yanına varıp parmağıyla dışarıyı gösterdi:

“Tüm bunlardan daha acı olanı, şu manzarayı artık göremeyecek olmam. Baksana, ne kadar güzel, değil mi? Sonsuz deniz... Gökyüzü... Etrafta Étretat kayalıkları ve şatonun üç kapısı: Yukarı Kapı, Aşağı Kapı ve Büyük Kapı.... Üstadın zafer takları... Daha doğrusu benim zafer taklarım. Evet, o üstat bendim! Buranın kralıydım ben! Maceralar Kralı! Oyuk İğne’nin Kralı! Tuhaf ve olağanüstü bir imparatorluk! Sezar’dan Lüpen’e... Nasıl bir kadermiş bu!” Gülüyordu. “Masal dünyasının kralı mıyım ben? Neden olmasın? Şuna Yvetot kralı diyelim! Amma saçma ha! Dünya kralı, evet, gerçek de bu! İğne’nin bu tepesinden kâinata hükmediyordum ben! Tüm aşırıdıklarım hep yanımdaydı. Kaldır şu perdeyi, Beautrelet... Orada iki telefon var, görüyor musun? Sağdaki Paris’e bağlı, özel bir hat. Soldaki Londra’ya ve dış hatlara. Londra üzerinden Amerika’ya, Asya’ya ve

Avustralya'ya ulaşıyorum! Tüm bu ülkelerde ticarethanelerim, ajanlarım ve iş ortaklarım var. Bu, uluslararası bir ticaret. Dünyanın en büyük sanat eserleri ve antika eşya pazarını kurmuş bulunuyorum. Ne yalan söyleyeyim, Beautrelet, bazen nelere kadir olduğumu düşündükçe başım dönüyor. Gücüm ve otoritem karşısında sarhoş olmuş durumdayım...”

Alt kattaki kapı kırıldı. Ganimard'la adamlarının ayak sesleri işitildi.

Az sonra Lüpen kısık sesle devam etti:

“Şimdi hepsi bitti... Yoluma genç bir kız çıktı... Sarı saçlı, kederli bakışlı, temiz ruhlu... Evet, sapına kadar namuslu... Artık her şey bitti. Bu imparatorluğu kendi elimle yıkıyorum. Artık her şey bana saçma ve çocukça geliyor. Artık varsa yoksa onun saçları, kederli bakışları ve tertemiz ruhu önemli benim için!”

Adamlar son merdivenden yukarı çıktı. Kapıya gümbür gümbür vuruldu. Lüpen delikanlının kolunu kavrayarak sıktı:

“Şimdi anladın mı, Beautrelet, seni haftalardır hareketlerinde neden serbest bıraktığımı? İsteseydim sana çoktan engel olurdum. Neden buraya kadar gelebildiğini anladın mı? Neden adamlarıma paylarına düşeni verdiğimi anladın mı? Onlara geçen gece rastladın ya! Oyuk İğne: Macera dediğin bu işte! Oyuk İğne bende kaldığı sürece maceracıydım ben! Onun kaybıyla

geçmişimi de kaybediyorum; şimdi önümde yeni bir gelecek var, barış ve mutluluk dolu bir gelecek... Artık Raymonde'a baktıkça utançtan yüzüm kızarmayacak. Öyle bir gelecek!.." Öfkeyle kapıya yöneldi. "Sakin ol, Ganimard! Daha lafımı bitirmedim!"

Darbeler durmak bilmiyordu. Kapı kasasından kopacaktı neredeyse.

Beautrelet, Lüpen'in yanında durmuş, bundan sonra ne yapacağını çok merak ediyordu. İğne'yi bırakmak bir yana, kendini de pisi pisine ele mi verecekti yani? Planı neydi? Ganimard'ın kaçacağını mı umuyordu? Ve de Raymonde neredeydi?

Bu arada Lüpen rüyadaymış gibi mırıldandı:

"Namuslu... Artık namuslu olacak Lüpen. Artık çalmayacak. Her namuslu vatandaş gibi bir hayat sürecektir. Neden olmasın? Aynı başarıyı bu koşullarda da elde etmemem için bir neden yok ki! Öff be! Beni rahat bırak, Ganimard! Aptal herif, farkında değil misin, şu anda Beautrelet'yle konuşuyorum; tüm söylediklerimi torunlarımıza o aktaracak!" Gülmeye başladı. "Boşuna zaman harcıyorum. Bu tarihi sözleri Ganimard'ın kafası almaz."

Eline kırmızı bir tebeşir aldı, duvara bir tabure dayadıktan sonra büyük harflerle şunları yazdı:

"Arsen Lüpen, Oyuk İğne'deki tüm hâzineyi Fransa'ya bağışlıyor. Tek bir koşulu var: Bu hazine Louvre

Müzesi'nde teşhir edilecek ve bulunduğu salona da 'Arsen Lüpen Salonu' ismi verilecek.”

“Şimdi vicdanım rahat,” dedi, “Fransa'yla ödeştik.” Baskına katılanlar vücutlarıyla kapıya yüklendiler. Kapı aralandı. Bir el uzanarak kilidi açmaya çalıştı.

“Vay canına!” dedi Lüpen. “Ganimard neredeyse amacına ulaşacak!”

Bir sıçrayışta kapıya gitti ve anahtarı çekip aldı.

“Ağır ol, ahbap! Bu kapı sağlamdır, yeterince zamanım var... Beautrelet, ben sana hoşça kal diyeyim... Çok teşekkür ederim! İsteseydin bu hamlemi zorlaştırabilirdin, ama sen nazik bir çocuksun...”

Rogier van der Weyden'in, Şark motifli ve üç kanatlı resminin yanına vardı; sağdaki kanadı katlayınca ortaya ufak bir kapı çıktı. Kapının tokmağını kavradı:

“Sana kolay gelsin Ganimard, eve selam söyle!”

Bir silah sesi çınladı. Lüpen bir adım geri sıçradı.

“Hay acemi çaylak! Tabloyu tam kalbinden vurdun! Hiç mi nişancılık dersi almadın? Resmi mahvettin, aptal! Artık beş para etmez...”

“Teslim ol, Lüpen!” diye haykırdı Ganimard, kırılan kapının aralığında bir tabancayla bir çift parlak göz görünüyordu. “Teslim ol, Lüpen!”

“Siz teslim olun!”

“Kımıldarsan kurşunu yersin!”

“Nerede o günler?.. Vuramazsın!”

Gerçekten de Lüpen, bulunduğu yerden uzaklaşmıştı; Ganimard kapının aralığından ateş etse bile hedefi tutturamazdı artık. Ama Lüpen'in durumunun da iyi olduğu söylenemezdi. Çünkü çıkış olarak kullanacağı resmin arkasındaki kapı tam Ganimard'ın karşısına geliyordu. Oradan kaçmaya çalıştığında başmüfettişin kurşunlarına hedef olacaktı. Tabancada daha beş kurşun vardı.

“Ah Tanrım, bak şu işe!” dedi gülerek. “Talihim döndü. Ama bunu hak ettin, canım Lüpen. İpin ucunu kaçırdın. Bu kadar gevezeliğe gerek yoktu.”

Duvara dayandı. Bu arada kapı biraz daha aralandı, Ganimard şimdi daha rahat hareket edebiliyordu. İki rakip arasında sadece üç metrelik bir mesafe vardı, daha fazla değil! Ama altın yaldızlı cam dolap Lüpen'i koruyordu.

“Dinle, Beautrelet!” diye haykırdı başmüfettiş; öfkeden dişlerini gıcırdatarak. “Aptal aptal orada duracağına vur onu!”

Isidore gerçekten de hiç kımıldamamıştı; olanlara merakla bakıyor, ne yapacağını bilemiyordu.

İstese, tüm gücüyle bu mücadeleye katılıp karşısındakini gözünün yaşına bakmaksızın vurabilirdi. Ama tarif edemeyeceği bir his onu engelliyordu.

Ganimard'ın seslenişiyle kendine geldi. Eliyle tabancasının kabzasını kavradı.

“Bu işe karışırsam Lüpen kaybeder,” diye düşündü. “Aslında buna benim hakkım var. Bu benim görevim.”

Bakışları karşılaştı. Lüpen sakın, ama merakla bakıyordu, kendisini tehdit eden tehlikeye pek aldırış ettiği yoktu sanki; delikanlının içine düştüğü vicdani hesaplaşma, onu daha çok ilgilendiriyordu sanki. Isidore, yenilmeye mahkûm rakibi acı çekmesin diye son darbeyi indirecek miydi?

Kapı kırıldı.

“Bana yardım et Beautrelet, yakaladık onu!” diye gürledi Ganimard.

Isidore tabancasını kaldırdı.

Her şey o kadar çabuk oldu ki başına ne geldiğini ancak daha sonra anlayabildi. Lüpen eğilerek duvar boyunca yürürken Ganimard’ın tabancasından çıkan kurşun kapıyı sıyırdı; aynı anda Beautrelet, yere savrulduğunu hissetti, sonra zapt edilmez bir güç tarafından ayağa kaldırılarak dimdik yürütüldü.

Lüpen onu canlı bir kalkan gibi havada tutarken arkasına saklandı.

“Bire on bahse girerim ki kaçacağım, Ganimard! Lüpen’de çareler tükenmez, görüyorsun işte!..”

Hemen resmin olduğu yere vardı. Bir eliyle Beautrelet’yi sımsıkı göğsüne bastırırken öbür eliyle gizli kapıyı açtı, ardından da kilitledi. Kurtulmuştu... Hemen kapının arkasında, aşağı inen dimdik bir merdiven vardı.

“Haydi!” dedi Lüpen, Beautrelet’yi iteleyerek. “Piyadeleri yendik. Şimdi Fransız donanmasının hakkından gelelim. Önce Waterloo, sonra Trafalgar... Bu kadar paraya bu kadar film, ufaklık!.. Şu işe bak, şimdi de resmi tekmeliyorlar; ama artık çok geç, beyler... Haydi koş, Beautrelet!”

İğne’nin dış duvarına yapılmış merdiven, dar bir kule merdiveni gibi kıvrıla kıvrıla iniyordu.

Basamakları ikişer, üçer inerken birbirlerine çarpıyorlardı. Yer yer, duvar yarıklarından sızan bir ışık huzmesi parlıyordu; Beautrelet yine on kulaç ötedeki balıkçı teknelerini ve de siyah torpidoyu gördü.

Merdivenden inmeye devam ettiler, durmadan indiler... Isidore susuyordu, Lüpen’in yine çenesi açıldı:

“Ganimard ne yapıyor acaba? Tünelin girişini tutmak için belki de öbür merdiveni kullanıyor? Yoo, o kadar aptal olamaz... Geride dört adam bırakmış olmalı. Dört adam yeter.” Durdu. “Dinle... Yukarıda bağırıyorlar. Pencereyi açmışlar, filolara sesleniyorlar; karşılıklı sinyal veriyorlar. Torpido harekete geçti. Aferin torpido! Ben seni tanıyorum, Le Havre’dan geliyorsun. Topçular, ateşe hazır olun. Vay canına, kumandan da orada!.. Merhaba, Duguay Trouin!” Kolunu pencereden dışarı çıkararak mendil salladı. Sonra inmeye devam etti. “Düşman gemisi ilerliyor,” dedi. “Hücum başlayacak. Bak şu işe, gel de gülme!”

Arkalarında sesler duyuldu. Aynı anda deniz seviyesine indiler ve karanlıkta, içinde iki fenerinin sallandığı geniş ağızlı bir mağaraya girdiler. Bir gölge göründü ve bir kadın Lüpen'in boynuna atıldı:

“Çabuk! Çabuk! Merak ettim, ne yaptınız şimdiye kadar? Aa, yalnız değilsiniz?”

Lüpen onu sakinleştirdi:

“Yabancı değil, dostumuz Beautrelet... Düşün bir kere, dostumuz Beautrelet o kadar nezaket gösterdi ki... Neyse, sonra anlatırım. Şimdi vaktimiz yok. Charolais, sen orada mısın? Güzel... Ya gemi?”

“Gemi hazır, patron!”

“Işığı yak,” diye emretti Lüpen.

Az sonra bir motor sesi duyuldu; gözleri yarı karanlığa alışan Beautrelet, rıhtım gibi bir yerde bulunduklarını fark etti; önlerinde motorlu ufak bir gemi sallanıyordu.

“Bir denizaltı,” dedi, Lüpen, Beautrelet'nin meraklı bakışlarını görünce. “Şaşırdın, değil mi, Isidore? Aklın ermiyor, değil mi? Burada gördüğün su, deniz suyundan başka bir şey değil... Suların her yükselişinde bu mağara deliği su dolar. Buranın ne kadar gizli ve emin bir yer olduğuna dair bir konferans vereyim hemen istersen.”

“Ama burası kapalı, kimse girip çıkamaz.”

“Yanıliyorsun! Ben çıkarım. Bak sana göstereyim.”

Önce Raymonde'u gemiye bindirdi, sonra dönüp Beautrelet'yi aldı. Isidore tereddüt etti.

“Korkuyor musun?” diye sordu Lüpen.

“Neden korkacakmışım?”

“Torpido tarafından batırılmaktan?”

“Hayır.”

“Şimdi sen kendi kendine soruyorsun: Namussuz, alçak ve rezil Lüpen’in mi, yoksa ahlakın, toplumun ve adaletin simgesi olan Ganimard’ın tarafını mı tutsam diye...”

“İyi bildin.”

“Ne yazık ki seçeneğin yok, ufaklık... Şu anda ikimizi de ölmüş bilmeliler. Ve gelecekte namuslu olmaya karar vermiş olan beni rahat bırakmalılar. İleride seni serbest bıraktığım zaman istediğin gibi konuşabilirsin. O zaman korkacak bir şeyim kalmayacak.”

Lüpen onu kolundan öyle bir kavramıştı ki delikanlı direnmenin bir yararı olmayacağını anladı. Öte yandan, niye karşı koysundu ki? Her şeye rağmen şu adama duyduğu sempatiyi görmezden gelmeye hakkı yoktu. Bu duygu öyle güçlüydü ki içinden Lüpen’e şunları söylemek geldi. “Dinleyin, büyük bir tehlike içindesiniz; Sholmes de peşinizde...” Ama Lüpen, delikanlının konuşmasına fırsat tanımadan ona döndü:

“Haydi gel!”

Beautrelet söz dinleyerek gemiye bindi, acayip bir görünüşü vardı bu geminin.

Güverteden aşağı ufak bir merdivenle indiler; yukarıda kalan lombarın üzerine bir kapak kapandı.

Merdivenin ayağında duran bir lamba, ancak üç kişi alabilecek oldukça dar bir kamarayı aydınlatıyordu; Raymonde da oradaydı. Lüpen duvardaki konuşma borusunu eline alarak seslendi:

“Yola çıkalım, Charolais.”

Isidore, asansördeymiş gibi tuhaf bir hisse kapıldı; ayaklarının altından bir şey çekilir gibi oldu, sanki boşlukta yüzüyordu. Altlarındaki su çekiliyor, esneyen bir ağzın içine giriyorlardı sanki...

“Dalıyoruz, çaktın mı?” diye dalga geçti Lüpen. “Sakin ol... Yukarıdaki büyük mağaradan daha küçüğüne geçiyoruz, o da doğrudan denize açılır. Sular çekilirken... Bütün midye avcıları bilir burayı. A ha! On saniye duracağız!.. Evet, şimdi geçiyoruz... Boğaz çok dar! Ancak bizim denizaltımızın genişliğinde.”

“Ama nasıl olur da aşağıdaki mağaraya gelen balıkçılar, yukarıda da bir mağara olduğunu ve oradan da Oyuk İğne’ye çıkıldığını bilmezler? Görünen köy kılavuz istemez.”

“Yanılıyorsun, Beautrelet. Suların yükselmesiyle küçük mağaranın üstünde, rengi kayalıklardan ayırt edilemeyen bir oynak kapak da aynı anda yükselerek tavanı sımsıkı kapatır. Sular çekilince de kendiliğinden aşağı iner. Onun için sular yükseldi mi, kaçabilirim. İyi düşünülmüş, değil mi? Ben keşfettim... Tabii ki ne Sezar, ne de XIV. Louis zamanında denizaltı vardı. Onlar sadece küçük mağaraya

ulaşan merdiveni kullandılar. Ben son iki basamağı ortadan kaldırdım ve şu oynar kapağı icat ettim. Fransa'ya hediyem olsun... Raymonde, sevgilim, yanındaki lambayı söndürür müsün? Artık ihtiyacımız kalmadı, tam aksine..."

Gerçekten de mağarayı terk ettikleri anda suyu delip geçen hafif bir gün ışığı, bulundukları kamarayı doldurdu. Bu, iki lombozdan ve kumanda köprüsündeki göz gibi bir camdan geliyordu. Oradan bakıldığında denizin seviyesi görölüyordu. Derken üzerlerine bir karanlık çöktü.

"Hücum başlıyor. Düşman filosu İğne'yi kuşattı, ama yapı o kadar yüksek ki içine nasıl girecekler?"

Konuşma borusunu eline aldı:

"Dipte kalalım, Charolais... Nereye mi gideceğiz? Söyledim ya, Lüpen Limanı'na... Hem de çok çabuk, tamam mı? Yeterince derine daldık. Yanımızda bir de hanımefendi var, ona göre."

Neredeyse denizin dibine sürte sürte yol aldılar. Simsiyah bir bitki dünyası oluşturan dağınık yosunlar, derinden geçen akıntının etkisinde muhteşem manzaralar sergiliyordu. Bir gölge daha göründü, bu kez daha da uzundu.

"Bu, torpido!" dedi Lüpen. "Ateş edecek herhalde. Kaptanın niyeti ne ki? İğne'yi mi bombalayacak? Kaptanla Ganimard'ın karşılaşmalarını göremeyeceğiz,

Beautrelet. Kara ve deniz kuvvetlerinin birleşmesi... Hey, Charolais, uyuma!”

Yine de hâlâ hızla yol almaktaydılar. Kayalar, yerini kumluğa bıraktı. Derken yeni kayalıklarla karşılaştılar; bu, Étretat’nın Büyük Kapı uzantısıydı. Yaklaştıkça balıklar kaçışmaya başladı. Biri diğerinin üzerinden atlıyor, lombozların yanı sıra yüzerken koskocaman hareketsiz gözlerini geminin içindekilere dikiyordu.

“Neyse ki iyi gidiyoruz,” dedi, Lüpen. “Sen ne diyorsun benim fındık kabuğuma, Beautrelet? Kıyak, değil mi? Kupa Yedilisi macerasını hatırlıyor musun, zavallı mühendis Lacombe’un ölümünü, onun katilini cezalandırdıktan sonra yeni bir denizaltının planlarını devlete teslim edişini... Fransa’ya bir hediye daha! İşte o planlardan birini kendime sakladım ve o sayede bu gemi ortaya çıktı. Ona binmek de senin şansınmış.” Charolais’ye seslendi. “Su yüzüne çıkalım, artık tehlike geçti.”

Su yüzüne çıktılar, cam göz sudan dışarı fırladı. Sahilden bir mil uzaktaydılar, bu nedenle gözden uzaklaşmışlardı; işte o zaman Beautrelet, ne kadar baş döndürücü bir hızla yol aldıklarını anladı.

Önce Fécamp’ı geçtiler, sonra da Normandiya’nın sayfiye yerlerini: Saint Pierre, Les Petites Dalles, Veulettes, Saint Valery, Veules ve Quiberville’i.

Lüpen hâlâ dalga geçiyor, Isidore da onu dinlemekten yorulmuyordu; bu adamın coşkusuna, neşesine, şaklabanlığına, dünyaya metelik vermeyişine ve yaşama sevincine hayran kalmıştı.

Bu arada Raymonde'a baktı. Genç kadın hiç ses çıkarmamıştı, sevdiği adama tutkuyla bağlandığı belliydi. Onun ellerini ellerine alıyor ve sık sık başını kaldırıp ona bakıyordu. Ancak Beautrelet, genç kadının zaman zaman ellerini kenetlediğini ve hüznü dolu bakışlarını fark etmişti. Lüpen'in alaylarına sessizce ya da üzüntüyle cevap veriyordu. Kocasının sözleri ona sanki ıstırap veriyordu.

“Sus!” diye mırıldandı. “Kadere kafa tutma. Başımıza daha birçok uğursuzluk gelebilir!..”

Dieppe görüldüğünde, balıkçı gemileri tarafından görülmek istemediklerinden, dalmak zorunda kaldılar. Yirmi dakika sonra sahile yollandılar, gemileri düzensiz kayalıkların arasına yapılmış ufak bir denizaltı limanına yanaştı. Bir dalgakıranın önünde denizaltı yüzeye çıktı.

“Burası Lüpen Limanı,” dedi Lüpen.

Dieppe'den beş mil, Treport'tan üç mil ötedeki terk edilmiş bu limanın sağı solu kayalıklarla çevriliydi. İnce kumlu, hoş bir plajı vardı.

“Karaya çık, Beautrelet... Raymonde, elini bana ver... Charolais, sen İğne'ye geri dön; bak bakalım

Ganimard’la Kaptan neler yapıyor. Akşama bana anlatırsın. Çok merak ediyorum...”

Beautrelet, Lüpen Limanı denen bu ufacık limandan nasıl çıkacaklarını düşünürken kayalığın ucunda demir bir merdiven gördü.

“Isidore,” dedi Lüpen, “tarih ve coğrafya bilgin olsaydı şu anda Biville hudutları içindeki Parfonval Boğazı’nın altında bulunduğumuzu anlardın. Yüz yıl kadar önce, 1803 yılının 23 Ağustos’unda Georges Cadoudal’le altı adamı Fransa’ya geldiler; niyetleri Birinci Konsül Bonaparte’ı kaçırmaktı. Şimdi sana göstereceğim yoldan şu tepeye geldiler. O günden sonra bu yol çöktü. Ama Valm  ras -yani Arsen Lüpen- burayı Neuville halkından satın aldı ve restore ettirdi. Bonaparte’ı kaçırmak isteyenler ilk geceyi burada geçirmişti. Lüpen şimdi burada inzivaya çekilecek; dünyada olup bitenlerle ilgilenmiyor artık, annesi ve eşiyle birlikte k  y hayatı yaşayacak. Kibar Hırsız öldü, yaşasın Kibar   ift  i!”

Merdivenden sonra dar bir yere çıktılar, burası ya an yağmurların oydu u sarp bir uçurumdu. Ancak korkuluklara tutunarak y  r  nebiliyordu. Lüpen’in anlattığına göre eskiden burada kayalıklara çakılı kancalar varmış, o kancalara takılı kablolar sayesinde de köylüler plaja inermi ... Yarım saatlik bir tırmanı tan sonra düz bir yere vardılar; gümrük memurlarının barınak olarak kullandıkları bir kulübenin önünde durdular.

Nitekim yolun dönemecinde karşılarına bir gümrük memuru çıktı.

“Ne haber, Gomel?” diye sordu Lüpen.

“İyilik.”

“Şüpheli bir şey gördün mü?”

“Hayır, patron. Yalnız...”

“Yalnız ne?”

“Karım... Kendisi Neuville'te terzilik yapar.”

“Evet, biliyorum, Cézarine değil mi? Ne olmuş ona?”

“Bu sabah köyde bir gemici görmüş.”

“Nasıl biriymiş bu gemici?”

“Sahte... İngiliz'e benziyormuş.”

“Bak sen!” dedi Lüpen; tedirgin olmuştu. “Sen Cézarine'e ne dedin?”

“Gözlerini açmasını tembih ettim; doğru mu yaptım, patron?”

“Aferin. Bir iki saate kadar Charolais geri dönecek, sen onu gözle... Bir şey olursa ben çiftlikteyim. Keyfim kaçtı doğrusu. Bu, Sholmes mü acaba? Eğer oysa hapı yuttuk, herif öfkeli zaten.” Bir an tereddüt etti. “Acaba geri mi dönsek? Evet, aklıma kötü kötü şeyler geliyor...”

Hafif tümsekli ova göz alabildiğine uzanıyordu. Sol tarafta nefis bir ağaçlıklı yol, şimdiden evleri görünen Neuville'teki çiftliğe kadar gidiyordu. Burası, Lüpen'in Raymonde'a vadettiği yerdі: Dayayıp döşediğı ve rahat bir hayat geçirecekleri yeni yuvaları. Saçma fikirlere

kapılarak bir anda talihini geri mi tepecekti yoksa? Tam hedefe ulaşmışken...

Isidore'un kolunu kavrayarak önlerinden giden Raymonde'u gösterdi.

“Şuna bak. Öyle işveli yürüyor ki aklımı başımdan alıyor... Onun her şeyi sevgimi depreştiriyor; hareket etmese etmiş gibi geliyor bana, sustuğu zaman konuşuyor sanıyorum. Onun izinden yürümek beni gerçekten çok mutlu ediyor. Ah! Beautrelet, acaba bir an için bile olsa benim Lüpen olduğumu unuttur mu dersin? Nefret ettiği geçmişimi onun belleğinden silebilecek miyim acaba?” Kendini toparladı, yine inadı tutmuştu. “Unutacak! Unutacak, çünkü ben onun için her şeyimi feda ettim. Kimsenin ulaşamayacağı barınağım İğne'yi, tüm hazinemi, nüfuzumu ve gururumu feda ettim... Yine de başka ne varsa, ne kalmışsa, hepsini feda ederim. Artık hiçbir şey istemiyorum. Tek arzum namuslu bir adam olmak. Onun sevebileceği, namuslu bir adam... Namuslu olayım, gerisi bana vız gelir! Bu da namussuzca bir istek galiba...” Farkında olmadan kendisiyle alay ediyordu; ama sesi ciddiydi, hiçbir ironi sezilmiyordu. Aynı kararlılıkla mırıldandı. “Bak Beautrelet, şu macera dolu yaşamımda tatmadığım zevk kalmadı; onun, benden hoşlandığını gösteren tek bir bakışını yakalayabilmekten başka bir şey istemiyorum. Düşündükçe dizlerimin dermanı kesiliyor... İçimden ağlamak geliyor...” Ağlıyor

muydu? Beautrelet, kendi gözlerinin yaşadığını hissetti. Lüpen'in gözyaşları... Ya da aşkın gözyaşları!

Çiftlik avlusunun eski kapısına yaklaştılar. Lüpen birden dikleşti ve kekeleyerek konuştu:

“Neden korkuyorum ben? Sanki nefes alamıyorum... Hâlâ bitmedi mi şu Oyuk İğne macerası? Talih benden yüz mü çeviriyor yoksa?”

Raymonde huzursuzca etrafına bakındı.

“Bak, Césarine. Bu tarafa geliyor...”

Gümrükçünün karısı gerçekten de koşa koşa çiftliğe doğru geliyordu. Lüpen önüne çıktı:

“Ne var? Ne oluyor? Konuşsana!..”

Nefes nefese kalan Césarine boğulacak gibiydi, kekeledi:

“Bir adam... Salonda bir adam gördüm.”

“Bu sabahki İngiliz mi?”

“Evet, ama başka kıyafetler var üzerinde.”

“O seni gördü mü?”

“Hayır. Anneniz... Adam salondan çıkarken onunla karşılaştı.”

“Eee?”

“Adam annenize Louis Valm  ras'ı aradığını söyledi, sözde sizin arkadaşınız mış.”

“Eee, sonra?”

“Bayan Valm ras da oğlunun seyahate çıktığını söyledi, yıllar sürecek bir seyahate...”

“Sonra İngiliz gitti mi?”

“Hayır. Pencereden ovaya doğru bir işaret yaptı, sanki birini çağırdı.”

Lüpen tereddüt eder gibiydi. Korkunç bir çığlık sessizliği bozdu.

Raymonde inledi:

“Annen bu, sesinden tanıdım!”

Lüpen onu vahşi bir arzuyla kucakladı:

“Gel, kaçalım buradan!  nce sen...” Ama durdu, kendini kaybetmiş gibiydi; silkindi. “Hayır, bunu yapamam, bu kadar acımasız olamam. Beni affet, Raymonde!.. Ama zavallı kadın orada... Sen burada kal, Beautrelet seni yalnız bırakmaz.”

Çiftlik avlusunu çevreleyen ağa lık boyunca yürüdü, ovaya açılan parmaklıklı kapıya koştu. Beautrelet’nin engelleyemediği Raymonde, onun peşinden koştu. Beautrelet, ağaçların arkasına saklanmışken çiftlik avlusundan parmaklıklı kapıya giden تنها yolda    adam gördü. En uzun boylusu  nden gidiyordu, diğer ikisi de durmadan çırpınan ve acıdan inleyen bir kadını kollarından tutuyordu.

Akşam karanlığı çökmeye başlamıştı. Beautrelet, Herlock Sholmes’  tanımakta zorluk çekmedi. Kadın yaşlıydı. Bembeyaz saçları solgun yüzünü çevreliyordu.

Birbirlerine yanaşıp parmaklıklı kapıya vardılar.

Sholmes kapının bir kanadını açtı. Aynı anda Lüpen, karşısına çıkıp yolunu kesti. Öyle korkunç, sessiz ve görkemli bir şoktu ki bu... İki adam uzun süre bakıştı. İkisinin de yüzü nefretle buruşmuştu. Kımıldamadılar.

Derken Lüpen, ürkütücü bir soğukkanlılıkla, “Söyle adamlarına, kadını bıraksınlar!” dedi.

“Olmaz.”

Kavganın fitilini ateşlemeye ikisi de çekiniyor gibiydi, ikisi de güç toplamaya çalışıyordu. İkisi de lüzumsuz laf etmiyor, dalga geçmiyordu. İkisi de susuyordu. Ölümçül bir sessizlikti bu! Korkudan çılgına dönen Raymonde, bu düellonun sonunu bekliyordu. Beautrelet onu kolundan sıkı sıkı tutup düşmesini önledi.

Az sonra Lüpen yineledi:

“Söyle adamlarına, kadını bıraksınlar!”

“Olmaz.”

“Dinle beni, Sholmes...”

Ama konuşmaktan vazgeçti, çünkü yararı olmayacaktı. Sholmes denen şu mağrur ve inatçı herife tehdit söker miydi?

Birden kararlı bir şekilde elini cebine attı. İngiliz ondan önce davrandı ve yaşlı kadının üzerine atılarak tabancasını onun şakağına dayadı.

“Kımıldama Lüpen, yoksa ateş ederim!”

Aynı anda yardımcıları da tabancalarını Lüpen'in şakağına dayadı. Lüpen dimdik duruyordu; içinde köpüren öfkeyi yendi ve soğukkanlılıkla ellerini cebine sokarak göğsünü şişirdi:

“Sholmes, üçüncü kez söylüyorum, kadını rahat bırak!”

İngiliz alay etti:

“Dokunulmazlığı mı var? Yeter artık, saçmalama! Charméras adını nasıl çaldıysan Vakmeeras'ı da öyle uydurdun, asıl adın Lüpen. Annem dediğin kadın da eğittiğin eski bir yardımcın. Adı Victoire...”

Sholmes hata etti. İntikam alma hırsıyla, bu tartışmayı seyreden Raymonde'a baktı. Lüpen bu dikkatsizliği değerlendirdi ve ateş etti.

“Lanet olsun!” diye uludu Sholmes; kolundan vurulmuştu. “Ateş etsenize budalalar! Ateş edin!” diye haykırdı adamlarına.

Ama Lüpen onların üzerine saldırdı, birini bir kroşeyle yere devirdi, öbürünü de çenesine attığı bir yumrukla yere indirdi.

“Çabuk, Victoire! Bağla onları. Şimdi sıra bizde, İngiliz...”

Galiz bir küfür savurarak öne eğildi:

“Vay alçak vay!..”

Sholmes sol eliyle tabancasını kaldırıp ateş etmişti.

Bir silah sesi... Korkunç bir çığlık... Raymonde kendini iki adamın arasına atıverdi. Gözlerini İngiliz'e dikti; bir

elini boğazına götürdü, sonra olduğu yerde dönerek Lüpen'in ayakları dibine düştü.

“Raymonde... Raymonde!”

Lüpen hemen onu yerden kaldırıp kucakladı.

“Öldü.”

Herkes donakaldı; Sholmes de yaptığından pişman olmuş, sersemlemişti.

Victoire kekeledi:

“Yavrum... Yavrum...”

Beautrelet genç kadına yaklaştı, eğilerek onu muayene etmek istedi.

Lüpen durmadan, “Öldü! Öldü!” diye bağılıyor, gerçeği kabullenmek istemiyordu.

Derken yüzü acıdan kasıldı, bir anda çöküvermişti. Deliler gibi sarsıldı; oraya buraya saldırdı, ellerini havada kavuşturdu, acı çeken çocuklar gibi ayaklarıyla tepindi. “Sefil herif!” diye haykırdı, nefretini kusmak istercesine. Ve güçlü bir yumrukla Sholmes'ü yere yıktı, boğazına sarıldı, kasılı parmaklarını onun etine geçirdi. İngiliz boğuk hırıltılar çıkardı, karşı koyamadı.

“Oğlum, yapma oğlum!..” diye yalvardı Victoire.

Beautrelet de onun yanına koştu. Lüpen düşmanını serbest bırakmıştı, şimdi yanında oturmuş ağlıyordu.

İçler acısı bir oyundu bu. Beautrelet bu müthiş faciayı asla unutmayacaktı; Lüpen'in Raymonde'u ne denli

sevdiğini, onun bir gülümsemesi uğruna neleri feda ettiğini bildiği için unutmayacaktı!

Gecenin karanlık örtüsü ölüm meydanının üzerine kapladı.

Üç İngiliz eli kolu bağlı, çimenler üzerinde yatmaktaydı. Ovanın sessizliğini şarkı sesleri bozdu. Çiftçiler tarladan dönüyordu. Lüpen yerinde doğruldu. Tekdüze seslere kulak kabarttı.

Raymonde’la birlikte huzur içinde yaşamayı umduğu, mutluluk vadeden çiftliğin avlusuna baktı. Sonra yine, bembeyaz yüzüyle sonsuz uykusuna dalan, aşkı uğruna kendini feda eden sevgilisine baktı.

Bu arada köylüler yaklaştı.

Lüpen güçlü kollarıyla cesedi sırtına vurdu:

“Gidelim, Victoire.”

“Gidelim, yavrum.”

“Elveda, Beautrelet.”

Sırtladığı kutsal yükü ve peşine takılan dadısıyla, denize doğru ilerleyerek karanlıkta gözden kayboldu.

-S ON-

1 Fransız Devlet Tiyatrosu. (ç.n.)

2 Victor Hugo’nun beş perdelik dramı. (ç.n.)

3 XIV. Louis dönemine dayanan, müebbetle mahkûm edilmiş ve yüzü daima bir maskeyle gizlenmiş bir adama dair Fransız efsanesi. Bu mahkûmun XIV. Louis'nin, kendisine tıpatıp benzeyen gayrimeşru kardeşi olduğu konuşulagelmiştir. (ç.n.)